

Sắc Vi Xử Xử Khai Hệ Liệt

Contents

Sắc Vi Xử Xử Khai Hệ Liệt	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2-1	9
4. Chương 2-2	13
5. Chương 3-1	16
6. Chương 3-2	18
7. Chương 4-1	23
8. Chương 4-2	27
9. Chương 5-1	31
10. Chương 5-2	33
11. Chương 6-1	37
12. Chương 6-2	40
13. Chương 7-1	44
14. Chương 7-2	47
15. Chương 8-1	50
16. Chương 8-2	57
17. Chương 9-1	63
18. Chương 9-2	66
19. Chương 10-1	68
20. Chương 10-2	72

Sắc Vi Xử Xử Khai Hệ Liệt

Giới thiệu

Editor: Hà HiThể loại: Hiện đại, mỹ công hơi nhược thụ, ấm áp, 1×1, HEMột người yêu lý tưởng cả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-vi-xu-xu-khai-he-liet>

1. Chương 1-1

Năm nay Tương Bách vừa tròn hai mươi bảy tuổi, thời gian tốt nghiệp từ một trường đại học y quốc lập nổi tiếng không đến năm năm, trước mắt làm việc ở một phòng khám nha sĩ trong khu dân cư yên tĩnh ở T thị. Ngũ quan rất thanh tú, dáng người hơi cao gầy, đi ở trong đám người nếu thoáng nhìn sẽ thấy không quá thu hút, nhưng giả như nếu một mình chăm chú cẩn thận đánh giá anh, lại sẽ cảm thấy anh là một mỹ nhân khí chất mười phần.

Một đôi mắt sâu thẳm như hồ nước cùng làn da trắng nõn như ngọc luôn có thể lưu lại ấn tượng tốt cho người ta ở lần gặp mặt đầu tiên, đôi môi phần hồng luôn mỉm cười, khi nói chuyện giọng cũng cực kỳ êm tai. Chỉ nhìn ngoại hình, coi như là một người đàn ông điều kiện rất tốt, nhưng không biết vì sao, từ lúc là học sinh đến nay lại vẫn còn độc thân, chưa từng có đối tượng hẹn hò.

Buổi chiều, thời gian nghỉ ngơi ở phòng khám nha sĩ, anh lại nghe thấy có hai nữ hộ sĩ ở phòng trà trong phòng khám nghị luận anh.

“Bác sĩ Tương a, anh ta, ai... Thật sự không cố gắng được, thật sự uống phí khuôn mặt dễ nhìn đó của anh ta.”

“Đúng vậy, ai, có nhìn thấy quà tặng hôm nay anh ta nhận không?”

“Nhìn thấy, bạn trên mạng tặng thôi, thật sự không e lệ, nhìn bộ dáng bình thường của anh ta giả bộ nhã nhặn như vậy, không ngờ bên trong lại thích loại này.”

“Anh ta cũng thật lớn mật, cư nhiên cùng bạn trên mạng gặp mặt, còn đưa quà tặng như vậy.”

“Tôi nói anh ta thật là gay chứ.”

“Khó nói a... Hi hi...”

Đứng ở trước cửa phòng trà một lúc lâu, khi muốn vào phòng trà để lấy cà phê, Tương Bách cố ý ho khan một tiếng, để cho các cô ấy biết anh vào không cần nói tiếp những lời không thích hợp cho anh nghe thấy. Thẳng thắn mà nói, anh cũng không tức giận khi các cô thảo luận đến chuyện của anh, bởi vì bọn họ thường xuyên nghị luận anh ở sau lưng như vậy anh đã quen rồi, hơn nữa tựa hồ bọn họ cũng không nói lung tung.

“A! Bác sĩ Tương, anh đã đến rồi. Hôm nay phòng khám thật nhiều người bệnh, chắc anh mệt đến chết đi nhĩ.” Hộ sĩ thấy anh đi vào liền nói chuyện với anh, kết thúc ngay nghị luận hà khắc về anh, trên mặt trong khoảnh khắc vì anh mà tràn đầy vẻ tươi cười: “Vừa rồi lúc bác Trần đi còn nói tuần sau sẽ chỉ tìm anh để tái khám đấy, kỹ thuật của bác sĩ Tương luôn rất tốt có thể mời chào rất nhiều khách hàng quen a.”

“Tôi biết.” Tương Bách cũng cười, dấu điểm vẽ không vui.

“Để em, em giúp anh pha cà phê.”

“Không cần, tôi tự mình làm là được rồi.” Tương Bách dịu dàng nói.

“Vậy... Chúng em nghỉ ngơi xong rồi, chúng em đi làm trước đây.” Hai hộ sĩ đi ra ngoài.

“Ừ.” Trong phòng trà chỉ còn lại một mình Tương Bách, lời bọn họ nói còn quanh quẩn ở bên tai Tương Bách. Có lẽ làm một người đàn ông độc thân bình thường đều sẽ rất để ý khi bị phụ nữ đánh giá như vậy.

Chính là Tương Bách cũng không để ý, bởi vì Tương Bách hình như thật sự thích đàn ông, đối với phụ nữ anh không cương được.

Nhớ rõ nữ hộ sĩ tên Trần Châu nói anh không cương được kia, trước đây bởi vì mê luyện ngoại hình xinh đẹp của anh mà chủ động hẹn anh đi xem phim, xem xong hai người đi thuê phòng khách sạn ở một khu náo nhiệt.

Sau khi cởi xong, Trần Châu phát hiện vô luận thế nào anh cũng không cương được, tính khí nhỏ cân đối, hình dạng xinh đẹp cùng hai khối cầu màu hồng đều mềm nhũn. Từ đó về sau, Trần Châu miệng không tốt gặp ai cũng nói: “Bác sĩ Tương không cương được, mềm nhũn nằm úp sấp.” Vì thế mọi người liền nghĩ đến chiều hướng kia mà cho rằng, Tương Bách đã xui xẻo là một người “tính vô năng”.

Tương Bách lấy cà phê nóng hổi từ trong máy cà phê, xuất thần hồi tưởng chuyện đi thuê phòng với Trần Châu lần đó. Lúc ấy, Trần Châu thật chủ động, nhưng anh cũng không bắt lấy cơ hội. Ngũ quan của anh thật sự rất được, cả người đều có vẻ tinh xảo giống như con gái.

Nhưng điểm này cũng không làm cho anh tự tin, ngược lại làm cho anh cảm thấy tự ti cực độ trong lòng, bởi vì nam tử hán hãn là phải cao lớn khôi ngô một chút mới tốt. Anh thật hâm mộ những người tràn ngập khí phách đàn ông, đặc biệt là những mỹ nam tử siêu cấp có thể gọi cảm ngay cả trong những cái giờ tay nhắc chân. Hâm mộ như vậy có chút tương đồng với yêu thích.

Nếu phần tình cảm kia thật sự là thích, vậy bản thân chính là một đồng tính luyến ái sao? Anh thường xuyên hỏi bản thân như vậy.

Sau khi tan tầm ở phòng khám nha khoa, Tương Bách lại theo thói quen đi ngang qua tòa nhà cao tầng rực rỡ xanh vàng, mọi người xinh đẹp mặc quần áo cũng xinh đẹp ở bên trong vẫn vô cùng bận rộn náo nhiệt như vậy. Anh quan sát nơi đó thật lâu, phát hiện ở đó ngay cả nhân viên nhận điện thoại ở đại sảnh cũng đều là những chàng trai vô cùng anh tuấn. Tương Bách biết bọn họ đang làm gì, vì người khác cung cấp dạng phục vụ gì. Tương Bách có một người bạn, đang làm việc ở bên trong.

Tương Bách dẫn đi lòng vòng ngoài cửa thật lâu, cuối cùng đẩy cửa đi vào. Lúc này, lễ tình nhân của phương tây sắp đến, xung quanh ngã tư tràn đầy những đóa hoa đỏ tươi xinh đẹp, ở trong đó, Tương Bách thích nhất là hoa hồng đỏ Versailles, luôn cảm thấy đó là màu của tình yêu, nhiệt tình, tươi đẹp, giống như đôi môi của người yêu.

Nếu có thể yêu, hẳn là phải tìm một người có đôi môi giống như màu của đóa hoa kia.

Hiện tại Tương Bách đi đến tòa nhà này tìm người như vậy, cho dù chỉ cùng anh yêu đương một ngày cũng được. Cho dù không làm dịu được tâm hồn, nhưng làm cho ánh mắt của tương mắt sung sướng cả ngày cũng tốt.

“Tiên sinh, xin hỏi anh cần gì?” Phục vụ sinh ở đại sảnh lễ phép hỏi anh.

Tương Bách nắm chặt bao công sự trong tay, ngượng ngùng hỏi: “Tôi, tôi muốn, tôi... Muốn tìm một model đi tham dự hoạt động xã hội.”

“Được, xin hỏi là đi chơi hay là chụp ảnh, có yêu cầu cụ thể gì với dáng người của model không, muốn nữ hay là nam?”

“Nam, là nam.” Tương Bách thẹn thùng đáp.

“Vậy có người đại diện giới thiệu không?” Nhân viên lễ tân dùng ánh mắt kỳ quái nhìn người đàn ông mặc complet màu trà, cách ăn mặc nặng nề trước mặt này. Anh ta thoát nhìn chỉ là một công chức bình thường vừa tan tầm, không biết thân biết phận đến nhằm nơi mà thôi. Về quần áo trên mặt anh ta rất kỳ quái, căn bản không thể ngẩng đầu lên, thanh âm đề cao biểu đạt mục đích mình tới nơi này.

Vốn nhân viên không nghĩ đến ý đến anh, nhưng xuất phát từ việc giữ gìn hình tượng rực rỡ của công ty, đành phải mang nụ cười có lệ nói với anh: “Vây cần model làm cái gì cho ngài?”

“Tôi, tôi muốn để cậu ta làm bạn trai một ngày của tôi, cùng tôi yêu đương một ngày...” Tương Bách ấp a ấp úng nói.

“Hả?” Trên mặt cô nhân viên lập tức hiện lên một mảnh hồng cùng với một mảnh trắng, vô cùng kinh ngạc yêu cầu của Tương Bách. Chính xác ngày mai là lễ tình nhân, cũng đúng là công ty người mẫu Khải Ốc lớn nhất trong nước có cung cấp model đi cùng khách hàng tham dự cái việc gọi hoa mỹ là “hoạt động xã hội”. Loại hoạt động này thậm chí là dưới tình huống hai bên đều đồng ý, thẳng cấp thành giao dịch tiền sắc.

Nhưng, người đàn ông này thoát nhìn vô luận thế nào cũng không thể là loại khách hàng sa hoa này. Anh ta nhiều lắm chỉ là thuộc loại thu nhập mỗi tháng mười vạn tiền lương mà thôi, những bông hoa cao cấp của công ty Khải ốc anh ta căn bản không mua nổi.

“Tiên sinh, xin đừng nói đùa với chúng tôi. Nếu không có chuyện gì khác, thì... Thì...” Mời ra về. Nhân viên nhấm nuốt vài từ cuối cùng, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh bỉ không tin một người như anh sẽ có tiền tới đây tiêu phí.

“Tôi nói thật, tôi có một người bạn làm việc ở chỗ các cô, cậu ấy nói các cô có thể cung cấp loại phục vụ này.” Tương Bách là người nhát gan, mặc kệ là xuất thân hay là nhận giáo dục, một đường đều rất tốt đẹp, tuyệt đối không dám trực tiếp đi quán牛郎 mua xuân, chỉ có thể đến công ty quản lý người mẫu này thuê một người cùng anh yêu đương một ngày.

Hơn nữa, trọng điểm là anh biết, mọi người trong công ty Khải Ốc bộ dạng đều đẹp như thiên tiên. Ở đây, anh hẳn là sẽ tìm được một mỹ nam tử được anh hâm mộ gần như thích.

“Bạn anh?” Nhân viên không tin hỏi: “Anh ta tên là gì?”

“Đường Tư.”

“Cái gì?” Nhân viên cảm thấy người đàn ông này càng ngày càng thái quá, lại dám nói mình quen model nam đang nổi tiếng Đường Tư của Khải Ốc. Anh ta đại khái chính là gặp Đường Tư ở trong mộng, mới cùng Đường Tư làm bạn bè thôi. “Hiện tại Đường Tư đang ở nước Anh làm việc, không ở đây, nếu anh muốn tìm anh ấy... Tháng sau đi.”

“Tôi biết, tôi không tìm cậu ấy, tìm một người tương đương như cậu ấy là được rồi.”

“Tiên sinh, đừng đùa với tôi nữa. Chúng tôi còn có công việc khác.” Điện thoại bên tay nhân viên liên tục vang lên.

“Tôi nói thật.” Trên mặt Tương Bách có vẻ ngưỡng ngùng, quần bách đến sắp không nói được nữa. “Tôi đã mang tiền đến đây.” Nói xong đành lấy tiền từ trong bao công sự ra. “Đây là danh thiếp của tôi.” Lúc sau, lại lấy ra danh thiếp.

Đây là lễ tình nhân thứ hai mươi bảy trong cuộc đời Tương Bách, cũng là sinh nhật của anh, anh không muốn lại trải qua một mình nữa, cho dù là bỏ tiền mời một người đến giả bộ làm bạn trai của anh, anh cũng cam nguyện, bởi vì anh rất muốn xác định anh có thật sự là một đồng tính luyến ái không. Cùng với đàn ông, cũng không phải thật sự là một người “vô năng tính”.

“A lô? À, xin lỗi...” Điện thoại trước mặt nhân viên bỗng nhiên vang lên. “Giám đốc Hoắc hôm nay không đến. Vâng, không hiểu sao tuần này anh ấy cũng không nói đến việc quay lại, hẳn là vẫn còn đang ở Anh.”

Tương Bách bắt đầu bị bỏ qua ở một bên, mắt thấy mấy nhân viên lễ tân cùng nhau liếc mắt nhìn anh, thần sắc tràn đầy vẻ khinh thường cũng không có ý đáp lại anh. Mấy tập tiền trong tay anh trở nên vô nghĩa, ảo não muốn cất tiền vào trong cặp chuẩn bị bỏ đi, nhưng vừa xoay người lại đụng phải một người, anh đi ra vừa lúc va vào đối phương.

“Oa ô...” Tương Bách che đầu nhỏ giọng hô đau, lồng ngực kia thật sự là rất cứng làm cho cái trán bị va vào của anh đau rát. Lúc ngẩng đầu lên, Tương Bách thấy một đôi mắt sáng ngời mang đầy ý cười, Tương Bách kích động nói với chủ nhân cặp mắt kia. “Rất, rất xin lỗi.”

“Anh không sao chứ?” Hoắc Dĩ Tường giúp anh nhặt tiền rơi trên mặt đất. “Tiền của anh.”

“Tôi...” Tương Bách quên nói chuyện, nghẹn lời nhìn khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông. Cậu ta cùng Đường Tư đều là loại hình cao lớn khôi ngô. Hình dáng khuôn mặt khác sâu, mặt mày anh tuấn, đôi môi đỏ mọng tươi đẹp, tuấn mỹ tựa như anh hùng trong thần thoại Hy Lạp cổ, là loại mỹ nam tử Tương Bách tôn sùng nhất, giờ tay nhắc chân đều sẽ tỏa ra cảm giác gợi cảm mê người. Tương Bách hoàn toàn giật mình bởi người trước mặt.

Hoắc Dĩ Tường rõ ràng cảm thấy người này có hảo cảm với mình, thu hết biểu tình bị hấp dẫn đến ngơ ngác ngây ngốc của anh vào đáy mắt, nhất thời cảm thấy anh ta ngốc rất đáng yêu, tựa hồ cho tới bây giờ chưa từng gặp qua trai đẹp.

“Có cái gì tôi có thể giúp anh không?” Hoắc Dĩ Tường nhìn thẳng anh, tầm mắt quảng súc quyến rũ qua làm cho khuôn mặt nam nhân đỏ ửng.

“Không, không có...” Tương Bách nhận tiền xong kích động nói: “Tạm, tạm biệt.” Tương Bách vội vàng đi ra cửa. Nam mô, nam mô xinh đẹp của công ty Khải Ốc, từ trước đến giờ chỉ nhìn thấy ở trên tạp chí, hôm nay rốt cuộc cũng chính mắt nhìn thấy một người. Trong đầu Tương Bách không ngừng xuất hiện bóng

dáng mỹ nam tử bị mình va vào kia, tim đập rất nhanh nghĩ, sao lại có thể đẹp trai như thế, là người thật sao, thật là con người sao, thật sự trời sinh liền đẹp trai như thế sao, hay là đã phẫu thuật thẩm mỹ? Dĩ vãng nhìn trong bức ảnh tuyên truyền đã đẹp trai như vậy, hiện tại chính mắt nhìn thấy con người thật thoát nhìn lại càng đẹp trai hơn.

Trời ạ! Đã vậy còn quá đẹp trai đến muốn giết người a! Tương Bách giống như nhìn thấy một tồn tại tốt đẹp không đúng sự thật, nhanh chóng thoát khỏi sinh vật lóe sáng kia.

“Giám đốc Hoắc, ngài khỏe không, ngài trở về khi nào?” Tương Bách đi rồi, một loạt nhân viên lễ tân xoay người cúi đầu trước Hoắc Dĩ Tường. Thanh niên trẻ tuổi anh tuần như người mẫu này cũng không phải một nhân viên bình thường trong Khải Ốc, ngược lại là giám đốc cao tầng mới nhậm chức của Khải Ốc. Hoắc Dĩ Tường cười nhẹ, phân phó bọn họ cứ thoải mái một chút là được rồi, dù sao tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi. Tiếp theo, rất có hứng thú hỏi bọn họ: “Người đàn ông vừa rồi đang làm gì?”

“Anh ta muốn tìm một người mẫu dự lễ tình nhân ngày mai với mình. Lại, lại là người mẫu nam.”

“Hả?” Hoắc Dĩ Tường rất có hưng trí hỏi.

“Thậm chí anh ta còn nói anh ta là bạn của Đường Tư.”

“Thật sao?”

Hoắc Dĩ Tường nhặt tấm danh thiếp nam nhân lúc nãy đánh rơi ở đại sảnh, mặt trên viết đơn giản: “Phòng khám Bách Khiết, nha sĩ Tương Bách, điện thoại xxxxxxxx” nghĩ đến bộ dáng đáng yêu khi anh ta nhìn thấy mình xong, giống như nhìn thấy sinh vật khủng bố nào đó, ôm chặt cặp táp kích động biến mất ở trên đường cái, đôi mắt mang cười của Hoắc Dĩ Tường hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hóa ra trên thế giới này, lại còn có người dũng cảm như thế, có can đảm đến thuê người cùng trải qua lễ tình nhân với mình như thế. Nói như vậy, không phải là đang nói cho người khác biết mình cô đơn đến thế nào sao.

Hoắc Dĩ Tường không thể làm ra chuyện như vậy, nghĩ thế, Hoắc Dĩ Tường không khỏi sinh ra hứng thú với người đàn ông này.

2. Chương 1-2

Lúc màn đêm buông xuống Tương Bách mới trở lại nơi ở của mình, ở trong phòng ngủ mở ra quà sinh nhật mà các bạn bè trên mạng gửi qua bưu điện đến cho anh, một cây mát xa lớn chạy bằng điện cùng một quyển sách ảnh đồng tính quan hệ. Thời điểm anh còn chưa xác định được tính hướng của mình, anh từng vào trong đó quen một số bạn bè, nhưng chưa từng gặp mặt ở ngoài đời. Nghe nói sinh nhật anh tới rồi, bọn họ nhiệt tình tặng anh một phần quà rất lớn mật.

Tắm rửa xong, Tương Bách mặc áo tắm leo lên giường, nhìn hai thứ bên cạnh gối, trong lòng có loại cảm giác kỳ quái, nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng vẫn không làm ra chuyện tự an ủi.

Người ta nói, tự an ủi cũng có đối tượng ảo tưởng, giả như không có người để ảo tưởng, thế thì làm thế nào mà an ủi mình chứ? Ánh mắt anh sợ hãi liếc qua quyển sách ảnh đồng tính quan hệ, phát hiện tư thế bên trong đều rất khoa trương, hơn nữa bộ dáng nhân vật cũng bình thường, một chút cũng không có cảm giác đẹp, căn bản không trêu chọc anh được. Rất nhanh anh lại nghĩ tới người đàn ông anh tuần gặp ở đại sảnh Khải Ốc ngày hôm nay. Người trong ảnh mà đem so với cậu ta, thật sự là một dưới đất, một trên trời. Khó có thể tưởng tượng, trên thế giới này, thật sự có người đàn ông anh tuần như vậy tồn tại.

Tương Bách nhanh chóng lấy quyển sách ảnh kia gỡ từ đầu đến cuối, thứ giữa hai chân vẫn không có phản ứng. Lời nói “Mềm nhũn như quả hồng” của hộ sĩ Trần Châu trong phòng khám lại vang lên bên tai anh, làm anh vô cùng xấu hổ. Tuy rằng tới hai mươi bảy tuổi vẫn là xử nam, còn hơn thỏa mãn sinh lý tình dục, anh là một người thích theo đuổi cảm giác yêu đương, ở trên phương diện tình dục cũng không phải quá cơ khát, nhưng vẫn có tôn nghiêm của một người đàn ông.

Anh nghĩ, nếu anh thật sự là đồng tính luyến ái, vậy nếu thật sự kết giao với đàn ông, nếu lên giường với đàn ông sẽ ngạnh, thế thì nên đi đâu tìm đàn ông hẹn hò với anh chứ? Nếu không phải loại hình trong lý tưởng, thật sự kết giao, bản thân vẫn không thể có sự tự tin đối với tình yêu này.

Cho nên, căn bản không phải vấn đề có thể tìm được đàn ông lên giường với anh không, mà là người đàn ông kia có là tình nhân lý tưởng của anh hay không.

Tương Bách có chút dăm chiêu nghĩ như vậy, tâm tình mất mát đưa tay chỉnh tới ngọn đèn trên đầu giường chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên di động lại kêu vang, là một số điện thoại xa lạ. Anh không biết là ai lại gọi cho anh vào lúc này, nếu là bệnh hoạn, tựa hồ thời gian gọi có muộn một chút.

“Tương tiên sinh phải không?”

“Vâng, xin hỏi anh là?”

Tiếng nói chuyện của đối phương thật ngọt, nói chuyện có chuyển âm rất nhỏ, nghe qua không giống như một người lớn lên tại thành thị này. “Tôi muốn hỏi, chuyện anh muốn thuê một nam người mẫu cùng dự lễ tình nhân với mình, bây giờ còn cần không? Bởi vì tôi có thể nhận chuyện này.”

“Anh là...” Tương Bách không rõ nguyên do. Chuyện kia không phải đã bị các phục vụ sinh ở đại sảnh Khải Ốc cự tuyệt sao, anh biết, bọn họ xem thường anh.

“Tôi là người giúp anh nhật tiền ở trong đại sảnh hôm nay.”

“A, tôi nhớ ra rồi, là anh! Anh, anh thật sự bằng lòng?” Tương Bách kinh hỉ hỏi: “Giá cả bao nhiêu? Thế nào tôi cũng đều trả được, thật đấy.”

“Dựa vào nội quy trả là được rồi. Tôi là một người mới, giá sẽ không rất cao. Tôi hy vọng làm bạn trai một ngày của anh.”

“Được. Được. Ngày mai tôi...” Tương Bách kích động đến nói không rõ lời.

Hai người thương lượng kỹ thời gian địa điểm gặp mặt ngày mai xong liền cúp điện thoại.

Cả một đêm này Tương Bách đều mất ngủ, đứng lên bật đèn kéo một ngăn tủ quần áo trong phòng ngủ ra, không hiểu phải mặc thế nào mới có thể vừa đúng mực lại lộ ra mị hoặc.

Hai mươi bảy tuổi mới có hẹn hò lần đầu tiên làm cho anh động tâm, nhưng lại là cùng đàn ông, có phải đã quá muộn hay không, nhưng tới muộn chung quy vẫn tốt hơn là chậm chạp không đến.

Lễ tình nhân là một ngày trời mưa, không khí tháng hai vẫn rét lạnh đến thấu xương, nhưng mọi người đi trên đường khuôn mặt lại tràn đầy vui vẻ.

Giọt mưa trong suốt tinh tế rơi xuống làm cho những cánh hồng trong các cửa hàng hoa nhuộm đậm một màu đỏ tươi. Trong ngày này, mọi người đều đang bàn tán, thì phải là màu sắc xinh đẹp của tình yêu.

Mười giờ sáng, Hoắc Dĩ Tường đứng ở trước cửa một rạp chiếu phim chờ người, hôm nay cậu không mặc complet thủ công, mà là sửa thành mặc áo gió cùng áo sơ mi có phần rộng rãi, ngọc thụ lâm phong đứng ở trên đường cái, làm cho những người qua đường liên tục quay đầu. Mỗi người đều quay đầu lại nhìn cậu, bởi vì cậu thật sự là rất đẹp trai.

Tương Bách từ trạm tàu điện ngầm đi tới, liếc mắt một cái liền lập tức phát hiện ra tồn tại của cậu ngay tại tầm áp phích to rộng treo trên tường của rạp chiếu phim. Tuy rằng hôm qua chỉ gặp mặt một lần, nhưng sau đó Tương Bách vẫn tinh tường nhớ rõ diện mạo xinh đẹp của cậu.

Nhìn từ xa, Tương Bách nhìn ra cậu cơ hồ phải cao 1m90, mà Tương Bách chỉ có 1m78.

Tương Bách bỗng nhiên phát hiện hoàn cảnh xấu của mình, chỉ có thể kiên trì, trơ mặt ngược lưng đi về phía trước, trong lòng lại cực kỳ rối rắm lo lắng trang phục của mình có phải không có địa vị hay không, sẽ làm Hoắc Dĩ Tường chê cười anh. Để cho anh nôn nóng bất an chính là, anh không biết như thế nào nói chuyện với sinh vật lóe sáng như Hoắc Dĩ Tường, làm cho mình vì Hoắc Dĩ Tường lưu lại ấn tượng tốt.

Một phút đồng hồ sau, lo lắng của anh có vẻ là đã quá lo lắng rồi, bởi vì không đợi anh mở miệng nói chuyện, Hoắc Dĩ Tường đã nhiệt tình ôm lấy eo nhỏ của anh, tiến đến bên tai anh thổi một hơi hổi: “Em yêu, sao bây giờ mới đến? Tôi chờ em đã lâu nha.”

Tương Bách đỏ bừng mặt, thân thể cùng thanh âm đều run run. “Tôi ngồi tàu điện đến, trên đường nhiều người, không chen lên được xe, bỏ, bỏ lỡ một chuyến... Có chút muộn, ngại quá.”

“Không sao, em yêu, chúc em ngày lễ vui vẻ. Em muốn làm cái gì? Hẹn hò đều là xem phim trước, chúng ta đây đi xem phim trước nhé?” Nói xong, Hoắc Dĩ Tường bẹp một miếng lên mặt Tương Bách, giống một con cá nhỏ treu chọc người, phát ra tiếng nước miếng chọt một tiếng.

Tương Bách cảm thấy môi của thanh niên anh tuần để lại trên hai gò má mình cảm giác ươn ướt, mặt càng đỏ hơn, lỗ tai cũng bắt đầu nóng lên, vụng về muốn che dấu, lại phát hiện Hoắc Dĩ Tường đang dùng tầm mắt trần trụi nhìn thẳng anh, ngượng ngùng của anh ở trước mặt Hoắc Dĩ Tường căn bản không có chỗ để giấu.

“Xem ‘Avatar’ được không? Tôi đi mua kính 3D.” Hoắc Dĩ Tường cười hỏi: “Em còn muốn ăn đồ ăn vặt nào, tôi đi mua.”

“Tùy, tùy tiện được rồi.” Tương Bách ngượng ngùng nâng tay lau mặt, thật không ngờ bạn trai bỏ tiền ra thuê lại nhiệt tâm như vậy.

Hai người liền như vậy đi vào rạp chiếu phim tối đen. Tương Bách là một người tính tình có vẻ đậm nhạt, luôn rất nội liêm, ở trường hợp này, tuy nói là bản thân chủ động bỏ tiền thuê người cùng mình đón lễ, nhưng chung quy vẫn không thể thoải mái được.

Hoắc Dĩ Tường lại không có chút nào tị hiềm, từ đầu tới cuối đều ôm anh, vành tai và tóc mai chạm vào nhau cùng anh thân thiết, ở trong rạp chiếu phim tối đen, năm lần bảy lượt quay đầu đến hôn anh, khiến cho hai gò má của anh vẫn nóng, may mà ngọn đèn trong rạp chiếu phim có phần tối, không bị Hoắc Dĩ Tường thấy sau đó mặt anh căn bản là đỏ giống như heo nướng.

Buổi chiều sau khi xem xong phim, hai người lại đi công viên trò chơi, công viên đều là nơi dạo chơi mà các đôi yêu nhau bình thường đều đi. Hoắc Dĩ Tường vẫn biểu hiện nhiệt tình như vậy, đối anh săn sóc đầy đủ. Buổi tối, sau khi ăn xong một chút cơm Tây, hai người liền đã xong một ngày hẹn hò như vậy.

Sau khi chấm dứt bữa ăn ở nhà hàng, bên ngoài sắc trời tối đen, Hoắc Dĩ Tường lấy biểu tình tự nhiên hỏi Tương Bách buổi tối thích đi chỗ nào, là khách sạn tình thú nhỏ một chút, hay là khách sạn bậc sao lớn một chút, săn sóc cùng anh so sánh giá cả. Anh sửng sốt một chút, không hiểu được, sau đó lúc hiểu được anh đã bị Hoắc Dĩ Tường kéo vào một Love Hotel sạch sẽ theo phong cách Nhật.

Tiến vào phòng khách sạn đầy vẻ tình thú chuyên môn thiết kế vì các đôi tình nhân yêu nhau, trái tim Tương Bách liền đập kịch liệt, không biết theo ai ngồi vào bên giường, khép hai chân lại, kích động nuốt ực một cái. Vốn dĩ anh chỉ là muốn hẹn hò một ngày với đồng tính mà thôi, dùng một ngày này để chứng minh anh không phải là đồng tính luyến ái.

Giờ phút này, anh đã hiểu rõ rồi, cho dù không tính đến việc thuê phòng cuối cùng này, anh cũng có thể xác định mình chính là một homo. Bởi vì một ngày này, hô hấp cùng trái tim của anh đều bị người thanh niên anh tuần đột ngột xuất hiện ở trong cuộc sống này cướp đi.

Buổi sáng thời điểm ra khỏi nhà, anh căn bản không nghĩ tới việc làm tình với Hoắc Dĩ Tường, bởi vì đó rất giống hy vọng xa vời, kỳ thật ngay cả hôn môi với Hoắc Dĩ Tường anh cũng không ảo tưởng qua. Nhưng mà giờ phút này, Hoắc Dĩ Tường cũng rất chuyên nghiệp muốn cùng anh tiến hành thuê phòng, nhất định phải cung cấp cho anh nguyên bộ phục vụ của bạn trai.

“Cậu...” Trong phòng tứ phía đều là mặt tường bằng kính, Tương Bách hỏi nam tử thân hình kiện mỹ đi ra từ phòng tắm. “Thường xuyên nhận những chuyện như vậy sao?” Tùy tiện cùng người hẹn hò như vậy, lên giường, đó không phải chẳng khác gì ngư lang trong hộp đêm sao. Tương Bách biết công ty quản lý người mẫu có đôi khi cũng biểu hiện giống như hộp đêm sa hoa, các người mẫu cấp thấp bán đứng thân thể cho khách hàng. Nhưng nghe bạn tốt Đường Tư nói, tình huống như vậy là rất ít, hơn nữa đều là có một số ít

người mẫu vì muốn nổi danh, ủy khuất bản thân cùng một số nhân vật nổi tiếng trong xã hội thượng lưu không thể không phát sinh.

“Cũng không phải thường xuyên.” Hoắc Dĩ Tường tắm xong rửa Tương Bách nói, xoa xoa mái tóc mới gội qua, muốn đi tìm mũ mà khách sạn cung cấp cho khách hàng.

“Cậu... Thoạt nhìn rất có kinh nghiệm.” Tương Bách run rẩy nói.

“Cũng tạm được. Nhưng khi làm tuyệt đối sẽ không cho anh cảm thấy không thoải mái là được.” Hoắc Dĩ Tường ngẩng đầu nở nụ cười với Tương Bách, tiếp theo tiếp tục xé mũ lấy hai cái ra, sau đó cũng ngồi vào bên giường cạnh Tương Bách, hỏi anh: “Ai, chúng ta trao đổi đi.”

“Trao đổi?” Mặt Tương Bách cơ hồ là đỏ tới cổ rồi. Tuy rằng có lẽ là anh bởi vì tự ti mà sinh ra ảo giác, nhưng anh chung quy vẫn cảm thấy khóe miệng của người thanh niên anh tuần này tựa hồ luôn mang theo một chút đùa cợt với anh.

“Chính là anh đeo cho tôi, tôi đeo cho anh.” Hoắc Dĩ Tường kéo áo tắm trên người mình ra, trần như nhộng đối diện anh.

Sau khi nhìn thấy hình dạng cự vật màu đỏ sậm dưới bụng thanh niên, trong đầu Tương Bách có một dòng máu vọt lên, cả người đều bắt đầu run rẩy. “Tôi... Tôi nghĩ...”

“Không cần suy nghĩ, hôm nay là lễ tình nhân, người yêu nhau nhất định sẽ làm chuyện như vậy.” Còn chưa kịp cự tuyệt, Tương Bách ngồi ở mép giường đã bị thanh niên lột quần xuống, quần ngoài cùng với quần lót vải bông cùng nhau tụt xuống mất cả chân. Cảm giác mát lạnh đột nhiên phủ lấy hạ thể, trong khoảnh khắc, thân thể kỳ quái trở nên vừa lạnh lại vừa nóng. Lúc sau, thứ giữa hai chân Tương Bách liền bị Hoắc Dĩ Tường túm lấy. “A...” Tương Bách kích động giống như bị điện giật, đùi không điều khiển tự động run rẩy.

“Nơi này của anh thật xinh đẹp a.” Trước khi đội áo mưa cao su cho phân thân màu hoa tường vi xinh đẹp kia của nam nhân, ánh mắt mang cười của Hoắc Dĩ Tường bỗng sáng rực, sau khi suy nghĩ tưởng tượng liền cúi đầu xuống, lớn mật há mồm ngậm lấy thứ mềm mại đó, chụt chụt mút mấy cái. Độ lớn của thứ này xem như không tồi, nhan sắc cũng thật tốt, nhưng so với hoặc dĩ tường thì còn kém xa.

Một thanh niên cường tráng giống như Hoắc Dĩ Tường mặc dù không phải loại hình cơ bắp, nhưng độ lớn của thứ giữa hai chân kia tuyệt đối có thể so được với kẻ cơ bắp. Tương Bách chỉ có thể xem như tiêu chuẩn của một người đàn ông bình thường.

So sánh như vậy, trong lòng Hoắc Dĩ Tường càng thêm có loại cảm giác thỏa mãn ái muội nói không nên lời, ác liệt muốn đùa bỡn tính khí đáng yêu của Tương Bách.

“A! Chỗ đó của tôi...” Bị thanh niên xa lạ khẫu dâm Tương Bách lập tức miễn cưỡng cảm giác hể hỷ dật ra thở dốc: “Ồ ô...” Dễ dàng liền biểu lộ bản thân là lần đầu tiên được người đối xử lớn mật như vậy.

“Chỉ là hôn nó một chút, anh liền thoải mái đến không chịu nổi?” Hoắc Dĩ Tường ngậm vài cái liền nhả ra, nâng tay xoa xoa khóe miệng không tiếp tục hầu hạ nữa. Cứ việc ham chơi, cũng hiểu được thân phận của mình như vậy lại vì một nha sĩ nhỏ mà làm đến mức này, nói ra chung quy không tốt lắm, vì thế thay một bàn tay cầm lấy dương vật dần dần cương lên của nam nhân, qua lại chà xát xoa nắn, từ mũi nhọn trượt xuống gốc, nhẩn nại khiêu khích hỏi: “Trước kia không chơi đùa?”

“A... Ừm... Không...” Khóe mắt Tương Bách rất nhanh đã phấp phồng, thân thể siêu có cảm giác co rúm lại.

Không cần chờ anh trả lời, Hoắc Dĩ Tường đã biết anh không chơi đùa, từ đôi mắt ẩm ướt, hai gò má đỏ ửng, bộ dáng đáng thương ngưỡng chừng như một con thỏ nhỏ kia của anh sẽ biết.

“Bản thân cho tới bây giờ cũng chưa tự an ủi qua?” Anh thoạt nhìn như là loại hình buồn tào luôn cảm dục, kết quả cũng không tự mình giải quyết sao? Hoắc Dĩ Tường vừa nghĩ như vậy bỗng nhiên sinh ra thương tiếc với anh, mềm nhẹ nói cho anh: “Loại chuyện này rất thoải mái.”

“Ừ...” Tính khí ở trong tay thiếu niên không ngừng cương cứng cùng nóng lên, Tương Bách thoải mái đồng ý. Loại sự tình này, đích xác rất thoải mái.

“Nào, anh làm với tôi, sờ tôi.” Hoắc Dĩ Tường ngậm lấy vành tai của nam nhân, một bên thổi hơi vào lỗ tai anh, một bên yêu cầu anh: “Ra sức mà sờ tôi, sau đó giúp tôi đội vào.”

“Tôi... Tôi, cậu cũng không thể chậm một chút.” Tương Bách thở hổn hển cầu xin. Bàn tay của Hoắc Dĩ Tường dần dần làm phân thân của anh tiếp cận dã man, làm anh trướng đau đến không chịu nổi, từ trong tấm gương tường đối diện trong phòng khách sạn có thể nhìn thấy rõ ràng động tác âu yếm lẫn nhau của hai người đối diện, phần khởi đến ngay cả nói cũng nói không rõ ràng lắm.

Anh biết hôm nay là một cuộc hẹn, nhưng lại không chuẩn bị tâm lý đó là một cuộc hẹn tốt đẹp.

“Anh cương thật nhanh.” Thứ trong tay Hoắc Dĩ Tường không ngừng bắt đầu đứng vững, cương cứng cực kỳ nhanh chóng.

“A, tôi... Ừm a...” Tương Bách rất thẹn thùng, cảm xúc giờ phút này vừa sợ vừa vui, hóa ra anh không phải tính vô năng, nhưng lại cảm thấy rất thẹn khi bản thân không rụt rè, đi theo động tác âu yếm của Hoắc Dĩ Tường với mình mà run rẩy thất lưng, lắp bắp hỏi: “Tôi... Tôi thật sự có thể sờ của cậu sao?”

“Đương nhiên có thể, hôm nay tôi là bạn trai của anh mà.” Ánh mắt trong suốt của Hoắc Dĩ Tường lộ ra cực độ thành ý.

Tương Bách dưới phân thành ý này, nơm nớp lo sợ vươn tay chạm đến cự vật giữa hai chân thanh niên, nhìn thấy nó dần dần ngẩng đầu, đứng đến siêu cao, chẳng những như vậy, nó cư nhiên còn có thể tự mình theo từng động tác chạm đến của Tương Bách mà nhảy lên không thôi.

“Thích không? Chờ một chút, nó muốn cho anh khóc.”

“Chúng ta thật, thật sự phải làm?” Tương Bách thử hỏi. Tương Bách tốt nghiệp đại học y sớm biết phương thức làm tình giữa đàn ông với đàn ông, chỉ là vẫn không thể tưởng tượng, chờ chút nữa thật sự làm là dạng cảm giác gì.

Hôm nay tuy là anh bỏ tiền thuê Hoắc Dĩ Tường, nhưng anh hiểu được, nếu thật sự làm anh chính là người bị đâm vào.

Anh phải dùng nụ hoa chật hẹp của mình hút vào cây gậy nóng như cổ tay kia, mặc nó ở trong nội bích mềm mại của mình quấy đảo, kích thích điểm sâu thẳm yếu ớt nhất, truy đuổi khoái cảm kịch liệt...

Tương Bách đỏ mặt tim đập cân nhắc một chút khả năng của chuyện này, phát hiện bản thân tựa hồ không thể nhận.

“Ừ.” Chính là thanh niên bị anh thuê tới lại chắc chắn quyết định như vậy.

“Vậy...” Thời điểm Tương Bách muốn chần chờ nói ra những câu cự tuyệt trái với lương tâm gì đó, đôi môi anh đào non mịn lại bị bịt kín.

Hoắc Dĩ Tường dễ dàng tách đôi cánh môi của anh, nhét vào đầu lưỡi trắng mịn, nóng bỏng cướp đoạt khoảng không trong khoang miệng anh, chà đạp không hề lưu tình.

Tương Bách nháy mắt bị hôn đến choáng váng, hơi thở khêu gợi mê người trên thân Hoắc Dĩ Tường giống như chiếc lưới tên tình dục, dễ dàng bắt giữ được anh.

Hai... Tương Bách trầm mê thở dài trong lòng, hóa ra cảm giác giác hôn môi với mỹ nam tử lại thơm ngọt như thế này. Cho dù thời điểm hôn môi nhắm hai mắt lại, anh cũng có thể xác định, đôi môi đỏ mọng mà thanh niên mỹ mạo dán lên có nhan sắc giống như hoa hồng Versailles trong ngày này, là màu sắc xinh đẹp của tình yêu.

3. Chương 2-1

Hai người quần quít si mê hôn nhau một thời gian dài, Tương Bách dần dần không cầm được khối thể dã man trong tay kia, bởi vì nó bành trướng rất khoa trương, không chỉ có như thế, còn càng ngày càng nóng, giống như một khối sắt cực nóng có thể làm người bị phỏng.

Dục vọng hùng tráng bị người đàn ông gốc ghêch cầm lấy vuốt ve nhưng Hoắc Dĩ Tường từ đầu tới cuối đều không có một tia bối rối, mặc cho động tác nhút nhát của anh ta, vẫn bảo trì tư thái tao nhã chậm rãi, tình tế thưởng thức hương vị của xử nam lớn tuổi này, một mặt hôn anh nồng nhiệt, một mặt vươn tay dò hỏi qua lại đùi trong trơn mịn của anh, thủ pháp tình màu, tràn ngập mê hoặc, im lặng nói cho anh biết kế tiếp mình sẽ thực hiện việc hoàn toàn xâm phạm anh.

Đợi cho nụ hôn sâu nồng nhiệt kia chấm dứt, hai gò má Tương Bách ửng đỏ, ánh mắt ảm ướt, anh đã hoàn toàn chuyển thành bộ dáng của một vật tình ái chuyên quyến rũ người khác. Anh cùng các model hoàn mỹ như hoa trong TV tạp chí là loại hình hoàn toàn khác nhau, nhưng vẻ đẹp trên đời này rất nhiều loại, mỗi người mỗi vẻ.

Giờ phút này thân thể anh mảnh khảnh quần áo rối loạn, hạ thể trần trụi run lên, bị Hoắc Dĩ Tường hôn đến ngồi phịch ở trên giường, bộ dáng ngượng ngùng hô hấp dồn dập coi như khuyến khích người phạm tội, làm cho Hoắc Dĩ Tường rất muốn hoàn toàn chà đạp cùng đùa bỡn anh.

“Anh ba mươi tuổi sao?” Hoắc Dĩ Tường hỏi Tương Bách, nói xong, đặt cả người anh lên giường, cởi áo của anh.

“Tôi...” Tương Bách ngượng ngùng nhấp lưỡi: “Hôm nay hai mươi bảy...”

Vậy, đối Hoắc Dĩ Tường mà nói, sẽ rất già sao?

Vừa rồi ở chỗ đăng ký khách sạn, anh vội vàng liếc mắt nhìn chứng minh thư Hoắc Dĩ Tường dùng để đăng ký, phát hiện Hoắc Dĩ Tường vừa mới hai mươi tuổi, căn bản còn có thể xem như một thiếu niên.

“Vậy thì tốt, trẻ tuổi như vậy.” Hoắc Dĩ Tường dùng thanh âm dịu dàng mang cười hỏi Tương Bách: “Sao lại không hề có kinh nghiệm với loại chuyện này vậy?”

“Bối, bối vì...” Bởi vì trong hiện thực thật sự gặp được một người yêu hoàn mỹ là rất khó khăn.

Tương Bách khẩn trương đến chữ không nói thành câu, câu không thể nói thành lời. Nam cái của anh liên tục nhận xoa nắn kịch liệt của Hoắc Dĩ Tường, bộ ngực bằng phẳng cũng bắt đầu bị Hoắc Dĩ Tường chơi đùa, một bàn tay to không lưu tình xoa nắn lên, hai đầu nhũ nhỏ xinh đầy co dãn đều không đào thoát được, qua lại bị Hoắc Dĩ Tường xoa véo, cuối cùng bị nghịch đến mức cứng lên sưng phồng khó chịu, hiện ra trạng thái trắng đứng màu đỏ tươi.

“Ồ ô...” Tiếng rên rỉ thoải mái tràn ngập khó chịu kia của Tương Bách không ngừng vang lên trong căn phòng khách sạn kín mít. Không lâu sau, thân thể trần trụi thấm ra một lớp mồ hôi mỏng, càng sinh ra mùi thơm cho tình giao giữa hai người.

“Nơi này còn chưa dùng qua nhỉ?” Đầu ngón tay của Hoắc Dĩ Tường đột nhiên xướt qua mật túi dưới gốc tính khí của Tương Bách, trượt về phía rãnh mông chật hẹp.

“Cậu... A ô... Nơi đó... Đau.” Bí khổng ẩn sâu trong rãnh mông sâu thẳm của Tương Bách bị thanh niên đâm xuyên qua, chỉ một ngón tay thôi mà đã gần như không thể nhận được xâm nhập của cái thứ hai, chặt như vậy.

Hoắc Dĩ Tường nhú mày, hóa ra thật sự là xử nam, nhưng lại chặt như thế, vậy chờ một lát nữa cự vật kia của Hoắc Dĩ Tường phải đi vào như thế nào.

Nhìn thấy Hoắc Dĩ Tường nhú mày, Tương Bách nhỏ giọng hỏi, thanh âm thấp giống như tiếng muỗi kêu. “Làm, làm sao vậy, không thích sao?”

“Thích.” Hoắc Dĩ Tường trả lời anh có lẽ, chỉ là cần khuếch trương thật lâu.

Trong vài phút, gel trơn khách sạn cung cấp đều dùng tới, trước sau của người đàn ông đều ướt nhẹp, cũng phân không rõ là gel trơn dính lên hay là yêu dịch chảy ra từ mũi nhọn của anh.

Tóm lại hai ba ngón tay đang thay phiên đâm chọc ở bên trong anh của Hoắc Dĩ Tường làm cho giữa hai chân anh ướt đến kỳ cục. Trong quá trình Hoắc Dĩ Tường vì anh làm chuẩn bị, anh mở đôi môi đỏ mọng, hơi lộ ra đầu lưỡi rên rỉ trầm thấp, thân mình co rúm lại giống như con mèo đang nằm ngửa đùa nghịch,

hoàn toàn một bộ tư thái say mê sớm tiến đến cao trào, làm cho Hoắc Dĩ Tường không thể không thừa nhận anh ta thật sự là gợi cảm làm cho người ta muốn phạm tội.

Đến lúc Hoắc Dĩ Tường kéo hai chân của anh ra, từ thẳng mặt xâm nhập anh, hung hăng đem tính khí bồng bồng phần chân đâm vào trong cơ thể anh đưa đẩy, khuôn mặt anh đã đầy lệ nóng, anh anh khóc lên.

“A... Đâm vào sâu quá... Ô ô... Của cậu, lớn quá...” Về ẩm ướt trên giường mặt tú lệ là bởi vì thích mà lộ ra nước mắt động tình. Tiếng ô ô trong cổ họng vẫn không hề ngừng, như là tiếng kêu tình dục trên giường, quấy rầy Hoắc Dĩ Tường cùng anh thay đổi vài loại tư thế giao hợp không hề dừng lại, ở trên giường không hề tiết chế giữ chặt anh cuồng dã đâm chọc.

Sau khi xong việc, chờ đến lúc Hoắc Dĩ Tường tháo mũ đội trên tính khí xuống, dính ướt trong mũ đã đầy đến mức tràn ra ngoài, Hoắc Dĩ Tường vì anh mà hưng phấn đến mức khó có thể tự chế mà bắn ra nhiều như vậy.

Mà anh thì bụng cùng giữa chân đều trở nên ướt đầm đến kỳ cục. Không có mũ trói buộc, anh dưới va chạm của Hoắc Dĩ Tường mà bắn ra vài lần nữa. Phía trước vốn vì để làm mà được rửa sạch sẽ một chút, không nghĩ tới trong quá trình trên người lại bị cậu ta bắn đến bắn hề hề như vậy, Hoắc Dĩ Tường từng tính toán giúp anh đeo mũ để che lại phía trước của anh. Nhưng sau đó hai người trong quá trình giao hợp thật sự cũng không làm như vậy.

Bởi vì Hoắc Dĩ Tường luôn không nhận được mà sinh ra thương tiếc với vẻ đáng yêu của anh ta, cho rằng nếu đây là lần đầu tiên của anh ta với đàn ông, vậy thì cần phải cho anh ta cảm giác được thoải mái.

Tốt xấu gì hôm nay cũng là lễ tình nhân, bản thân là nam người mẫu mạo danh đến phục vụ anh ta, đảm nhận vai diễn bạn trai của anh ta.

“Anh chảy thật nhiều nha.” Sau khi lấy khăn giấy lau sạch lại bản thân, Hoắc Dĩ Tường lại một lần nữa nằm sấp ở trên giường, thở hổn hển, hôn nồng nhiệt lên khuôn mặt ướt mồ hôi của người đàn ông. Cho dù tính sự cuồng dã đã kết thúc, Hoắc Dĩ Tường vẫn còn muốn vuốt ve anh ta một chút nữa.

Anh ta luôn vào thời điểm Hoắc Dĩ Tường tới gần mà lộ ra biểu tình ngượng ngùng đáng yêu kia, điều này làm cho Hoắc Dĩ Tường căn bản không thể lạnh lùng đùa bỡn anh ta xong liền bỏ đi, luôn muốn lại hôn hôn anh ta, sờ sờ anh ta, nhìn anh ta lộ ra vẻ thẹn thùng đến ngay cả vành tai cũng đỏ ửng lên.

“Tôi, tôi không có a...” Tương Bách trợn tròn mắt nói dối, muốn che dấu sự dâm loạn của bản thân. Chính là thân thể trắng nõn xụi lơ cuộn tròn ở trên giường, hôn ngấn trên cái eo nhỏ nhắn cùng dương vật mềm nhũn sau khi bắn tinh ở giữa hai chân của anh, đều cực kỳ phóng đảng chứng minh sự tình cuồng dã Hoắc Dĩ Tường đã làm với anh vừa rồi. Anh bởi vì phần cuồng dã kia mà lần lượt đạt tới khoái hoạt tuyệt đỉnh.

“Việc gì phải thẹn thùng? Như vậy mới chứng minh vừa rồi tôi làm cho anh thư thái, không phải sao? Tôi siêu cấp thích anh chảy cho tôi nhiều như vậy...” Hoắc Dĩ Tường vuốt ve giữa hai chân ướt đầm của người đàn ông, xoa nắn khối thịt nằm ở trong đám lông mu xinh đẹp kia của anh ta, vuốt ve một lúc lâu sau, nói: “Nào, để tôi rửa sạch sẽ giúp anh.”

Hoắc Dĩ Tường ôm lấy anh ta đi vào phòng tắm, đi được một nửa mới phát hiện không được! Thật sự là không chịu nổi bộ dáng thẹn thùng vừa đáng yêu lại vừa tra tấn kia của anh ta.

Ví dụ như thời điểm vòi hoa sen nhắm vào giữa hai chân, anh ta sẽ phát ra tiếng thở dốc khàn khàn đầy áp lực, làm cho Hoắc Dĩ Tường nghe được máu trong người sôi trào, nhịn không được lại đè anh ta lên trên tường, từ sau lưng anh ta lại đâm vào một lần nữa, không dùng mũ thúc vào hết lần này tới lần khác, hơn nữa còn vào thời khắc tình dục tuyệt đỉnh tiến đến mà trực tiếp bắn ở bên trong anh ta.

Nghe thấy anh ta bị chính mình tra tấn mà phát ra tiếng thở dốc thẹn thùng lại ngọt ngào, Hoắc Dĩ Tường vừa lòng giống như một thằng nhóc thực hiện được trò đùa dai, khế cắn lên vành tai đỏ lên của anh ta, đùa giỡn nói với anh: “Anh thật sự rất háo sắc, vậy mà có thể nhiệt tình như vậy...”

“Tôi... Tôi không có.” Tương Bách vốn muốn giải thích: ‘kỳ thật, trong cuộc đời chỉ có ngày này, chỉ sau khi gặp được cậu vào hôm nay mới nhiệt tình như thế.’ Nhưng cảm thấy cho dù nói ra Hoắc Dĩ Tường cũng sẽ không tin tưởng.

“Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới này ăn chặt lấy tôi như vậy, một chút cũng không muốn cho tôi đi, còn nói không có?”

Tinh hoa bạch trọc theo bắp đùi trắng nõn của người đàn ông chảy xuôi xuống, cùng hòa với bọt tằm màu trắng, làm cảnh tượng đậm mỹ đến cực điểm.

Côn thịt bồng bồng phần chân của Hoắc Dĩ Tường sau khi kịch liệt phun tinh xong vẫn chôn thật sâu ở trong nụ hoa màu tường vi cực hạn nở rộ kia của người đàn ông, ý đồ lại đảo loạn chỗ mềm mại ở sâu trong chưa bao giờ bị dị vật chà đạp của anh ta.

“Tôi...” Sau khi Hoắc Dĩ Tường nói xong câu này, Tương Bách mới phát hiện ra mình thật sự rất tham, rõ ràng đã bị tinh hoa Hoắc Dĩ Tường bắn ở trong cơ thể mình làm bị phỏng, nhưng lại vẫn cực độ khát khao mà co chặt huyết khẩu, không cho dục vọng nóng bỏng của cậu ta rời đi. “Tôi lập tức quên mất, xin lỗi.” Đang muốn thả lỏng, lại đột nhiên bị thanh niên ác liệt dùng sức đẩy thẳng một cái vào tiểu huyết.

“Tôi thích cái quên của anh,” Hoắc Dĩ Tường kê sát vào sau lưng Tương Bách dùng môi hôn lên tóc gáy ẩm ướt của anh ta, lẩm bẩm nói: “Vẫn quên, vẫn không buông ra như vậy cũng không sao cả.”

“A... Lại nữa... Của cậu, thật lớn... Ô...”

Bầu trời bên ngoài không biết khi nào thì bắt đầu nổ rộ ra những tia pháo hoa chói lọi, có tiếng vang rõ ràng lục tục truyền đến.

Tương Bách bị thanh niên đưa đẩy cuồn cuộn, trong lòng xuất hiện ảo giác pháo hoa nổ rộ giữa bầu trời tối đen kia, bỗng nhiên cảm động nghĩ, rất thích cảm giác thanh niên mỹ mạo kia bắn tinh ở trong cơ thể mình.

Tinh dịch nóng bỏng giống như pháo hoa, phá bung ở chỗ sâu thẳm nhất trong cơ thể Tương Bách, Tương Bách vì sáng lạn cùng nóng bỏng của nó mà mê say.

Tiếng nổ mạnh của pháo hoa kéo rất dài, một khoảng thời gian đều vang ở bên tai hai người. Phòng khách sạn mà bọn họ thuê là ở lầu hai, cửa chớp bên ngoài đối diện với đường cái.

Ngoài cửa pháo hoa xinh đẹp vẫn chưa ngừng nổ rộ, hai người ở phòng tắm lại tiếp tục dây dưa đến đêm khuya mới miễn cưỡng đi ngủ.

Cùng nhau nằm dưới ngọn đèn hôn ám trên đầu giường, Tương Bách nhìn thanh niên khí chất cao quý nằm ở bên cạnh mình, thò người lấy từ trong túi áo của mình ra một hộp quà, muốn coi nó như quà gặp mặt đưa cho cậu ta. “Ai, hôm nay là ngày lễ, cái này tặng cho cậu, lúc tối, có, có phần vội vàng! Cũng chưa chuẩn bị quà tặng gì. Hy, hy vọng cậu thích, đừng, đừng ghét bỏ.”

Tương Bách trách cứ bản thân vì sao không đặc biệt vì cậu ta chuẩn bị một quà tặng xứng đáng, trên đường đi vẫn cứ lo lắng đến muộn sẽ bị cậu ta ghét bỏ, cho nên vội vàng xuất hiện. Hôm nay là lễ tình nhân, ngay cả Hoắc Dĩ Tường cũng nhớ rõ mà mua ở cửa hàng bán hoa cho anh một bó hoa hồng, anh lại không biểu đạt tâm ý, giống như thật sự không thể nói nổi.

“Là một con hổ nhỏ đáng yêu.” Tương Bách cười gượng nói. Đó là món đồ chơi nhỏ dành cho bé trai của một chuỗi cửa hàng tiện lợi gần đây mới khai trương tặng cho khách hàng đến mua.

Tương Bách không biết Hoắc Dĩ Tường có thích loại đồ chơi nhỏ này hay không. Nhưng Tương Bách có một em trai, xấp xỉ cùng tuổi với cậu ta, còn đang ở phía nam học đại học, ngày thường rất thích sưu tập đồ chơi như vậy ở cửa hàng tiện lợi. Mà ngày hôm nay là sinh nhật Tương Bách, mới có thể vào ngày thường đi cửa hàng tiện lợi mua sắm lấy phiếu ghi điểm đổi được đồ chơi như vậy. Tuy rằng nhỏ mà rẻ, nhưng, coi như là quà tặng thật đặc biệt.

“Cảm ơn anh.” Hoắc Dĩ Tường nhận lấy trong bóng tối của căn phòng, không nhìn nhiều liền cất đi. Lúc sau, giống như nhớ tới chuyện gì đó không thể lộ ra dấu vết, liền bướng bỉnh dựa sát vào người đàn ông nói một câu: “Tuy rằng tặng quà, nhưng chờ một chút phải nhớ rõ đưa cho tôi phỉ quan hệ xã hội đó.”

“Đương, đương nhiên.” Tương Bách vội vàng trả lời.

“Vậy, ngủ đi... Cần tôi ôm anh ngủ không?” Hoắc Dĩ Tường dùng ánh mắt mang cười nhìn về phía Tương Bách.

“Không, không cần.” Tương Bách thức thối tắt đèn, quay người đi úp mặt về phía tường bắt đầu ngủ, bởi vì sợ hãi sau khi ôm nhau lại muốn kịch liệt làm tình.

Lúc sau, hai người cùng lắng nghe tiếng nổ bùm bùm vang dội của pháo hoa ở bên ngoài mà chìm vào giấc ngủ.

Cuộc đời Tương Bách lần đầu tiên cùng người làm tình, hơn nữa là làm tình cùng với một người đàn ông xa lạ, cảm giác trong lòng giống như cầu vồng bảy sắc phức tạp mà sắc sỡ. Tình ái mệt nhọc sung sướng khiến cho giấc ngủ tiến đến dễ dàng, vào giây phút chìm vào giấc ngủ hương vị ngọt ngào đó, cảm giác mà Tương Bách nhớ rõ là hạnh phúc cảm động.

Buổi tối này, có người giống như tình nhân lý tưởng đem pháo hoa rực rỡ nổ rộ vào chỗ sâu thẳm trong cơ thể anh, chiếu sáng từng góc trong thân thể anh.

Không biết cảm giác xinh đẹp này có thể rực rỡ bao lâu, Tương Bách yên lặng nghĩ, chung quy sẽ kéo dài hơn tia sáng bùng ra trong nháy mắt trên bầu trời cao kia một ít đúng không, bởi vì đó cũng không phải pháo hoa bình thường.

4. Chương 2-2

Ngày hôm sau, ngoài cửa sổ mưa như trút, hơi lạnh vẫn tràn ngập trong không khí.

Lúc Tương Bách mở mắt ra, Hoắc Dĩ Tường đã đi mất, cũng không biết đi từ lúc nào. Tiền mặt trong ví da thiếu vài ngàn tệ, là Hoắc Dĩ Tường thừa dịp lúc anh còn đang ngủ lấy đi, cũng không hề tham lam lấy sạch tất cả, để lại cho anh khoảng một nửa số tiền. Trên bàn trà, bó hoa hồng màu đỏ tối hôm qua Hoắc Dĩ Tường tặng cho anh lúc bước vào khách sạn vẫn còn đó, nhưng màu sắc tựa hồ đã có phần ảm đạm.

Tương Bách vốn nghĩ sáng nay chúng vẫn sẽ tươi đẹp mỹ lệ như vậy, không ngờ, nhanh như vậy, chỉ mới một đêm mà thôi, sắc thắm đã chớm phai nhạt mất.

Hoắc Dĩ Tường thậm chí ngay cả câu tạm biệt cũng không nói với anh đã bỏ đi, sau khi chuyện tình cuồng dã qua đi, tòa thân lại tản ra khí chất băng lãnh như vậy.

Trong lòng Tương Bách vì một chút này mà cảm thấy thần thờ, nhưng mà, rất nhanh anh đã cười nói với bản thân, rõ ràng chỉ là bạn trai mà mình bỏ tiền ra thuê. Một đêm ở chung thân thiết đã là may mắn lắm rồi, bây giờ đêm qua đi, anh còn muốn giữ hy vọng xa vời gì nữa.

Đối với anh, chỉ thế này cũng coi như sinh nhật kiêm lễ tình nhân đẹp nhất từ lúc chào đời đến nay.

Lấy quần áo mặc chỉnh tề, quàng khăn quàng cổ, Tương Bách đi đến chỗ đăng ký thanh toán ở đại sảnh khách sạn, phát hiện Hoắc Dĩ Tường đã trả tiền rồi. Tương Bách nhất thời có chút ngưng ngừng, sao có thể để cho cậu ta bỏ ra số tiền này chứ.

Cậu ta thân thể đã tính hoàn hảo như vậy, kỹ xảo tình ái thành thạo như vậy, nếu dùng để hầu hạ Tương Bách, giá tiền như vậy có vẻ thiệt thòi cho cậu ta, kết quả hiện tại cậu ta lại còn chủ động thanh toán tiền phòng.

“Tiên sinh, đi thông thả. Hoan nghênh lần sau lại đến.” Nhân viên tạp vụ mỉm cười, khách sáo tiễn anh rời đi.

“Vâng. Tạm biệt.” Tương Bách lưu luyến đi ra khách sạn kia, cảm thấy cả ngày hôm qua đều như một giấc mơ. Một giấc mơ đẹp rất cuộc không thể quay về.

“Chúc ngài đi may mắn.”

“Cảm ơn.”

Sáng sớm trong cơn mưa của thành phố, một chiếc xe Mercedes-Benz nhập khẩu màu đen có rèm che chạy ổn định trên đường, Hoắc Dĩ Tường thay một bộ complet tối màu bó sát cơ thể, một bên nghe trợ lý báo cáo kế hoạch dự toán tài chính của công ty Khải Ốc tháng này cùng báo cáo công việc của các người mẫu trong các ngành, một bên cúi đầu thất lạc chiếc caravat mảnh màu xanh đen trên cổ.

Nam trợ lý Tiêu Trần dùng tốc độ nói chuyên nghiệp cực nhanh theo sát cậu báo cáo công việc buôn bán buồn tẻ này.

Hoắc Dĩ Tường vẻ mặt ngưng trọng nghe, thời điểm tập trung vào công việc, ánh mắt cậu luôn nghiêm nghị, vẻ mặt uy nghiêm, làm cho người ta một chút cũng không thể không tin cậy.

“Kỳ hạn hợp đồng đến cuối năm của Điền Tâm đã tới rồi, cậu ta yêu cầu Khải Ốc tăng giá hợp đồng cho cậu ta.” Tiêu Trần nói tới đây, cố ý dừng lại một chút, nhằm mục đích nhấn mạnh, làm cho vị giám đốc trẻ tuổi này lưu ý đây là công việc quan trọng. Điền Tâm là một nam người mẫu gặp may nhất, có năng lực kiếm tiền cho nhất cho công ty.

“Cậu ta muốn bao nhiêu?” Hoắc Dĩ Tường ngẫm hiểu, thấp giọng hỏi.

“Năm, hai ngàn chín trăm vạn, thuế tính giá sau.” Trợ lý than thở, trong nghề chưa bao giờ có một người mẫu dám làm càn đến mức dùng nửa năm ngắn ngủi để ký hợp đồng với Khải Ốc, duy độc có một Điền Tâm dám làm như thế. “Hơn nữa lần này cậu ta lấy danh nghĩa cá nhân nhận được một case ở nước Anh, cậu ta không chịu để cho công ty đứng ra.”

“A.” Hoắc Dĩ Tường cười lạnh: “Vậy nói tôi đồng ý nửa năm cho cậu ta ba ngàn vạn được rồi.”

Người mẫu tên là Điền Tâm kia thật sự là một bình hoa khôn khéo đến mức chỉ biết suy tính con số, nhiều lần ở trong công ty được một tác lại muốn tiền một thước. Ở trong mắt Hoắc Dĩ Tường, Điền Tâm chẳng qua chỉ là đồ chơi tình dục mà anh trai cậu, đại thiếu gia phong lưu nhất của Hoắc gia bởi vì ham mê nam sắc mà bao dưỡng ra thôi, ngay từ đầu căn bản đây là quan hệ trợ trên vì dám chơi nên mới gặp may ở công ty, có thể lấy ra khoe cũng chỉ là gương mặt biết quyến rũ người khác, hoặc là một thân thể biết phát tạo, lại luôn diễn võ dương oai ở trong công ty, làm càn cuồng vọng. Việc gì coi trọng bản thân như vậy, khiến cho ngay cả Hoắc Dĩ Tường dường như cũng sợ cậu ta.

“Còn có việc trích phần trăm này, cậu ta thích thì cho cậu ta hết.”

“Vâng.” Tiêu Trần thận trọng ký hết tờ thỏa thuận hợp đồng, gỡ kẹp tư liệu trên tay, lại báo cáo tiếp một chuyện khác thật sự có thể làm Hoắc Dĩ Tường không vui. “Còn có, lần này trang phục thủ công đặt hàng ở nước Anh...” Nói tới đây, Tiêu Trần trở nên lúng túng không dám nói.

“Làm sao vậy?” Lúc này, caravat của Hoắc Dĩ Tường đã thắt xong, ngẩng đầu lên. Mặt mày lạnh lùng, tóc dài lên trán, bộ dáng nghiêm nghị ngồi nghiêm chỉnh ở trong xe làm người ta căn bản nhìn không ra cậu vừa qua hai mươi tuổi, mới tiếp nhận quyền kinh doanh công ty đào tạo người mẫu từ tay cha và anh, mới bắt đầu xuất hiện trong thương giới mà thôi.

Nam trợ lý dưới quyền này tên là Tiêu Trần, theo cậu hơn nửa năm, sớm biết rõ một số kiêng kỵ của cậu. Cậu kiêng kỵ nhất chẳng qua chỉ là mỗi lần nói tới chuyện trang phục của công ty nổi tiếng Charming ở nước Anh.

Khải Ốc là công ty đào tạo người mẫu lớn nhất cả nước, nắm trong tay rất nhiều người mẫu nổi tiếng trong nghề, cùng các kênh truyền thông uy tín trong ngoài nước, từ các ngành điện tử đến đất đai, hay việc phát hành điện ảnh, kịch mã, đều có qua lại thường xuyên, có được nhiều mối quan hệ hợp tác, trong việc mua trang phục này có năng lực cung cấp lợi nhuận cực lớn cho người hợp tác.

Rất nhiều các công ty thời trang nổi tiếng ở thành phố chen đến phá đầu muốn thành lập quan hệ hợp tác với Khải Ốc, chỉ là từ sau khi Hoắc Dĩ Tường tiếp nhận chức vụ giám đốc điều hành của Khải Ốc, trên cơ bản Khải Ốc cũng chỉ hợp tác với Charming.

Danh tiếng của Charming ở trong giới thời trang tuy cũng đứng đầu, kiêm đủ quần áo theo trào lưu với phong cách sang trọng, tuy nhiên về kiểu dáng thiết kế và chất vải cùng lắm cũng chỉ ngang bằng với các nhãn hiệu khác, nhưng giá cả bọn họ đưa ra lại là giá trên trời không hề lưu tình, đắt đến thái quá.

Tiêu Trần không biết vì sao một người tác phong khôn khéo như Hoắc Dĩ Tường lại để Charming đào khoét, nếu không phải cố ý, vậy thì thật sự không có cách giải thích nào khác. “Giá cả đưa ra lần này quá cao làm cho một vài nhà quản lý mất bình tĩnh, hơn nữa họ còn nhấn mạnh phải nói với tổng giám đốc rằng nếu Charming không hạ giá xuống, chuyện hợp tác không cần bàn nữa.”

“...” Hoắc Dĩ Tường nhếch môi cười nhạt, nhưng cũng không nói gì, không hề giống như lúc trước có thể quyết đoán chỉ thị Tiêu Trần, thậm chí có phần do dự nói: “Tôi lại thấy vậy là được rồi.” Đối với Hoắc Dĩ Tường, Charming không chỉ là một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, mà hơn thế nó còn thể hiện năng lực quản lý của một người đàn ông.

“Vâng, còn... số điện thoại mà ngài muốn tôi gọi vẫn không có ai nghe máy.” Số điện thoại đó và chủ nhân của nó, dường như là việc riêng tư của Hoắc Dĩ Tường, bởi vậy Tiêu Trần không dám tự quyết chuyện này. “Vẫn, vẫn.....tiếp tục gọi ạ?”

Trước lễ tình nhân một tuần, Hoắc Dĩ Tường đã bảo thư kí gọi tới số điện thoại kia, thế nhưng đối phương vừa nghe được lời mời liền lạnh nhạt từ chối, về sau cũng không thèm tiếp điện thoại nữa. Hoắc Dĩ Tường vốn muốn cùng chủ nhân số điện thoại kia trải qua ngày lễ tình nhân, thậm chí cách lễ tình nhân một ngày, còn bay tới tận nước Anh nhưng không gặp được.

Bởi vì chuyện này, mà tối ngày mười ba tháng hai, Tiêu Trần thấy một người luôn bình tĩnh như Hoắc Dĩ Tường giây phút ấy lại điên cuồng tức giận đập nát mấy món quà chuẩn bị cho người tình, đều là đồng hồ, kim cương đắt tiền mấy chục vạn gì đó, còn có một bức tranh quý được mang đầu giá trong triển lãm tranh Luân Đôn đột trước.

Đối với vị thiếu gia thứ hai của họ Hoắc này, người bên ngoài không biết nhiều thông tin lắm, bởi vì từ nhỏ cậu đã học nội trú ở trường quý tộc nước Anh, rất ít khi làm trái quy định, là một đứa bé khuôn phép được dạy bảo tốt, không chỉ đạt được thành tích loại A ở tất cả các môn, thậm chí còn nhảy vượt cấp hoàn thành sớm chương trình học, sau đó cũng không hề ham chơi mà lập tức trở về chuyên chú giúp cha gánh vác một phần việc làm ăn của gia tộc, là một người cực kì có ý thức trách nhiệm. Trái ngược hẳn với người anh cả của cậu tuần nào cũng có mặt trên tạp chí vì chuyện phong lưu, hẹn hò với người mẫu của Khải Ốc, rồi còn vô số chuyện tình ái khác nữa. Cậu luôn giữ mình trong sạch nên rất ít khi xuất đầu lộ diện. Người bên ngoài đều đoán cậu đã có người trong lòng, tuy nhiên lại không biết được người đó là ai.

Theo như thư kí Tiêu Trần bên cậu nửa năm mạnh dạn phỏng đoán thì người đó là một nam nhân khôn khéo hơn ba mươi tuổi, cũng chính là người điều hành nhãn hiệu Charming nổi tiếng hiện nay.

Nghe nói khi Hoắc Dĩ Tường mới mười bảy tuổi, còn là một thiếu niên ngây thơ trong sáng, không người dựa dẫm, tất cả mọi điều trong cuộc sống của cậu đều nhờ có người đàn ông kia lo cho.

Hoắc Dĩ Tường rất thích nam nhân đó, thế nên, vừa mới tiếp quản Khải Ốc, đã nhanh chóng cho hắn đặc quyền, để mặc hắn tác oai tác quái nâng giá quần áo, trang trợn mà kiếm một món hời kék sù.

“Vẫn tiếp tục gọi sao ạ?” Không đợi cậu trả lời, Tiêu Trần đã hỏi lại lần nữa.

“Không cần.” Hoắc Dĩ Tường đau xót nhíu mày, hôm qua là lễ tình nhân, nhưng người kia ngay cả một tin nhắn cũng không buồn gửi. Bây giờ, ngày lễ đã trôi qua rồi, có gọi tiếp cũng còn nghĩa lý gì nữa đâu.

Thật ra, hắc coi Hoắc Dĩ Tường cậu là cái gì, chỉ là một công tử ngu ngốc để hắn lợi dụng kiếm tiền thôi sao?

“Không bao giờ.....gọi nữa.” Hoắc Dĩ Tường khoác lên mình bộ tây trang sang quý, râu rĩ không vui nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc sau, khóe miệng lạnh nhạt không còn hé ra nữa.

“Vâng.” Thư kí Tiêu Trần đứng cạnh không biết cậu đang suy nghĩ điều gì, đành thức thời vội đầu vào xem công văn và hợp đồng.

Khi xe sắp tới công ty, Tiêu Trần xoay người nhặt vật nhỏ nhỏ gì đó mà cậu làm rơi. “Đồng sữ, ngài làm rơi vật này.” Thì ra là một chú hổ con thật đáng yêu, hẳn là lúc Hoắc Dĩ Tường thay quần áo không cẩn thận để rớt ra.

Tiêu Trần không nghĩ Hoắc Dĩ Tường lại chơi loại đồ vật nhỏ này.

“Thật đáng yêu? Ngài mới sinh nhật sao? Không ngờ ngài lại có được nó.” Gần đây mọi người già trẻ lớn bé đều tranh nhau sưu tập món đồ chơi này, đứa con bảy tuổi của Tiêu Trần cũng không ngoại lệ. Nghe nói hổ con đeo bao tay quyền anh đang cười hì hì này chỉ khi nào khách hàng sinh nhật mới có thể đổi lấy.

“Tôi? Sinh nhật?” Hoắc Dĩ Tường nhận lại tiểu lão hổ, hoang mang hỏi. Vừa rồi lúc thay áo, cậu vô tình làm rơi vật nhỏ này. Bây giờ cậu mới nhớ lại lời của người đàn ông xa lạ kia lúc trong khách sạn. “Tôi.....hôm nay hai bảy tuổi.” Thì ra hôm qua không chỉ là ngày lễ tình nhân, mà còn là sinh nhật của nam nhân kia.

“Không phải. Là của người khác tặng tôi.” Hoắc Dĩ Tường nhanh chóng cất tiểu lão hổ vào trong túi tiền. Nhất thời cảm xúc trong lòng trở nên phức tạp. Thì ra hôm qua là sinh nhật của người đàn ông kia, nếu sớm biết đã không đem anh ta ra làm trò đùa, mạo danh người mẫu, giả làm bạn trai anh, Hoắc Dĩ Tường bắt đầu thấy áy náy vì chuyện hôm qua.

Sau việc tiểu lão hổ, thư kí đọc lịch trình công việc hôm nay của Hoắc Dĩ Tường, cậu chỉ im lặng ngồi ghe. Khi xe dừng trước cửa công ty, đôi chân thon dài trước khi xuống xe còn ngoái lại dặn dò thư kí: “Đúng rồi, thư kí Tiêu, tôi không muốn có bất luận kẻ nào biết được tôi qua tôi ở đâu.”

“Vâng” Tiêu Trần vội đáp: “Tuyệt đối không có ai biết đâu.” Ngay cả chính Tiêu Trần cũng cảm thấy ngạc nhiên khi biết tôi qua Hoắc Dĩ Tường ở trong một Love Hotel nhỏ. Rạng sáng nay lúc Hoắc Dĩ Tường gọi điện, anh vội cấp tốc mang một bộ tây trang mới tinh đồng thời lái xe đến đón người.

Tuy rằng Hoắc Dĩ Tường vào khách sạn với người nào đó cùng trải qua lễ tình nhân, nhưng Tiêu Trần cũng không rành chuyện riêng của cậu, cũng tựa như chuyện của cậu với người đàn ông bên Charming kia, đều không cho phép để lộ bất kì tin tức nào với người ngoài.

Hoắc Dĩ Tường này tuy chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng tâm cơ và năng lực siêu việt đã sớm vượt qua trình độ hạn định. Cũng không biết là ai dạy dỗ mà thành như vậy, tất nhiên không phải người nhà của cậu, vì cậu vốn ở nước ngoài từ bé. Tiêu Trần thật sự hi vọng người dạy cậu không phải là nam nhân của Charming kia.

5. Chương 3-1

Buổi chiều tại khu tập thể yên tĩnh trong thành phố, mưa phùn nhẹ bay trên mái hiên của khu kiến trúc lặng im.

“Mở lớn miệng nào, để cho anh bác sĩ nhìn xem răng nanh của em. Một chút là được rồi. Chỉ cần một chút ngấn ngủi thôi, chơi tốt lắm.” Tương Bách mặc đồng phục bác sĩ màu trắng tinh đang kiểm tra khoang miệng cho một nam sinh nhỏ bảy tuổi.

Nhưng đứa trẻ ngồi ở trên ghế nhỏ cao cũng rất tùy hứng ngậm chặt miệng, lắc đầu trốn tránh, thỉnh thoảng phát ra tiếng cự tuyệt nho nhỏ: “Em không muốn! Chơi không tốt!” Bạn học cùng lớp đều nói nhỏ rằng rất đau, sau khi nhổ xong răng nanh sẽ vẫn chảy máu, không khác gì ma cà rồng hút máu. Biến thành ma cà rồng hút máu là rất oách, nhưng chỉ làm một cường thi dung nhan mấy trăm năm không thay đổi cũng rất nhàm chán nha, cậu mới không thêm làm đau.

“Vì sao?” Tương Bách nhẹ giọng hỏi, từng chút thuyết giáo với cậu, dịu dàng khuyên cậu nghe lời: “Em không phải một nam tử hán sao, hôm nay không phải một mình đến khám răng sao? Thế nào lại còn sợ cái này? Anh chỉ là nhìn qua mà thôi, cũng sẽ không lập tức nhổ đi.”

“Em... Em...” Tiểu nam sinh nói lấp trừng lớn mắt nhìn Tương Bách. Cậu là sau khi tan học một mình đến khám răng. Khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi, trong tay ôm chặt quả bóng đá, trên quai đeo cặp sách có một chuỗi chìa khóa nhà, móc treo chìa khóa vẫn là dùng hình siêu nhân.

Bởi vậy Tương Bách liền suy đoán ra cậu là loại bé trai có cá tính gì, chính là loại tiểu quỷ khuyết thiếu chiều cổ của cha mẹ sau khi tan học phải tự về nhà một mình.

Theo như bình thường, đứa trẻ như vậy cá tính đều rất thích cật mạnh, không chịu dễ dàng đem nhược điểm trên người mình phô ra cho người khác xem.

“Nếu thật sự sợ thì thôi.” Tương Bách làm bộ muốn bỏ cuộc.

“Sợ? Em mới không sợ! Muốn nhìn thì cho anh nhìn được rồi!” Nói xong, “A...” Bé trai há to miệng, lộ ra hàm răng trắng muốt.

“Anh xem xem.” Tương Bách dùng đèn pin nhỏ cẩn thận chăm chú nhìn, phát hiện phía dưới lợi có một chiếc răng sâu, quyết đoán làm ra kết luận. “Phải nhổ.”

“A?! Nhổ?!” Đứa trẻ lập tức từ trên ghế cao nhỏ nhảy xuống đất, đeo túi sách chuẩn bị muốn chuồn đi thật nhanh.

“Tiêu Duy Thịnh, em đi đâu vậy?” Tương Bách vội giữ chặt cậu lại, “Răng còn chưa khám xong đâu.”

“Buông ra!” Tiêu Duy Thịnh rất khẩn trương.

Tương Bách cười dịu dàng, anh tựa hồ dễ dàng liền vạch trần quật cường nguy trang của một con người nho nhỏ, có chút tàn nhẫn, nhưng đây là cần thiết. “Ba em nói, nếu em không nhổ cái răng bị hỏng này, vậy hôm nay ba em vẫn bận rộn công việc đến đêm khuya mới về nhà, không chỉ như thế, anh còn sẽ tiếp tục giới thiệu cô y tá xinh đẹp trong phòng khám của anh cho ba em quen.”

Làm cho ba làm việc muộn lại còn đi quen những cô xinh đẹp này, sau đó căn bản không thể lại có thời gian đến quan tâm cậu... Tiêu Duy Thịnh tức giận thô mắng: “Thao, hơi quá đáng, anh sao lại có thể nhúng tay vào việc tư của gia đình người khác?”

“Không phải anh nhúng tay, là ba em tự mình nói cho anh biết.” Tương Bách gấp qua ba cậu, tựa hồ là trợ lý cho một nhân vật kiêu ngạo trong một công ty lớn, cả ngày bận rộn dần thân vào công việc, không có nhiều thời gian chiếu cố Tiêu Duy Thịnh bảy tuổi. Lúc trước khi đưa Tiêu Duy Thịnh đến khám có nhắc qua điểm này với Tương Bách, còn nói một ít tình huống có liên quan đến Tiêu Duy Thịnh, rất lo lắng nhất thời sơ sẩy, đứa trẻ đang vào tuổi thay răng sẽ mọc răng không thích hợp, hy vọng Tương Bách có thể chiếu cố nhiều hơn.

“Vậy sao ba lại chưa nói cho em biết?” Tiêu Duy Thịnh rất cô đơn cúi đầu, cậu hiểu biết, sau khi mẹ qua đời, ba cũng chỉ là một người đàn ông thích cạy mạnh mà thôi.

“Ba em sợ em lo lắng, cho nên rất nhiều chuyện cũng không nói cho em, nhưng anh biết em đều hiểu.” Tương Bách xoa xoa mái tóc ngắn sáng bóng của đứa bé, nói kích cậu: “Được rồi, đội trưởng không phải nên ngoan một chút sao? Chuyện gì đều có thể làm được, em muốn anh nói cho những thành viên trong đội của em là kỳ thật ngay cả nhổ răng em cũng sợ sao?”

Tiêu Duy Thịnh là đội trưởng đội bóng đá của khối lớp 2 tiểu học, bình thường ở trước mặt các anh em rất vĩ ngạn giỏi giang, mới bảy tuổi liền có khuynh hướng thường xuyên há mồm mắng ‘thao’.

“Thao!” Tiêu Duy Thịnh kéo tay áo đồng phục liền mũ, buồn bực bỏ lại ghế nhỏ cao. “Nhổ liền nhổ!” Tuy anh nha sĩ ngốc ngốc này bề ngoài thoát nhìn như mẹ, nhưng đều thật biết hiếp bức người.

Tiêu Duy Thịnh biết dưới bề ngoài dịu dàng kia của anh ta, anh ta kỳ thật rất có tâm cơ. Giờ phút này, anh chính là cố ý muốn dùng nhược điểm của Tiêu Duy Thịnh đến kích Tiêu Duy Thịnh.

“Được rồi, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, rất nhanh thôi.” Tiêu Duy Thịnh nhìn thấy anh đeo khẩu trang, cầm lấy cái nhíp. Trong tiếng an ủi dịu dàng đó, Tiêu Duy Thịnh lại ở trong lòng mắng, thao.

“Tưởng tượng mọi người em thích giờ phút này tất cả đều ở bên cạnh em. Dịu dàng cùng em, không bao giờ rời đi nữa...”

“Tất cả đều tốt lắm, em thật an toàn.”

“Thả lỏng mà nhắm mắt lại.”

“Tay của anh chỉ là dịu dàng chạm vào em một chút mà thôi. Toàn bộ là vì tốt cho em.”

“Thao, sao anh vô nghĩa nhiều như vậy, nhanh lên đi ~ ngao ~ hôn dẫn!! Răng của tôi!! Ô ô... Anh thật sự nhổ rồi!!” Tiêu Duy Thịnh ngửi thấy mùi máu tươi, rất nhanh bịt miệng lại.

“Đã chấm dứt rồi, căn bản không đau nhĩ, đã tiêm thuốc tê rồi.” Tương Bách buông cái nhíp.

“Ô ô... Hôn dẫn... Sao lại không đau... Đau, đau, đau muốn chết...” Tiêu Duy Thịnh túm lấy góc áo bào trắng của Tương Bách mà lau nước mắt. Kỳ thật thật sự không quá đau, nhưng một mình đến nhổ răng như vậy, cho dù trong cả quá trình anh bác sĩ đối xử dịu dàng với cậu, săn sóc cổ vũ cậu như vậy, nhưng trong lòng

cậu cũng vẫn rất chua xót, vì sao lúc đau cậu cần ba nhất ba lại không có thể đến với cậu, mà là cần phải dựa vào tưởng tượng.

“Được rồi, lau thì lau, chờ một chút tan ca anh sẽ đưa em về nhà được không?” Anh nha sĩ an ủi cậu nói.

“Tôi mới không cần anh đưa về... Ô ô, cho tôi mượn một trăm đồng đi tàu điện về đi, không, vẫn là hai trăm đồng đi, tôi còn muốn ăn gà chiên miếng ở nhà ga.” Tiêu Duy Thịnh tựa đầu chôn ở bên hông Tương Bách, ra vẻ thống khổ khóc: “Anh lại làm đau tôi, phải chịu trách nhiệm với tôi nha.”

Cậu thường xuyên lấy cớ Tương Bách làm đau mình mà tìm Tương Bách vay tiền như vậy. Chỉ là mượn cũng không trả, thuần túy là muốn tiền mà thôi, sau khi Tương Bách lấy tiền ra, lập tức hít mũi ngừng tiếng khóc, dùng thanh âm bình thường nói: “Em đi đây.” Lúc sau, ngay lập tức chạy ra cửa.

Tương Bách cúi đầu, lúc này mới phát hiện trên quần áo một giọt nước mắt cũng không có, Tiêu Duy Thịnh chính là rất thích diễn, vừa xong cũng là diễn trước mặt anh một lần mà thôi, chẳng những không để cho anh chần phí, còn hô đau tìm đến anh đòi tiền. Tương Bách cũng không tức giận, nhìn bóng dáng chạy đi của cậu cười khê, nụ cười kia tràn ngập dung túng cùng cưng chiều.

Lúc này, Tương Bách vẫn không biết phía sau có một đôi mắt sáng ngời một mực quan sát anh. Trong hơn mười phút, toàn bộ tình huống anh cùng Tiêu Duy Thịnh một lớn một nhỏ này ở chung, đều bị bệnh nhân nam ngồi ở hàng ghế chờ, làm bộ đến xem bệnh thu hết vào đáy mắt.

6. Chương 3-2

Nếu không phải đi vào đây thấy một màn như vậy, thì Hoắc Dĩ Tường vĩnh viễn cũng không hiểu được vị nha sĩ dụ dằng này sau khi mặc áo bào trắng vào lại có thể hấp dẫn đến cậu mãnh liệt như vậy.

“Đến nhà ga liền trực tiếp về nhà, nhớ rõ không được vào quán net chơi game...” Đánh nhau. Lời nói của Tương Bách không có thể nói xong, bởi vì anh đang dặn dò tiểu quỷ ánh mắt lại miết tới người bệnh đang đợi khám tiếp theo, sau đó ánh mắt liền ngoài ý muốn như bị tia chớp đánh trúng mà giật mình.

Nguy rồi, nguy rồi, quá nguy, quá nguy, bản thân sao mới phát hiện cậu ấy tới đây.

“Cậu... Sao lại đến nơi này?” Không chỉ có hai gò má, Tương Bách cảm thấy mình ngay cả cổ cũng đồng loạt đỏ lên, khẩn trương đến khó có thể hình dung.

Vốn nghĩ là cứ chấm dứt như vậy. Một ngày hẹn hò hoàn mỹ, một ngày homo rất đẹp, một ngày ngọt ngào đến choáng váng, một ngày khói lửa xa lạ. Hiện tại như thế nào sẽ có nổi tiếp?

Tương Bách thụ sủng nhược kinh nhìn khuôn mặt mỹ mạo của thanh niên, nhẹ giọng hỏi: “Là... Là có chuyện, chuyện gì sao?”

Hoắc Dĩ Tường mỉm cười đi đến bên cạnh nam nhân, đáp: “Đương nhiên là tới khám răng.” Tự tại ngồi xuống chiếc giường khám bằng da màu đen mà phòng khám chuyên môn làm cho người bệnh, nói với nam nhân: “Tôi mọc răng khôn, rất khó chịu, từ trung học liền mọc đến bây giờ, thường xuyên nhiễm trùng, đau muốn chết. Là phải nằm xuống cho anh xem sao?”

Hôm nay xuất hiện ở trước mặt Tương Bách cậu vẫn xinh đẹp giống như lần đầu tiên, dáng người cao gầy hoàn mỹ cùng với khuôn mặt tuần tú đường nét khắc sâu làm cho người ta vừa nhìn sẽ liên tưởng đến chuyện cậu là một người mẫu mới.

“Ừ.” Tương Bách như phải bỏng nghiêm mặt khê trả lời: “Nếu là răng khôn thì nhất định cần nằm xuống, từ bên sườn xem xét mới có thể kiểm tra được.”

“Là ở bên trái.” Thanh niên anh tuấn sau khi nằm xuống liền nhìn vào mắt Tương Bách nói.

“Tôi giúp anh kiểm tra trước đã.” Tương Bách tận lực dùng thanh âm bình tĩnh nói, nhưng thanh âm vẫn run rẩy, anh thật khẩn trương, khẩn trương đến không biết có nên tháo khẩu trang trên mặt xuống hay không.

Làm bác sĩ, là nên đeo, nhưng giả như bọn họ không phải quan hệ bác sĩ cùng người bệnh, như vậy cũng rất thất lễ. Đối phương riêng đến thăm anh, anh lại ngay cả mặt cũng không lộ. Bác sĩ cùng người bệnh sẽ cùng nhau làm tình sao? Sẽ không. Cho nên bọn họ không phải quan hệ bác sĩ cùng người bệnh.

Người sau khi làm tình lại nhìn thấy mặt kia là một loại, theo quan hệ bình thường đi suy nghĩ, chỉ có người đang đắm chìm trong bể tình mới có.

Sau vài phút qua đi, Tương Bách liền dùng tâm tư quần bách khó có thể bình phục như vậy giúp Hoắc Dĩ Tường kiểm tra rằng, âm giọng nói cho Hoắc Dĩ Tường: “Sưng cũng không quá nặng, ăn mất viên thuốc giảm nhiệt là được rồi.” Lúc sau muốn nói cái gì nữa, lại cảm thấy bọn họ một trên một dưới gần sát nhìn nhau như vậy thì quá mức ái muội.

Ánh mắt tình ý nóng bỏng chứa đầy độ ám dục vọng mà Hoắc Dĩ Tường ném cho anh kia đã đưa ra tin tức, rất giống như giây tiếp theo sẽ kéo anh vào trong lòng ngực mình, rồi lại đối anh làm ra chuyện làm anh cảm thấy thẹn.

Chưa kịp khó xử Hoắc Dĩ Tường lại đã mở miệng trước: “Bài trí chỗ này của anh rất xinh đẹp, thật sự là rất có thưởng thức!” Phòng khám nha khoa này có hai bác sĩ có giấy phép, đều tự ở trong phòng độc lập điều kiện cao nhả của mình khám cho người bệnh.

Gian phòng này của Tương Bách, trang hoàng lịch sự tao nhã, hoàn cảnh sạch sẽ, trên bức tường đối diện phía bắc treo một bức tranh chủ nghĩa siêu hiện thực của họa sĩ Dalits người Tây Ban Nha, nhưng là tranh phông chế.

Một quý công tử con nhà giàu thường xuyên những phòng tranh, đi những buổi đấu giá như Hoắc Dĩ Tường chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đồ dỏm, lại còn phải cố ý trái lương tâm tán thưởng: “Còn treo bức tranh quý báu như vậy chứ.”

“Chỉ có thể nói tạm được mà thôi.” Tương Bách nghĩ Hoắc Dĩ Tường cũng không hiểu thứ này, một câu nói cho có lệ, chuẩn bị xoay người đi viết đơn thuốc.

“Thuốc... Rất nhanh là có thể lấy... Sau, sau đó...” Nhưng lại bị Hoắc Dĩ Tường kéo cổ tay lại. “Anh thật khẩn trương, làm chi phải khẩn trương, không nghĩ nhìn thấy tôi sao?”

“...” Tương Bách không phải rất khẩn trương, là khẩn trương đến không thể khẩn trương nữa.

“Kỳ thật tôi đến không chỉ là khám răng, tôi còn nghĩ đến gặp anh.”

“Thật sự... Sao?”

Giờ tan tầm người trong phòng rất ít. Trên thực tế, Hoắc Dĩ Tường là người bệnh đăng ký cuối cùng hôm nay. Bên cửa sổ cách đó không xa, có một y tá ngồi ở trước máy tính lưu lại tư liệu người bệnh cả ngày hôm nay, mặt bị máy tính hoàn toàn che khuất. Hai người bọn họ xem như ở trong một hoàn cảnh kỳ quái.

“Ừm, tháo khẩu trang xuống để cho tôi nhìn mặt anh đi.” Hoắc Dĩ Tường ngồi bật dậy, hai người bắt đầu dựa vào càng gần.

“Tôi...” Tương Bách tháo khẩu trang xuống, khuôn mặt nóng bừng gập gờ tấm mắt cuồng nhiệt nhìn chăm chú của thanh niên, tuy rằng biết cậu không phải ngư lang giỏi về hầu hạ người, chỉ là một người mẫu mới dựa vào mặt cùng dáng người ăn cơm, nhưng Tương Bách lại cảm giác được ánh mắt khiêu khích của cậu, thật sự là không kém gì ngư lang mê hoặc người nhanh chóng tiến hành mua xuân với hắn, hơn nữa hôm nay cậu ăn mặc thật lôi cuốn, đều có thể xem như trang phục trên sân khấu.

Cho dù bên ngoài có áo khoác dài, nhưng bên trong cũng là một chiếc áo sơ mi hoa văn bó sát người cổ chữ V, trên cổ có đeo một vòng cổ mảnh bằng bạc lóe sáng, lại còn ở trong thời tiết lạnh như vậy lộ ra lồng ngực đã tính cùng xương quai xanh tinh xảo bất phàm. Tương Bách có thể xác định, cậu ta tuyệt đối là đang cố ý khoe khoang dáng người thật tốt của mình.

“Tôi sau khi về đều suy nghĩ anh, vẫn nghĩ... Dừng không được...” Rất nhanh, bàn tay mềm mại nhẵn nhụi của Tương Bách bị Hoắc Dĩ Tường kéo đến bên môi hôn.

Đầu lưỡi ẩm áp xẹt qua ngón tay Tương Bách, tràn ngập ám chỉ tình màu, không chỉ có như thế, thời điểm bị hôn như vậy, anh vẫn còn bị Hoắc Dĩ Tường nhìn chăm chú. Hoắc Dĩ Tường căn bản là muốn nhắc nhở anh chuyện ngày đó anh tiêu tiền mua Hoắc Dĩ Tường cả ngày, chuyện bọn họ đã làm.

‘Anh thật màu, lại có thể nhiệt tình như vậy.’ những lời này làm Tương Bách mấy đêm đều không ngủ ngon giấc, năm lần bảy lượt muốn gọi điện thoại đi yêu cầu một lần hẹn hò nữa.

Nhưng mà, lấy cơ sinh nhật của mình đã qua rồi, giống như không thể lại làm như vậy, anh không chỉ là một người nhát gan, còn là một người rất hiểu bản thân. Anh gặp gỡ Hoắc Dĩ Tường, tuyệt đối là anh gặp may, nhưng chuyện gặp may cũng không phải mỗi ngày đều có, nghĩ đến mộng đẹp căn bản là đã xong như vậy, buổi sáng hôm đó, Hoắc Dĩ Tường rất nhanh liền biến mất như vậy, nhất định là bởi vì chán ghét anh. Hiện tại, mấy ngày qua, anh không dự đoán được Hoắc Dĩ Tường sẽ lại chủ động tìm đến anh, kinh hỉ đến không biết làm sao, nhưng cũng đoán được tuyệt đối sẽ không xuất phát từ nguyên nhân yêu say đắm anh.

“Anh thì sao? Anh nghĩ tới tôi không?” Thanh niên buông tay Tương Bách ra, làm nũng hời, một mặt hời, một mặt nâng tay kéo mặt anh thẳng lại, thấy đôi mắt anh sinh ra cảm giác thẹn thùng cùng kiểu mỵ thì vô cùng vừa lòng, quyết định tiếp tục dụ dỗ anh. “Không nghĩ sao? Nhanh như vậy liền quên sạch chuyện ngày đó rồi sao?”

“Nơi, nơi này là chỗ làm việc của tôi.” Tương Bách run rẩy nói: “Tôi, chúng tôi...” Thân thể miễn cưỡng cảm dưới áo bào trắng dễ dàng liền nhớ lại chuyện đêm đó Hoắc Dĩ Tường đã làm với anh, chuyện có thể làm cho người ta sung sướng đến nổ tung.

“Lại mua tôi một lần nữa được không?” Thanh âm thì ào ào làm kẻ khác tê dại, một nửa khấn cầu, một nửa hấp dẫn. “Chúng ta lại yêu nhau một lần.”

Hoắc Dĩ Tường dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vị nha sĩ nhỏ nhỏ làm việc trong phòng khám tư nhân ở quảng trường này. Con người đáng yêu dễ dàng thẹn thùng giống anh như vậy thoát nhìn cũng không phải loại đàn ông có thể lấy đồng hồ quý báu, danh họa được bán đấu giá thậm chí tình yêu càng xa xỉ mới có thể lấy lòng, căn bản chỉ là nói với anh vài câu tâm tình, dùng vài cái âu yếm, anh liền run run đến không được.

Vài giây sau, Hoắc Dĩ Tường nhanh tay với vào trong vạt áo bác sĩ trắng tinh của nam nhân, dùng thanh âm hoang mang làm nũng với anh: “Không có anh, rất tịch mịch. Cũng không biết một mình phải tiếp tục như thế nào.”

“Ồ. Cậu...” Tương Bách khấn trương nhéo cái tay kia, không cho phép nó làm chuyện quá phận với mình, hơn nữa giương mắt nhìn thấy y tá ngồi ở cách mấy thước nhìn qua chỗ bọn họ.

“Bác sĩ Tương, có cái gì cần sao?” Nữ y tá cảm thấy nha sĩ dụ dỗ này bị người quá nhiều tình dục.

“Không có...”

“Chỉ là...”

“Thật sự không có, người bệnh này tôi tự mình xử lý là được rồi, cô tan tâm trước đi.” Tương Bách vội nói.

“À, vậy lúc nào bác sĩ Tương về nhớ rõ khóa kỹ cửa nhé, gần đây vùng này có rất nhiều nhóm lưu manh lái xe đến phòng khám trộm thuốc tê.”

“Ừ.”

Trong phòng để lại hai người bọn họ. “Có thể làm bất cứ chuyện gì nhỉ, lúc này đây, sau đó mua tôi nhé.” Hoắc Dĩ Tường cười nói cho nam nhân, khoe miệng xinh đẹp giống như hình dạng lông chim nhẹ nhàng, đẹp như vậy, đẹp đến không giống sự thật.

“Cậu không, không cần nói đùa với tôi.” Tương Bách thấp giọng nói: “Nếu cậu cần tiền, vậy... vậy tôi cho cậu mượn là được.” Nghe nói cuộc sống của những người mẫu không nổi là nghèo đến không còn lối thoát, bọn họ thói quen ở cùng đám dân nghèo thành thị, cùng người không đứng đắn trong xã hội phân phòng cho thuê, trong một tháng nếu không được người đại diện phát thông báo, căn bản ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề, hơn nữa người đẹp như bọn họ đối với chuyện tình yêu linh tinh cũng đều rất xằng bậy. mặc kệ là công việc, hay là cuộc sống, cho tới bây giờ đều là tùy hứng tiêu xài thanh xuân.

Hoắc Dĩ Tường chủ động chạy tới tìm anh như vậy, muốn anh lại mua Hoắc Dĩ Tường một lần, nhất định là cần tiền. Răng khôn nhiệm trùng chủ yếu là bởi vì cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi không quy luật, tỷ như quá độ mệt nhọc, còn có quá độ mệt mỏi, vân vân. Tương Bách ý đồ làm cho mình thanh tỉnh nhận thức về tất cả của Hoắc Dĩ Tường, nhưng Hoắc Dĩ Tường lại cố ý muốn anh choáng váng sa vào trong sức quyến rũ của Hoắc Dĩ Tường.

Đột nhiên, “Ồ a!” Tương Bách phát ra tiếng thở dốc bản thân cũng khó có thể tin.

“Chẳng lẽ anh không nghĩ tiếp tục sao?” Hoắc Dĩ Tường di chuyển cái tay bị nam nhân giữ chặt, bao trùm lên trung tâm hai chân của nam nhân ma xát, cách vài quần cảm thấy hạ thể mẫn cảm của anh trở nên run rẩy, cười xấu xa nói: “Tiếp tục đi tham khảo đồng tính luyện ái rốt cuộc là bộ dáng gì, bộ vị nào trên thân thể bị nam nhân âu yếm sẽ cảm thấy thoải mái, thế nào được nam nhân đâm vào sẽ cao trào, thậm chí tự an ủi như thế nào, tôi tất cả đều có thể dạy anh.”

“Tôi...” Vào giờ phút Tương Bách đang chần chờ khóa quần đã bị kéo xuống, tính khí phần nộ giấu trong quần lót bị thanh niên lấy ra.

“Lúc này đây, nếu mua tôi, tôi sẽ liếm của anh, từng bộ vị đều liếm, kể cả nơi này...” Hoắc Dĩ Tường nhếch môi trên, dùng đầu lưỡi của mình cùng tay đồng thời kích thích phần thân của thứ kia, không đợi Tương Bách cho phép, đã tự tiện hút nó vào trong yết hầu, trước sau đóng đưa đầu, qua lại liếm mút phân thân không hề chuẩn bị của Tương Bách.

“Nơi, nơi này là phòng khám... Cậu...” trong đầu Tương Bách hiện lên một đường sáng trắng kịch liệt. Dương vật giữa hai chân bị người đẹp như vậy ngậm lấy, đây là chuyện anh chưa bao giờ ảo tưởng qua.

Chỉ là đây là nơi làm việc của anh, tuyệt đối không thể làm chuyện như vậy, vốn muốn lắc lắc thân thể bỏ trốn, lại cảm giác mũi nhọn mẫn cảm bị liếm láp, bộ phận thô trắng phía trên bị Hoắc Dĩ Tường càng tiến thêm một bước hút thẳng vào cổ họng, ở chỗ sâu trong cơ thể xụi lơ bắt đầu trào ra một cỗ nhiệt lượng cường đại, nóng bỏng đến muốn hòa tan vòng eo của anh, làm anh rốt cuộc không trốn được.

Tương Bách không tự chủ được dùng hai tay ôm lấy đầu thanh niên xa lạ, chạm đến mái tóc mềm mại trơn trượt của thanh niên, hé miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn: “Ừm a... A...” Bộ vị mấu chốt bị thanh niên ngậm ở trong miệng, từ nước bọt nhuận ướt, phát ra thanh âm tình mẫu ướt sũng, tới hai mươi bảy tuổi còn không có kinh nghiệm tình ái như Tương Bách tất cả lý trí đều rơi vào tay giặc.

Bị Hoắc Dĩ Tường âu yếm như vậy, thật sự rất thoải mái, không tự giác uốn phần eo, thân mình rướn về phía trước, tìm kiếm khoái cảm càng thoải mái, vong tình rên rỉ: “A...”

Mũi nhọn phân thân cương cứng không ngừng thấm ra mật dịch kích tình, rất nhanh đã bị đầu lưỡi của thanh niên cuốn đi, lỗ nhỏ phun tinh bị hút đến ngứa ngáy căng ra khó nhịn.

“Ồ ô... Ừm... A... Nơi đó, thoải mái...” Từ cổ họng Tương Bách phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ, vòng eo càng phát ra rung động kịch liệt.

Đây là khẩu giao dâm loạn không e dè giữa đàn ông, kỳ thật đôi khi, đàn ông thật sự cũng chỉ là dã thú mà thôi, sau khi bị mẫu dục khống chế, hết thủy cũng không đi so đo nữa.

Vào lúc Hoắc Dĩ Tường muốn tiến vào bước cuối cùng mà tụt hoàn toàn quần của anh xuống, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm của động cơ xe, Tương Bách kinh hoảng hô Hoắc Dĩ Tường ngừng: “Có, có người đến đây...” nhưng Hoắc Dĩ Tường lại vẫn đang dùng mánh khóe ngậm lấy trụ thịt sưng trướng kia của anh, nhất định không chịu buông ra, khiến cho anh hoảng hốt, đem toàn bộ dòng nhiệt lưu tán loạn trong cơ thể kia phóng vào trong miệng Hoắc Dĩ Tường, Hoắc Dĩ Tường hoàn toàn uống sạch số dâm dịch này.

“Ồ ô... Tôi... Rất xin lỗi, dừng, dừng lại đi.” Khuôn mặt Tương Bách cảm thấy thẹn tới nồng nổi gần như vô cùng xấu hổ, dùng tiếng khản cầu giống như khóc nói: “Bên ngoài có người đến đây.”

“Được... Đi.” Hoắc Dĩ Tường liếm môi cười, ở trong này uống được yêu dịch mà Tương Bách bắn ra, cảm thấy coi như là khi dễ anh quá, tạm thời liền dừng như vậy là được rồi.

“Tương Bách. Còn chưa đi sao? Sao còn sáng đèn? Tôi trở về lấy hồ sơ báo cáo của phòng khám tháng này, sở vệ sinh muốn tôi giao vào sáng mai, buổi chiều Trân Châu để ở chỗ cậu à?” Ngoài cửa phòng có tiếng nói sang sảng của một người đàn ông vang lên, là đối tác Lữ Quang Khiết của Tương Bách.

Vài năm trước, Lữ Quang Khiết từ một chủ nhiệm khoa miệng có kinh nghiệm nghề y phong phú chủ động xin thôi việc ở bệnh viện tổng hợp lớn nhất T thị, tự mình đến tìm hiểu bác sĩ nha khoa ưu tú trong ngành, cùng nhau hùn vốn xây dựng phòng khám, thông qua người quen giới thiệu, cuối cùng là tìm được học đệ Tương Bách cùng tốt nghiệp trong một đại học y quốc lập. Hai người vừa là học trưởng học đệ đại học, đều có tiêu chuẩn chuyên nghiệp cao, cá tính lại đều có vẻ hàm súc, ở chung hòa hợp, ăn nhịp với nhau, cho nên mới có phòng khám Bách Khiết làm ăn rất tốt đến khoa trường này.

“Còn có người bệnh à?” Lữ Quang Khiết mở cửa đi vào, ánh mắt trở nên có chút kinh ngạc, không nghĩ tới lúc này còn có người bệnh, hơn nữa, không khí trong phòng rất quái lạ.

Hai gò má Tương Bách đỏ lên, hô hấp dồn dập cúi đầu, đứng ở bên giường khám bệnh.

Trên giường ngồi một thanh niên tuấn mỹ diện mạo kinh diễm, trên mặt đầy nước miếng cười tà, vươn đầu lưỡi liếm đôi môi đỏ mọng hơi có ý vị tình mầu, tựa hồ vừa rồi uống xong cái gì đó ngon miệng, đang hồi tưởng lại dư vị của phân mỹ vị kia.

“Các người...” Lữ Quang Khiết không biết xử lý loại chuyện này như thế nào, nếu nhớ không lầm, là lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên Tương Bách cùng nam nhân ở trong phòng khám xằng bậy như vậy.

“Tôi là bạn của bác sĩ Tương, chào anh.” Hoắc Dĩ Tường lại chủ động đứng dậy tiến lên, vươn tay về phía Lữ Quang Khiết, lộ ra nụ cười nhiệt tình sáng lóa mắt của người trẻ tuổi. “Lần đầu gặp mặt, xin được chỉ giáo.”

Lữ Quang Khiết gần ba mươi tuổi không có thể hiểu được vì sao Tương Bách trong ngày thường luôn luôn đường hoàng sẽ có người bạn bộ dáng xinh đẹp, ánh mắt làm càn như vậy, không quá tình nguyện nắm lấy bàn tay được bảo dưỡng rất tốt đang vươn tới của Hoắc Dĩ Tường. “Tương Bách, cậu ta thật là bạn của cậu sao?” Lữ Quang Khiết hỏi Tương Bách đang xoay người đi.

Qua hồi lâu, Tương Bách mới quay đầu nói: “Ừm.” Lúc sau, vì trấn an ánh mắt hồ nghi kia của Lữ Quang Khiết, còn nói: “Cậu ấy là một người mẫu mới, hôm nay là tới tìm tôi khám răng, răng khôn của cậu ấy nhiễm trùng, tôi đã kê đơn thuốc giảm nhiệt cho cậu ấy.”

“Người mẫu... Sao?” Lữ Quang Khiết chần chờ đưa tay ra.

“Đúng vậy.” Hoắc Dĩ Tường nhếch khóe miệng, có nụ cười nắm chắc. Bằng vào vài câu nói chuyện, mấy ánh mắt của Lữ Quang Khiết, Hoắc Dĩ Tường liền nhìn ra được anh ta rất có thiện cảm với Tương Bách, nhưng Tương Bách tri độn tựa hồ không cảm giác được tồn tại của phần thiện cảm này.

Nói thật, Tương Bách thoát nhìn cảm thấy khinh thường kỳ thật bắt đầu cẩn thận quan sát, không chỉ có ngoại hình xinh đẹp thoát tục, hơn nữa cá tính cũng đáng yêu truc trặc làm người khác trầm mê thật sâu vì anh. Vừa rồi, giả như không phải Lữ Quang Khiết đến, như vậy Hoắc Dĩ Tường liền nhất định sẽ ở chỗ này xỏ xuyên vào anh, chà đạp anh đến mức ở dưới thân Hoắc Dĩ Tường phiền tình bắt đầu khóc ô ô lên như lần đầu mới thôi...

“Chính là loại nghề nghiệp cho những người đầu óc không tốt đi làm sao?” Lữ Quang Khiết rất không thích Hoắc Dĩ Tường, hơn nữa rất để ý chuyện đáng khinh mà bọn họ làm trước khi anh vào.

Hoắc Dĩ Tường nhếch miệng, đùa cợt nói: “Đúng nha, chỉ là người có đầu óc tốt nhưng đáng người không tốt cũng không làm được loại nghề này đâu... Đại thúc khô quắt lớn tuổi giống như anh đại khái cũng không làm được.”

“Cậu?” Lữ Quang Khiết nổi gân xanh ghen lời. Anh cùng Hoắc Dĩ Tường so sánh, tựa hồ thật sự già một chút. “Tương Bách, bạn của cậu xem xong răng chưa?” Lữ Quang Khiết lớn tuổi rất nhanh thu hồi dáng vẻ, ra vẻ thoải mái mà muốn đuổi Hoắc Dĩ Tường đi, lớn tiếng nói với Tương Bách: “Nếu xong rồi, tôi nghĩ thương lượng một chút với cậu về vấn đề của hồ sơ báo cáo hàng năm này.”

“Tôi...” Lúc này Tương Bách cả người đều rất bối rối, suy nghĩ vẫn là dừng ở trong chớp mắt vừa rồi anh phóng thích vào trong miệng Hoắc Dĩ Tường, khoái cảm cường đại bao phủ cả người anh, anh tựa hồ bị một cái lỗ xoáy sâu thẳm hút vào, thân thể cùng trái tim cũng không thể tự động điều khiển nữa, tới giờ phút này, hô hấp còn chưa bình ổn lại. “Cậu ấy...”

“Để cho cậu ta đi nhanh đi.” Lữ Quang Khiết bắt đầu đuổi người.

“...” Tương Bách không thể cự tuyệt yêu cầu của Lữ Quang Khiết. Thật sự tính ra, Lữ Quang Khiết chẳng những là ông chủ của phòng khám này, cũng là tiền bối đại học của anh. Hiện tại anh cũng chỉ mới tốt nghiệp đại học y ba bốn năm, nếu không phải Lữ Quang Khiết, đại khái bây giờ anh còn đang ở trong bệnh viện cỡ lớn làm một bác sĩ nhỏ nhỏ, khổ chờ cơ hội thăng chức, sẽ không được hưởng điều kiện công tác tự chủ thoải mái ở phòng khám như vậy.

“Cho nên đây là chuyện mà người có đầu óc tốt làm? Gương gào gầm đuổi khách hàng như vậy.” Hoắc Dĩ Tường không cho phép bị làm cho khó xử, đặc biệt không cho Tương Bách khó xử. Không đợi Tương Bách tỏ thái độ, tự mình liền chủ động muốn đi. “Vây tạm biệt nha.”

“Tôi chán ghét người lỗ mãng như cậu.” Đã là một người mẫu đáng người cùng gương mặt đều mị hoặc, cá tính lại làm càn lỗ mãng như vậy. Từ cặp môi mỹ cảm nguy hiểm có thể quyến rũ người kia của cậu ta, Lữ Quang Khiết có thể chuẩn xác không lầm đoán ra chuyện bọn họ làm trước đó, cảm giác sâu sắc Hoắc Dĩ Tường căn bản không phải là người mẫu gì đó, đại khái chính là một ngư lang bện chút mộng ảo cho nghề nghiệp tình dục thấp hèn của mình.

“Biết anh ta lúc ném qua là hương vị gì không? Là ngọt là mặn?” Trong lúc gặp thoáng qua, Hoắc Dĩ Tường nói khẽ với nam nhân vẻ mặt nghiêm túc, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra nụ cười của người chiến thắng. “Thật sự là tiếc nuối, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ có cơ hội ném được rồi...”

Bởi vì, Hoắc Dĩ Tường bắt đầu cảm thấy như vậy chơi rất vui, hạ quyết tâm phải tiếp tục cùng Tương Bách lui tới như vậy. Ít nhất thời điểm tới gặp Tương Bách, cậu sẽ không nghĩ đến việc làm ăn mới vô cùng chán nản ở công ty, lại càng không nghĩ tới con người được cậu chân chính nhớ mong ở nước Anh kia. Trước khi ra khỏi cửa, Hoắc Dĩ Tường cười hì hì quay đầu lại vẫy tay với Tương Bách nói: “Em yêu, tôi đi trước nha, lại liên lạc nha, tôi sẽ rất nhớ em đó.”

Biểu tình của Lữ Quang Khiết phức tạp, hoàn toàn không thể phản bác khiêu khích như vậy, tình huống cảm thấy nguy hiểm tới gần. Một Hoắc Dĩ Tường có độ lượng có cột nhả, nói chuyện vừa sẽ để lối thoát, lại sẽ dùng tự giễu đến công kích người khác như vậy thật sự không giống một người đàn ông đầu óc không tốt.

7. Chương 4-1

Lúc đèn đường sáng lên Tương Bách mới rời khỏi phòng khám, Lữ Quang Khiết nói lái xe đưa anh về, anh lại xấu hổ nói không cần, sợ Lữ Quang Khiết truy vấn sự tình dâm loạn anh với Hoắc Dĩ Tường làm vừa rồi.

Chờ Hoắc Dĩ Tường đi rồi, Lữ Quang Khiết cũng không hề cùng anh thương thảo gì về báo cáo khám bệnh, được phẩm hoặc là chuyện người bệnh ở phòng khám, lúc lấy đi bản báo cáo xong, chỉ rất hàm súc nói với anh một câu ‘về sau nhớ tách sinh hoạt cá nhân cùng công việc ra được chứ? Không cần tạo thêm phức tạp cho phòng khám.’ Tương Bách nghiền ngẫm lý giải câu nói kia, một mình đi trên đường cái đông đúc.

Vừa rồi, lúc Lữ Quang Khiết đuổi Hoắc Dĩ Tường đi, anh cũng không có quá nhiều lập trường can thiệp, bởi vì anh cùng Hoắc Dĩ Tường chỉ mới gặp lần thứ hai. Ngoài trừ tiếp xúc thân thể vui vẻ ra, căn bản là không hề biết gì về nhau.

Quan hệ như vậy, chính là mua xuân đi, khó tránh Lữ Quang Khiết phải nhả mặt nhú mày giáo huấn anh như vậy, ở trước mặt tiền bối, bản thân thật là quá thất lễ.

Chỉ là Hoắc Dĩ Tường gây cho anh thể nghiệm tình sắc làm cho người ta trầm luân, bị kích thích đến hưng phấn mà bản tính ở trong miệng một người xinh đẹp như vậy, không còn thứ gì có thể so với cảm thụ tình ái khoái hoạt kia.

Chạng vạng bảy giờ, Tương Bách một mình ăn xong cơm chiều ở một quán ăn nhanh bình thường hay ăn, sau đó, lại đọc xong một tờ báo, mang theo cặp táp đi về nơi ở.

Anh một mình ở thành phố T thuê một phòng trọ nhỏ, phòng ở là Lữ Quang Khiết tìm giúp anh, vị trí gần trạm tàu điện, quán tạp hóa, tiệm giặt quần áo, nhà sách, vô cùng ưu việt.

Mấy năm nay, ít nhiều được học trưởng cùng trường Lữ Quang Khiết chiều cố, anh quê ở nam bộ một mình sống ở thành phố T rất tốt. Anh vẫn rất chú ý biểu hiện của mình ở trước mặt Lữ Quang Khiết, mặc kệ là trong công việc, hay là sinh hoạt cá nhân, anh đều muốn ở trước mặt học trưởng biểu hiện ra mình thật sự giống một người đàn ông vĩ đại.

Hôm nay, ở trong phòng khám của học trưởng, làm cho Hoắc Dĩ Tường khẩu giao cho mình, đối học trưởng mà nói, tuyệt đối xem như chuyện quá phận, anh rất không đúng.

Chờ anh đi trở về chỗ ở, ngay khi lấy chìa khóa ra mở cửa, anh nhìn thấy trước cửa phòng có một thanh niên dáng người cao lớn đang ngồi, vừa thấy anh trở về, liền lớn tiếng gọi anh: “A a. Anh rốt cuộc đã trở về.”

“Sao cậu lại ở chỗ này?” Tương Bách chấn động, một chút cũng không nghĩ ra sao Hoắc Dĩ Tường lại ở cửa nhà mình.

Hoắc Dĩ Tường cầm một túi đồ ăn sẵn của quán tạp hóa cùng một hộp bia, ngồi ở cửa nhà anh chờ anh, thấy anh trở về, liền đứng lên nói với anh: “Thế này, ngại quá, tôi làm mất chìa khóa nhà rồi, gọi điện thoại cho người ở chung, kết quả hôm nay bọn họ bị phân đi bàn chuyện làm ăn ở thành phố bên cạnh, không thể về ngay. Cho nên, anh... Có thể nhận nuôi tôi mấy tối không?” Ngữ khí nói chuyện của thanh niên rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt nhìn Tương Bách lại rất thâm tình gần như quyến rũ, đôi mắt đen trong veo như nước đang tỏa ánh sáng nóng bỏng với Tương Bách.

“Sau khi ở đây, tôi nhất định sẽ hết sức làm bất cứ chuyện gì cho anh vui vẻ.” Thời điểm ở phòng khám, Hoắc Dĩ Tường đã lấy được bản giới thiệu của các nha sĩ trong phòng khám, tinh tế dò xét tất cả tin tức về Tương Bách ở trên đó, đầu tiên chính là địa chỉ.

Vì có thể làm cho người bệnh thuận tiện tìm được anh, nha sĩ tốt bụng đã công khai cả địa chỉ của mình, một chút cũng không lo lắng có người sẽ lợi dụng điều này thương tổn mình.

“Tôi nghĩ hay là...” Quên đi. Phản ứng đầu tiên của Tương Bách là muốn cự tuyệt, nhưng không chỉ có giọng nói vô lực cực độ, thật đúng là nói không nổi câu phủ định.

“Nếu anh cung cấp chỗ ở, tôi tính anh giá rẻ một chút là được.” Hoắc Dĩ Tường nói xong, nhấp đôi môi đầy đặn tươi tắn. Chuyện làm ở phòng khám vừa rồi vẫn còn lưu lại ký ức mới mẻ trong đầu hai người.

“Tôi nghĩ... Là có thể đi.” Tương Bách cuối cùng đáp ứng, rất nhanh, nhà trọ của người đàn ông độc thân liền bị một thanh niên xa lạ nhỏ hơn mình bảy tuổi xâm lấn như vậy.

Phòng ở một phòng ngủ một phòng làm việc được thu dọn thật sự sạch sẽ, trên ban công có trồng hoa, trong thư phòng có một chiếc laptop Mac màu bạc, rất nhiều sách y cùng tiểu thuyết trinh thám của các tác gia nổi tiếng Nhật Bản, trong phòng ngủ có một chiếc giường mềm mại rộng rãi, trên tủ lạnh trong phòng có dán giấy nhớ, để nhắc nhở chuyện bản thân phải làm mỗi ngày.

Hoắc Dĩ Tường lưu ý mảnh giấy nhớ này, phát hiện trên đó đều là viết những việc rất nhỏ như đi siêu thị hoặc chợ mua sắm, đúng hạn phải nộp tiền phí TV, hẹn trước với người bệnh ở phòng khám, nhưng lại để lộ ra một cuộc sống trật tự của một người đàn ông độc thân sống ở thành phố.

Nếu như chỉ có một mình làm việc này, có phải sẽ cô đơn hay không, nhất định là có đi, nghĩ như vậy Hoắc Dĩ Tường lại không khỏi cảm thấy thương tiếc cho nha sĩ dẫu dằng này.

“Cậu ăn cơm chưa? Tôi vừa rồi ăn xong mới về.” Tương Bách lấy từ trong phòng ra một đôi dép lê màu trắng, đặt ở dưới chân Hoắc Dĩ Tường. “Nếu không ngại thì thay ra trước đi, sẽ thoải mái hơn, mới mua ở siêu thị tuần trước, tôi mới chỉ đeo một lần.”

“Cám ơn.” Hoắc dĩ tường đeo đôi dép kia vào, phát hiện gót chân bị thừa ra ngoài, vì thế khi ngồi xuống trước bàn cơm thì lập tức giấu chân vào trong gầm bàn. Tương Bách không tính là thấp bé, đại khái cũng

phải gần 180cm, nhưng quả thật người vẫn nhỏ hơn Hoắc Dĩ Tường một cỡ.

“Tôi có mua bánh bao làm cơm chiều.” Nói xong, Hoắc Dĩ Tường lập tức lấy ra bánh bao ở trong túi plastic bảo vệ môi trường bắt đầu há miệng cắn, bộ dáng ăn ngấu ăn nghiến rất giống một con quỷ chết đói.

“Ai ai... Chờ một chút.” Sau khi Hoắc Dĩ Tường ăn được hai miếng, Tương Bách liền bước đến giữ chặt lấy Hoắc Dĩ Tường.

“Làm sao vậy?” Hoắc Dĩ Tường khó hiểu.

“Cậu quên bóc giấy gói ở ngoài.” Đồ ăn bán ở cửa hàng bách hóa ngoài túi đựng ở bên ngoài, bên trong còn có một lớp giấy gói. Tương Bách nghĩ nhất định là Hoắc Dĩ Tường rất đói bụng, nên mới quên bóc đi mà trực tiếp ăn, có lẽ cậu ta thật sự chính là người mẫu không nổi tiếng. Người khác đều nhận được case, chỉ có cậu ta không có, thật đáng thương, lại còn chỗ ở cũng không có mà trở về, nói gì mà làm mất chìa khóa, kỳ thật nhất định là không nộp được tiền thuê nhà mới bị người ta đuổi đi.

“Hử?! Thật à?” Hoắc Dĩ Tường nhú mày. Hình như là đúng thật, loại thức ăn nhanh này bề ngoài vốn cũng rất kỳ quái, lúc ăn hương vị còn tồi như thế. Cậu chưa từng ném qua thứ gì rẻ như vậy, càng không biết sau khi xé đi lớp túi ở bên ngoài, bên trong còn có một lớp giấy gói, vì sao phải làm nhiều lớp như thế chứ, dù sao hương vị cũng đều khó ăn như nhau.

“Ừ.” Tương Bách quan tâm rót một chén nước ấm cho cậu ta, nghĩ nghĩ, nói: “Nếu gần đây gặp khó khăn thì ở lại chỗ của tôi đi. Nếu cần tiền, tôi cũng có thể cho cậu mượn...”

“Cám ơn.” Hoắc Dĩ Tường uống nước ừng ực, bỗng nhiên di động trên người vang lên liền lấy ra nghe, lại vừa lúc làm cho Tương Bách nhìn thấy cái móc treo nhỏ mà anh đưa cho cậu ta hôm gặp mặt lần đầu tiên treo ở trên di động, nhất thời rất cảm động, nghe nói một hành động nhỏ thân thiết như vậy chỉ có thể xảy ra giữa người yêu với nhau.

Hoắc Dĩ Tường sau khi nói ngắn gọn ‘ừ’, ‘được’ mà nghe xong cuộc điện thoại kia, thì vừa ăn vừa nói chuyện với Tương Bách: “Vừa rồi ở phòng khám, bác sĩ kia hình như không mấy thích tôi. Tôi đây làm sao bây giờ, về sau cũng không thể đến đó tìm anh sao?”

“Không, không cần.” Tương Bách rất sợ Hoắc Dĩ Tường không đến tìm mình. “Quang Khiết học trưởng chỉ là có hơi nghiêm khắc. Với ai anh ấy cũng như vậy, cậu không cần để ở trong lòng, chỉ là...” Tương Bách muốn nói, về sau đừng tùy tiện làm chuyện như vậy ở trong phòng khám.

“Chỉ là tôi với anh về nhà làm là được rồi?” Hoắc Dĩ Tường giúp Tương Bách nói ra những lời khó có thể mở miệng kia.

“Tôi...”

“Vừa rồi được tôi ngâm vào như vậy, có thoải mái không?” Người đàn ông chỉ cần dựa vào khẩu giao ngắn ngủi đã có thể bắn ra, thật sự là lừa dễ lắm. Giờ phút này, Hoắc Dĩ Tường ra vẻ nghèo túng ăn mấy cái bánh bao nấm hương ở trước mặt anh, anh đã bị tác động đến lòng thương cảm.

“...” Tương Bách cúi mặt ngượng ngùng.

“Ai, lần sau lại gặp học trưởng của anh, anh cũng không thể nói với anh ta tôi là bạn trai anh được sao.” Hoắc Dĩ Tường lợi dụng cơ hội tốt này tấn công trái tim của người đàn ông, dùng giọng nói cực kỳ thâm tình yêu cầu: “Tuy nói là bỏ tiền ra mời đến, nhưng tất cả những gì người yêu làm được tôi cũng sẽ làm cho anh được.”

“Được... A.” Nhẹ giọng đồng ý, mang theo chút kinh hỉ, lại mang theo chút thờ dãi.

“Vậy hiện tại mời đi tắm trước đi.”

“A?”

“Tắm xong chúng ta lại tiếp tục chuyện đang dở vừa rồi ở phòng khám.”

Dưới sự thúc đẩy nửa đề nghị, nửa ra lệnh của Hoắc Dĩ Tường, Tương Bách ở trong phòng tắm cẩn thận tắm rửa thân thể của mình. Tưởng tượng đến chuyện tiếp theo phải làm cùng muốn làm, thân thể liền tự nhiên trở nên hưng phấn, dương vật giữa hai chân cương lên giống như chưa bao giờ được cương.

Lúc tắt vòi hoa sen, lấy khăn mặt lau người anh liền cẩn thận quan sát bản thân mình trong gương. Thân thể trắng nõn là loại hình hơi gầy, xương đòn nhô ra, hai núm hoa trước ngực nổi lên, hạ phúc bóng loáng không có sẹo lồi, dương vật to lớn xinh đẹp, còn có hai chân thon dài, tất cả đều là bộ phận cực kỳ xinh đẹp.

Thân thể như vậy căn bản không tính là kém, nhưng, khi đối mặt với người thanh niên bề ngoài anh tuấn hoàn mỹ không sút mẻ kia, Tương Bách lại không cách nào tự tin, vô luận thế nào cũng không thể tin là một lúc nữa, Hoắc Dĩ Tường sẽ lại ôm cùng đi vào người anh.

“Anh có khỏe không?” Bên ngoài phòng tắm qua lớp kính mờ, bóng dáng cao lớn của Hoắc Dĩ Tường đến gần rồi hỏi.

“Rất, rất tốt.” Tương Bách kích động nói, sau khi dùng nước lạnh dội một lần nữa, liền nhanh chóng mở cửa kính, vừa đi ra ngoài vừa buộc dây áo tắm, cả người tràn ngập mùi thơm của xà phòng.

Vừa mới đi ra ngoài, đã bị Hoắc Dĩ Tường đã man kéo vào trong lòng, ngả ngón trên cột: “Anh tắm xong thật sự rất gợi cảm, tôi đã chảy đầy nước miếng rồi, lần sau cùng nhau tắm đi.”

“A...” Khuôn mặt mới vừa được nước lạnh làm nguội đi của Tương Bách lại bắt đầu nóng bừng. “Được, được a.”

“Tôi đây vào đã, xong rất nhanh thôi.” Hoắc Dĩ Tường lại thành công khiêu khích anh ta.

Hòa với tiếng nước tắm rửa của Hoắc Dĩ Tường, Tương Bách ở trong phòng tắm nhắm mắt một hồi, lại không tìm được thứ mà mình muốn.

“Quả nhiên vẫn không có.” Tương Bách vò đầu than thở, anh chưa từng mua gel trơn, thứ để cho đồng tính luyện ái dùng khi làm tình. Lần đầu tiên, lúc làm với Hoắc Dĩ Tường ở khách sạn tình yêu, anh cũng không cảm thấy đau đớn nhiều lắm, bởi vì Hoắc Dĩ Tường giúp anh bôi trơn đầy đủ, sau khi xong việc, lưng và eo có hơi nhức mỏi, nhưng cũng không đau đớn, là một loại khoái cảm tê dại lớn hơn cảm giác đông cứng đau đớn.

Anh nghe người ta hình dung qua, lúc đồng tính luyện ái làm tình, người làm số 0 bị đi vào kia nếu không được chuẩn bị cẩn thận, tiểu huyết sẽ bị ngược đãi chảy máu, sau khi làm xong sẽ rơi vào kết cục thê thảm là vài ngày cũng không thể xuống giường, không thể đi đường bình thường. Anh biết điều đó cũng không phải khoa trương, mà anh gặp được một đối tượng làm tình vừa xinh đẹp lại dịu dàng như vậy, thật sự xem như anh gặp may mắn.

Lại trôi qua một thời gian, “Không hiểu vì sao, mới gặp anh lần thứ hai, tôi đã muốn hoàn toàn giữ chặt lấy anh.” Thanh niên xinh đẹp sau khi tắm xong bước ra khỏi phòng tắm, ngoài khăn lông màu trắng quấn quanh hông, thân thể xinh đẹp màu đồng cổ không còn mặc gì khác, khoe miệng mang cười nói với Tương Bách đang khấn trương nằm ở trên giường: “Tôi đoán nhất định là do tác dụng của tình yêu.”

Tương Bách khẽ cười với dáng người siêu dã tính của thanh niên, bỗng nhiên có ảo giác bây giờ mình đang mình đang mua xuân với ngư lang, bởi vì Hoắc Dĩ Tường luôn nhẹ nhàng nói với anh như vậy.

Ngôn ngữ như vậy quả thực cũng có hiệu quả khiêu khích, sau khi nghe xong Tương Bách có cảm giác ngọt ngào ngay ngất.

“Chỉ cần ở cùng với anh, tôi liền không nhịn được mà trở nên hưng phấn.”

“Với người khác cậu cũng thường nói như vậy đúng không?”

“Không phải, chỉ nói với anh thôi, anh không tin?” Hoắc Dĩ Tường tháo khăn lông quấn quanh hông, lắc lắc mái tóc đen ướt đầm. “Anh xem...”

Lập tức, cả căn phòng đều tràn ngập hơi thở tình sắc. Ở giữa đôi chân thon dài rắn chắc của Hoắc Dĩ Tường, một cây thịt màu đỏ sẫm đang phấn chấn đứng sừng sững, giống một thứ hung khí lợi hại sẽ lập tức

hành hung Tương Bách.

Còn tiếp...

8. Chương 4-2

Tương Bách nhấp nhấp đôi môi khô ráo, thân thể lập tức tự động trào ra cảm giác phóng đảng từng bị khối thịt kia đâm chọc đưa đẩy cuồng dã. “Tôi... Tôi, đúng rồi...” Mềm nhũn đáp lại Hoắc Dĩ Tường: “Tôi còn chưa biết tên của cậu.”

Lần trước đến khách sạn tình yêu, bởi vì khẩn trương, chuyên chú nhìn số tuổi của Hoắc Dĩ Tường, nên không nhìn thấy toàn bộ tên của Hoắc Dĩ Tường, chỉ biết cậu ta họ Hoắc. “Cậu họ Hoắc sao?”

Hoắc Dĩ Tường lựa chọn coi thường mấy câu nói sứt sẹo của anh ta, trực tiếp trèo lên giường, giữ chặt người đàn ông, rồi hạ một nụ hôn nồng nhiệt lên gương mặt đỏ bừng của anh ta, khàn khàn hỏi: “Điều đó quan trọng với anh sao? Không phải anh với đồng sự kia của anh đều cho rằng tôi chỉ là một trai bao thôi sao?”

“Ồ... Tôi không có...” Bị Hoắc Dĩ Tường ép sát vào nửa người dưới, nơi gò lên dưới vạt áo tắm không thể che giấu được nữa, căn bản là từ lúc đi ra nhà tắm được Hoắc Dĩ Tường ôm lấy hôn một cái, nơi đó đã đứng thẳng hoàn toàn, đâm thẳng đội vạt áo tắm lên.

“Tôi biết cậu, cậu là một model có công việc đứng đắn, tôi không nghĩ như vậy.” Tương Bách kích động thanh minh.

Hoắc Dĩ Tường lại không lòng dạ nào muốn nghe, đầu lưỡi để trên kẽ môi của anh ta rồi liếm khắp lượt đôi môi mỏng, dần dần luồn vào khoang miệng kịch liệt chà đạp niêm mạc yếu ớt bên trong khoang miệng của anh ta. “Ồ ồ...” Sợi dây tình dục vì khẩn trương cùng xoắn hổ trong lòng Tương Bách dường như bị đứt tung, chỉ mới bị cậu ta hôn thôi mà Tương Bách đã rơi vào tay giặc, trong tiềm thức cảm thấy mặc kệ cậu ta làm gì, trai bao hoặc người mẫu, chỉ cần có thể được cậu ấy hôn như vậy là được rồi.

Sau khi kết thúc một nụ hôn sâu nồng nàn, “Ừm...” Hai tay Tương Bách bị kéo lên qua đầu, sau đó bị Hoắc Dĩ Tường chia nhau cầm lấy, hạ thể cũng bị chân của Hoắc Dĩ Tường tách ra, cả người đều bị đè dưới thân Hoắc Dĩ Tường. Chất rắn nóng rực vang lên bên tai Tương Bách, vành tai của anh bị đôi môi nóng bỏng của Hoắc Dĩ Tường ngậm lấy nhẹ nhàng day cắn. “Anh muốn một tình nhân lý tưởng như thế nào?”

“Tôi...” Tương Bách không biết đáp án.

“Là người có thể an ủi dục vọng của anh? Hay là người có thể cho anh một tình yêu dịu dàng say đắm?”

“Haa... Tôi...” Câu hỏi giao hoạt như vậy, căn bản không phải chỉ là vấn đề hai chọn một. Đối mặt với một người như Hoắc Dĩ Tường, người bình thường đều muốn cả hai người.

“Chỉ cần anh chịu nhận nuôi tôi, tôi đều có thể làm được cho anh.” Cả khuôn mặt và cổ đều bị nụ hôn nồng nhiệt của Hoắc Dĩ Tường lướt qua, khóe mắt Tương Bách chậm rãi rơi xuống chất lỏng mềm mại ngọt ngào. Hôn môi tình tứ liên tục dừng trên xương đòn ở cổ, nhưng các vị trí khác trên cơ thể cần được âu yếm hơn nữa lại chậm chậm không đợi được. “Chỗ, chỗ đó... Đầu, nụ hoa cũng muốn... Có, có thể chứ?” Tương Bách xấu hổ dùng thanh âm khàn khàn thẹn thùng nói ra yêu cầu ngay cả bản thân cũng không tin được.

“Ồ?” Hoắc Dĩ Tường vô cùng vừa lòng bật cười khê: “Cũng chỉ có nụ hoa thôi sao, còn chỗ nào cũng muốn nữa không?”

“...” Tương Bách nghĩ anh không nói Hoắc Dĩ Tường cũng sẽ biết, nửa người dưới dán sát vào Hoắc Dĩ Tường căn bản đã sớm cương cứng đến mức tự động phân bố chất lỏng.

“Nếu chỉ dựa vào hôn môi như vậy mà anh có thể bắn ra thì tôi sẽ ôm anh cả một đêm nay, căn bản không cho anh nghỉ ngơi, so với lần trước còn kịch liệt hơn.”

“Tôi...” Tương Bách cảm thấy mình đang bị người nào đó biến thành đồ chơi tình dục không hề có năng lực phản kháng, nhưng anh mới là người bỏ tiền ra mua xuân mà.

“Lo lắng lát nữa tôi sẽ làm đau anh?” Hoắc Dĩ Tường rất hiểu bản khoăn của Tương Bách, Hoắc Dĩ Tường chẳng qua là người đàn ông đầu tiên mà anh ta có trong hai mươi bảy năm, nhưng lại có lai lịch không rõ ràng. “Chúng ta đây dùng rượu làm được không. Tôi đi tìm, chỗ của anh không có thứ kia...” Hoắc Dĩ Tường cũng đi tìm, trong phòng không hề có gel trơn tình ái.

“Rượu?” Tương Bách nhất thời có chút không hiểu.

“Dùng rượu mà học trưởng Lữ của anh tặng cho anh làm đi.” Trên quầy TV bằng gỗ trong phòng ngủ có nửa chai rượu nho trắng uống dở, có lẽ mới mở chưa đến một tuần, cổ chai thắt một dây lụa hình bướm vàng óng ánh, đặt bên cạnh còn có một tấm card xinh đẹp.

Đó là quà sinh nhật Lữ Quang Khiết tặng cho Tương Bách hôm đến nhà tuần trước, một chai rượu nho trắng lâu năm thuần Pháp, là Lữ Quang Khiết đặc biệt đặt trước ở một khách sạn nổi danh ở nước ngoài.

Lúc Tương Bách đi tắm, Hoắc Dĩ Tường quan sát xung quanh phòng ngủ của anh thì phát hiện ra thứ này, sau đó liền cảm thấy rất không thích một cách kỳ lạ.

“Không, không được...” Tương Bách cảm thấy dùng rượu thì rất kỳ quái, có hơi sợ.

“Vì sao? Không phải anh muốn biết nhiều thêm về chuyện liên quan đến việc làm tình giữa hai người đàn ông sao, dùng rượu làm coi như là một loại. Hơn nữa rượu là đồng nghiệp của anh tặng, không phải rất tốt ư?”

“Cậu... Là đang trách tôi sao? Trách tôi vừa rồi không giữ cậu lại ở trước mặt học trưởng Lữ.” Tương Bách ngược mắt nhìn khuôn mặt của người thanh niên ở phía trên, nhát gan hỏi. Vừa rồi ở phòng khám, Tương Bách nghe thấy tiếng Lữ Quang Khiết đuổi Hoắc Dĩ Tường đi, ở mặt ngoài có vẻ Hoắc Dĩ Tường không để ý, nhưng kỳ thật tới lúc đêm khuya không người lại rất oán niệm chuyện này, trong lòng tràn đầy cảm giác ghen tị. “Sao có thể chứ, học trưởng Lữ đối với anh mà nói là mới là người rất quan trọng mà.”

“Tôi cùng học trưởng Lữ...” Tương Bách muốn nói gì cũng không được, trong miệng phát ra một tiếng thét kinh hãi: “A... Ô...”

Hoắc Dĩ Tường giở trò kéo tuột áo tắm trên người anh xuống, vừa lòng nhìn thấy bên trong anh ta không hề mặc quần lót, cứ như vậy, thân thể trắng nõn trần trụi của anh ta bại lộ hoàn toàn dưới tầm mắt cực nóng của Hoắc Dĩ Tường.

“Chỉ là hôn môi thì không thể đủ nhỉ? Cho nên, chúng ta làm thêm nhiều thứ đi.” Hoắc Dĩ Tường rất hiểu ý nghĩ ngưng ngừng của Tương Bách.

“Ô ô...” Hai chân của Tương Bách bị Hoắc Dĩ Tường gấp sang hai bên, tính khí cương cứng lắc lư giữa hai chân. Dương vật đã có phần ướt át bị Hoắc Dĩ Tường dùng tay thô lỗ nắm chặt, một bên nụ hoa gồ lên cũng đồng thời bị Hoắc Dĩ Tường há miệng ngậm vào.

Hai chỗ cấm kỵ trên dưới đồng thời gặp phải kích thích mãnh liệt nóng bỏng, điều này làm Tương Bách hưng phấn đến mức cả người run rẩy giống như bị điện giật.

Ấu yếm tiền diễn như vậy vẫn duy trì liên tục. Hơn nữa, không đợi bao lâu nữa người dưới của Tương Bách bỗng thấy lạnh lẽo, nửa bình rượu nho trắng đã tan vị rượu kia thật sự bị lấy để làm gel trơn, đổ đầy lên nơi riêng tư màu phấn hồng như sắc hoa xử nữ trước sau của Tương Bách, lỗ nhỏ kiểu diễm bị làm ướt không hề rụt rè nhanh chóng ngậm lấy ngón tay thấm ướt rượu nho của Hoắc Dĩ Tường. Mùi rượu thơm nồng từ sau huyết chui vào trong cơ thể, cảm giác tình dục vừa tự nhiên lại kỳ quái cướp lấy tất cả thần kinh của Tương Bách, làm cho Tương Bách xấu hổ cự tuyệt: “A ưm... Kì, kì quái quá, a, đừng, đừng dùng rượu nữa...”

“Vậy anh là muốn bị tôi đâm đến đổ máu sao?”

“Nhưng, nhưng mà...”

“Sẽ rất thoải mái. Không phải sợ.”

“Ô ô... Tôi còn là...”

Tương Bách xấu hổ co đôi chân bị tách ra của mình, dùng sức rụt đốt cuộc xương sống lại giống như muốn trốn tránh, chỉ không ngờ là ngược lại còn ngậm hai ngón tay vừa xỏ vào của Hoắc Dĩ Tường chặt hơn.

Phần thân dương vật thẳng đứng bị Hoắc Dĩ Tường liếm láp trong thời gian dài, hai viên bi mẫn cảm nhất cũng không được buông tha, bị đầu lưỡi của Hoắc Dĩ Tường đảo tròn ăn nắn liên tục trong thời gian dài, dường như cũng bị Hoắc Dĩ Tường đùa bỡn đến tan ra.

“A — nơi đó... Nơi đó, đừng, đừng liếm, ô a...” Tương Bách cuống loạn lập đi lập lại những tiếng ngậm nga quỵến rữ, tuy rất muốn duy trì sự rụt rè của một người đàn ông độc thân, biểu hiện thông dong giống như một người yêu tao nhả, nhưng Tương Bách vẫn hoàn toàn rơi vào tay giặc dưới sự tiến công này.

Những lời Hoắc Dĩ Tường nói ra đều được thực hiện, cậu ta nói sẽ tận tình liếm Tương Bách. Giờ phút này, Tương Bách liền bị chiếc lưỡi nguy hiểm của cậu ta liếm đến tan ra. Lúc này Hoắc Dĩ Tường không sử dụng kỹ xảo đầu lưỡi của cậu ta vào việc ngậm mút mà là để khiêu khích thằng nhỏ mẫn cảm của anh ta, ví dụ như hai viên bi và đầu nầm, sức lực không kịch liệt bằng lúc ở phòng khám, nhưng lại càng làm cho Tương Bách điên cuồng, càng thêm muốn có nhiều hơn nữa.

Người thanh niên ngay cả tên cũng không chịu nói cho anh biết này thật sự giống một trai bao dám dăng, kỹ xảo hầu hạ đàn ông lại còn quá cao siêu. Chuyện như thế này rốt cuộc là do ai dạy cậu ta, Tương Bách rất muốn được biết.

“Đủ rồi... Chứ?” Tương Bách run rẩy nói: “Đã, đã muốn...”

“Ồ...” Hoắc Dĩ Tường tham lam liếm láp thân thể của anh ta khê bật cười: “Tôi còn chưa liếm đủ, thằng nhỏ này của bác sĩ Tương ăn rất ngon...Ồ... Thích lắm...” Đây là Hoắc Dĩ Tường cố ý, bắt nạt và đùa bỡn một người thành thật như vậy làm cho Hoắc Dĩ Tường cảm thấy rất thoải mái, bao áp lực biến mất không còn nữa. Có thể Hoắc Dĩ Tường sau đó thật sự muốn được yêu đương lâu dài với anh ta cũng không chừng, mỗi ngày đều đùa giỡn trêu chọc anh ta như vậy để được vui vẻ, bởi vì ở cùng với anh ta làm cậu cảm thấy dường như bất kể là cái gì, chỉ cần Hoắc Dĩ Tường muốn làm thì anh ta đều sẽ cho phép.

“Nhưng, nhưng mà...” Tương Bách thẹn thùng muốn nói là có thể anh sẽ không khống chế được mà bắn ra. Anh không muốn bắn lên khuôn mặt xinh đẹp kia của thanh niên, giờ phút này mình đang bày ra tư thế dâm dăng hai chân mở rộng ra giống như ếch, thật sự không muốn tiếp tục nữa.

Huyết mềm ướt dầm rượu vì nho trắng đang không ngừng bị ra vào, nhiệt tình hưởng thụ khoái cảm bị chà đạp. U cốc kia mút vào toàn bộ ngón tay thon dài của Hoắc Dĩ Tường, “Nuốt hết vào rồi...” Hoắc Dĩ Tường một mặt liếm láp thẳng nhỏ cương cứng của anh ta, một mặt dùng tiếng cười vui vẻ nói: “Thích ngậm ngón tay của tôi như vậy sao?”

“Ồ ô...” Cả người Tương Bách không ngừng run rẩy, anh dùng tay ôm lấy khuỷu chân của mình, chỗ kín bị dâm vào giống như bị lửa đốt mà trở nên nóng bỏng.

Không lâu sau, “Kỳ thật tôi với học trưởng Lữ, tôi chỉ coi anh ấy là học trưởng... Mà thôi.” Tương Bách bị ngọn lửa tình dục hung mãnh cắn nuốt mất lý trí, anh đoán Hoắc Dĩ Tường cũng chỉ muốn đáp án này mà thôi, nếu anh không nói ra thì Hoắc Dĩ Tường sẽ vẫn tiếp tục khiêu khích anh như vậy.

“Vậy tôi thì sao?” Hoắc Dĩ Tường chờ mong hỏi.

Tương Bách nhất thời không thể trả lời. Bọn họ mới gặp nhau lần thứ hai mà thôi, vì sao lại yêu cầu nhiều như vậy, màu môi của cậu ta Tương Bách cũng không kịp giữ lấy, biết mở miệng trả lời như thế nào. “Tôi, tôi sẽ nhận nuôi cậu, lại hết lòng chiều cố cậu, a —” sau khi nói xong câu này, Tương Bách lập tức bắn.

Trong thời gian dài Hoắc Dĩ Tường đều dùng hai ngón tay chọc ngoáy trong nội bích non mềm của anh, tương tự như tốc độ và sức lực của dương vật, cuối cùng thậm chí bắt đầu mò vào chỗ sâu trong, đặc biệt kích thích điểm mẫn cảm yếu ớt của anh, làm cho anh không thể khống chế mà rơi vào lốc xoáy tình dục. “Ha... A...” Tương Bách không nhịn được bật ra tiếng thở dốc khi đạt cao trào giống như phụ nữ, cả người uốn cong về phía sau, bắn ra dòng nước nóng bỏng dâm loạn liên tục quấy phá trong cơ thể, “A... A a...” Khuôn mặt trở nên đỏ bừng, hơi thở trở nên dồn dập.

Bụng Hoắc Dĩ Tường bị dính một lượng lớn chất dịch ẩm áp, Hoắc Dĩ Tường bởi vì nhiệt độ đáng yêu của nó mà ngoác miệng cười ngọt, nhẹ giọng yêu cầu Tương Bách: “Về sau tôi sẽ làm với anh mỗi ngày.” Một

mặt nói một mặt đưa tay ra tiếp tục âu yếm thằng nhỏ mềm nhũn sau khi bắn xong của Tương Bách.

Dịch thể trơn ướt theo đầu nắm bóng loáng nhỏ giọt, dụ dỗ Hoắc Dĩ Tường xông lên nhấm nháp. Hoắc Dĩ Tường nắm nó trong lòng bàn tay đưa lên bên miệng liếm láp, chậm rãi vươn đầu lưỡi giống như con chó nhỏ liếm sạch sẽ vật bài tiết tình dục này dưới cái nhìn chăm chú thắm đầy hơi nước của Tương Bách. “Mỗi ngày đều sẽ nhấm nháp hương vị của anh như vậy.”

“Ừm...” Tương Bách vừa mới thoát khỏi cao trào tình dục lúc này không biết mình gặp phải dạng người như thế nào, là model hay là trai bao, là người tốt hay là người xấu, là đáng để thích hay là cần phải lập tức tránh xa.

Tương Bách chỉ biết rằng, cậu ta làm cho Tương Bách cảm thấy rất vui vẻ, tất cả những việc làm, những lời nói của cậu ta đều làm cho Tương Bách có cảm giác ngọt ngào yêu đương.

Cho dù vừa rồi cậu ta vô duyên vô cớ ghen với rượu nho trắng mà Lữ Quang Khiết mang đến, cũng đều làm cho Tương Bách cảm thấy cực kỳ ngọt ngào.

Khuôn mặt cậu ta xinh đẹp như vậy, kỹ xảo làm tình tốt như vậy, không hiểu là đã được bao nhiêu người thích, đã lên giường với bao nhiêu người, nhưng khi tới Tương Bách, cậu ta lại sẽ vì một chuyện nhỏ của Tương Bách mà ghen tị.

“Bây giờ nụ hoa của bác sĩ Tương còn muốn nữa không?” Hoắc Dĩ Tường lại hôn lên nụ hoa xinh xắn của người đàn ông lần nữa, đầu lưỡi vươn ra nhẹ nhàng đưa đẩy, cho người đàn ông khoái cảm chồng chất, giữa khoảng trống khi luân phiên liếm hai viên tròn căng đến nổi phát ra tiếng nước chọt chọt kia liền không quên dịu dàng hỏi, “Còn có chỗ nào muốn nữa không? Cứ nói cho tôi biết.” Châm dứt vồ về dục vọng ghen tị trong lòng, Hoắc Dĩ Tường lại trở lại thành một người dịu dàng như lúc ban đầu.

“Còn, còn có...” Tương Bách mới vừa bắn tinh xong hơi thở vẫn còn hỗn loạn, vào lúc anh đang suy nghĩ xem phải biểu đạt như thế nào thì lỗ nhỏ chặt khít không bị ngón tay đùa bỡn nữa đã bị một cây thịt nóng bỏng đập thành thạch để lên, lỗ nhỏ phía sau trở nên trống rỗng vô cùng, rất muốn bị dương vật của thanh niên nhồi chặt, sau đó bị đâm chọc cuồng dã. Sau khi cảm nhận được mâu thuẫn hung ác như vậy, Tương Bách biết mình không cần mở miệng nhiều nữa.

“Thả lỏng thân thể nào, ngoan ngoãn nhận lấy tôi đi... Anh muốn như thế nào, muốn bao nhiêu tôi đều cho anh hết.” Thanh niên thì thầm nói bên tai. Giọng nói ấm áp săn sóc như vậy làm cho Tương Bách bật ra tiếng khóc nức nở trong cổ họng, hạnh phúc quá, hạnh phúc giống như đang yêu đương với người mình thích.

“Ồng, anh khóc cái gì?”

“Tôi... Ô... A!” Lỗ nhỏ chặt khít đã được bôi trơn cùng khoái thác đầy đủ bỗng dưng hút vào một cây thịt lớn. Nếu không gặp Hoắc Dĩ Tường thì có lẽ, Tương Bách sẽ không bao giờ biết lỗ nhỏ của mình có thể nhét được một khối thịt nóng rực to đến như vậy, lại càng không đoán trước được là sau khi bị nhét vào, cả người lại cảm thấy hưng phấn sung sướng.

“Cái miệng nhỏ nhắn này của bác sĩ Tương thật háo sắc nha... Có thể ngậm dễ dàng cái của tôi vào như vậy.” Hoắc Dĩ Tường cầm thằng nhỏ ướt át của mình từ từ đút vào lỗ nhỏ co giãn của người đàn ông, hai gò má anh tuần của cậu thăm ra một lớp mồ hôi nóng hổi, vừa thở dốc vừa nói ra những lời từ đáy lòng cậu: “Bị bác sĩ Tương ăn vào chặt như vậy, tôi say mê đến không có cách nào tự kiềm chế được.”

Không chỉ là Tương Bách, Hoắc Dĩ Tường cũng cảm nhận được cảm giác hạnh phúc ngọt ngào này, dường như thật sự là đang yêu nhau, trước Tương Bách chưa từng có người nào cho Hoắc Dĩ Tường cảm nhận như vậy. Bọn họ chỉ mới gặp nhau lần thứ hai, Hoắc Dĩ Tường lại muốn làm người duy nhất của anh ta một cách khó hiểu.

Nghe được ngôn ngữ khiêu khích như vậy, “Ừm...” U huyết đang ngậm lấy Hoắc Dĩ Tường của Tương Bách bỗng nhiên run rẩy tê dại, mút thằng nhỏ của Hoắc Dĩ Tường càng chặt hơn.

“A... Tôi...” Tương Bách rên rỉ buồn rầu, căn bản không phải anh cố ý mà là thân thể không thể khống chế rơi vào tay giặc. Cả vị trí mà đến bản thân mình cũng rất ít dò hỏi, giờ phút này lại bị dương vật cương cứng của người đàn ông khác đâm chọc.

Sau khi bị đắm vào hoàn toàn, Tương Bách bắt đầu thở dốc: “Nóng quá... Nóng... Haa...” Vòng eo bị Hoắc Dĩ Tường đè chặt, trốn cũng không trốn được, chỉ có thể chấp nhận cảm thụ khoái cảm va chạm tuyệt vời kia.

“Bên trong dâm loạn của bác sĩ Tương đều trở thành của tôi, đều là của tôi...” Hoắc Dĩ Tường dùng giọng nói trầm thấp dễ nghe hấp dẫn người đàn ông, lần lượt chà xát cùng đưa đẩy trong dũng đạo mềm mại của anh ta, đâm chọc dã man, liên tục thúc vào điểm mẫn cảm sâu thẳm của anh ta, cho anh ta những cú thúc sâu đến nỗi dùng ngón tay cũng không thể thực hiện được.

Tương Bách chỉ có thể há mồm rên rỉ cảm nhận được hưng phấn, đôi môi ướt mềm bởi vì hưng phấn mà không ngừng chảy ra nước bọt tự nhiên biểu đạt ra khoái cảm mà bản thân đang có được. “A ưm... Ừm, thoải mái... Chỗ đó, sâu quá...”

Hậu huyết bị tần suất thúc vào càng ngày càng nhanh mà trở nên đỏ rực như cánh hồng dập nát, bộ vị cũng càng ngày càng thâm.

Lỗ nhỏ non mềm bị dương vật cương cứng ma xát nhanh trở nên run rẩy cùng nóng bỏng như bị lửa đốt.

Tiếng rên rỉ khàn khàn thốt ra từ khe môi ướt át càng ngày càng điên tình.

“A... Sao lại, sao lại đột nhiên bắn ở bên trong, ô... Bên trong bị nóng hòa tan rồi... Ô ô...” Lúc dũng đạo bị tinh hoa nóng bỏng từ dương vật dũng mãnh của thanh niên phun đến ướt nhẹp, khe mắt Tương Bách đầm lệ, ngược mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của thanh niên, tha thiết nhớ kỹ đôi môi màu đỏ đang phát ra tiếng thở hổn hển của cậu ta, bị sắc màu tươi đẹp kia cướp mất trái tim.

Hóa ra, trên thế giới này, khoái cảm tan vỡ hoàn toàn trong lòng người yêu thật sự tồn tại.

9. Chương 5-1

Biên tập: Yukichan

Đầu mùa xuân, dường như có mùi hương ngọt ngào của đóa hoa nở rộ trong làn gió nhẹ. Thời gian nghỉ trưa, Lữ Quang Khiết tại phòng khám bệnh đưa khoản tiền lương đầu tiên cho Tương Bách, lại thấy vẻ mặt khó xử trên mặt Tương Bách.

“Làm sao vậy? Có cái gì nói với tôi cũng được, chúng ta lúc này còn cái gì mà không thể nói?”

“Cái, cái kia...” Tương Bách khó mở lời: “Lữ học trưởng có thể cho tôi vay tiền?” Hai người đã ở chung với nhau khoảng thời gian mấy năm nhưng hẳn chưa từng có mượn tiền của Lữ Quang Khiết.

“Bao nhiêu đây chưa đủ cho cậu dùng sao?” Lữ Quang Khiết kinh ngạc, con số kia cũng đã gần mười lăm vạn rồi.

“Bởi, bởi vì...” Tương Bách không tiện mở lời, bởi vì gần đây cậu nuôi thêm một nam nhân khác trong nhà.

“Loại chuyện này, nên dừng lại đúng lúc, con người hẳn như vậy, cậu cho hẳn nhiều, hẳn cũng sẽ chê ít, chờ cậu thực sự không thể tiếp tục nữa, cậu xem hẳn còn có thể hay không tiếp tục nói những lời ngọt ngào với cậu.” Đại khái Lữ Quang Khiết nhận thấy Tương Bách nhiều lần không tiện mở lời, Lữ Quang Khiết rất bất mãn Tương Bách cùng với Hoắc Dĩ Tường phát triển quan hệ như vậy, nghe nói, sau đó Tương Bách lại cho phép nam nhân lỗ mạng kia ở chung nhà trọ với cậu. “Cậu nhanh chóng thức tỉnh đi!”

Tương Bách hoàn toàn đã bị nam nhân kia khống chế, không chỉ đưa tiền cho cậu ta, gần đây thậm chí còn khoa trương tới nỗi mỗi ngày khi tan ca liền cấp tốc về nhà vì nam nhân kia mà nấu cơm giặt quần áo.

“Cậu ấy không có đòi tiền tôi, cho tới bây giờ cũng không có.” Tương Bách nhẹ giọng phản bác. Hoắc Dĩ Tường cùng Tương Bách ở nhà trọ phía sau, trước giờ chưa từng tự lấy tiền của Tương Bách, mọi lần đều là Tương Bách chủ động đưa cho, Hoắc Dĩ Tường sau khi nhận chỉ cười cười, chưa bao giờ tranh cãi về con số, nhanh chóng bỏ vào túi quần.

“Chỉ, chỉ là, tôi mong trong tay cậu ấy có dư một chút, có thể mua được quần áo tốt, mời được chuyên gia tạo hình tốt, nâng cấp bản thân tốt một chút, chắc chắn có thể được phát hiện, rõ ràng ngoại hình cùng khí chất đều rất tốt, hẳn là rất được hoan nghênh.

“Cái gì mà được phát hiện, được hoan nghênh hay không thành công?” Lữ Quang Khiết hoàn toàn không hiểu được ngụ ý, liền ngắt lời Tương Bách: “Hắn ta căn bản là lừa gạt cậu, chẳng qua là nhờ vào khuôn mặt đẹp để dễ gạt tiền như những gã trai bao dễ tiện khác mà thôi”.

“Đừng tùy tiện mà nói xấu cậu ấy có được không.”

“Tôi nói chính là sự thực, không phải sao?”

Hai người mặc áo trắng của nha sĩ đứng ở phòng khám bệnh mà cãi nhau, nhưng kỳ thực dưới tình huống thông thường, Tương Bách rất ít khi cùng Lữ học trưởng bất đồng ý kiến.

“Cậu ấy...mới không phải.” Tương Bách tiếp tục nói: “Ngày hôm trước tôi còn thấy cậu ấy cùng người đại diện gọi điện thoại, nói vào phòng thu chụp hình. Hơn nữa cậu ấy ban ngày đầu bẽ bộn công việc, buổi tối mười hai giờ sẽ đi ngủ.” Nếu cậu ấy là trai bao thì hẳn là buổi tối phải bẽ bộn nhiều việc mới đúng.

“Ai...” Lữ Quang Khiết nặng nề mà thở dài: “Gặp được cậu như thế này, hẳn đương nhiên không cần phô trương phong tạo, câu tam đáp tứ.”

Lúc này, cửa phòng khám bệnh được mở rộng, không phải bệnh nhân hay y tá tới, là Hoắc Dĩ Tường. Hoắc Dĩ Tường hôm nay không mặc quá sắc sỡ, chỉ đơn giản áo len màu xám hổ cổ cùng quần jean tối màu, chính là trang phục thường ngày tự nhiên dễ phối hợp, nhưng vẫn như cũ phi thường chói mắt, mang theo cơn mưa, là cơn cho Tương Bách.

“Tình yêu, ăn cơm.” Hoắc Dĩ Tường ngọt ngào cười vẫy tay ra hiệu với Tương Bách.

Tương Bách lập tức quay đầu lại ngọt ngào trả lời: “Hảo.”

Hai người cùng nhau bước đi, vành tai và tóc mai chạm vào nhau mà thì thầm vài câu, đến băng ghế bên ngoài phòng khám bệnh để ngồi xuống ăn cơm trưa. Đôi tình nhân bên cạnh những khóm hoa dựa vào nhau đáng vẻ vô cùng thân thiết khiến Lữ Quang Khiết rất đau đầu, Lữ Quang Khiết thực sự cho rằng, Tương Bách qua đơn thuần hiền lành, như thế bị người ta lừa tiền lừa tình cũng không biết.

“Ăn ngon không? Tôi học anh đấy.” Hoắc Dĩ Tường bắt chước cách làm của Tương Bách, làm một món cá chiên tiện lợi khác cậu. Mọi người ở thành phố dường như đều thích mang thứ tiện lợi đi làm.

“Hảo, hảo, ăn a.” Tương Bách vui vẻ cười toe tóe. Khi cả hai đều đang vui vẻ đến choáng váng, sớm đã không để ý mùi vị của thức ăn, chỉ biết là do Hoắc Dĩ Tường làm, dù cho là khổ sếp hay hoàng liên, nếm tới là biết ngọt như mật.

“Tôi còn sợ anh không thích.” Hôm nay, Khải Ốc không có hội nghị quan trọng, Hoắc Dĩ Tường cả buổi an nhàn, một lúc sau thì hăng hái tới, vì Tương Bách làm một bữa trưa đơn giản, chợt có ý nghĩ muốn làm Tương Bách nhận được kinh hỉ thật lớn.

“Tôi rất thích...rất thích” hai gò má Tương Bách ửng đỏ khiến thần sắc có điểm giống thiếu nữ.

“Ai...chuyện của tôi, anh đừng nói với Lữ học trưởng?” Trên thực tế, ban này Hoắc Dĩ Tường đã nghe hết nội dung lời đối thoại của bọn họ.

Hoắc Dĩ Tường nghĩ muốn hỏi vị nha sĩ đơn thuần này, lúc Hoắc Dĩ Tường bị người khác coi thường thì người này đối với Hoắc Dĩ Tường thực có hay không thay đổi tình cảm.

“Nói. Học trưởng anh ta cũng rất ủng hộ cậu, mong muốn cậu nhanh chóng được phát hiện.” Tương Bách cũng không nói cho thanh niên biết Lữ Quang Khiết rất ghét cậu ấy.

“Có đúng không?” Hoắc Dĩ Tường nghĩ như vậy, ôn nhu nói với nam nhân tựa như một loại thuốc làm cho an tâm. Anh ấy thực sự rất thiện lương, luôn luôn nỗ lực không thương tổn bất luận kẻ nào.

“Àn. Được rồi, khi nào hết giờ làm, chúng ta cùng đến cửa hàng trang sức Thanh Mộc kia.” Tương Bách một bên thu dọn hộp thức ăn, một bên vẽ mặt cười cười với Hoắc Dĩ Tường mà nói.

“Ôi chào? Đi tới nơi đó để là gì?” Hoắc Dĩ Tường kinh ngạc. Không hiểu bọn họ đến cửa hàng cao cấp như thế để làm cái gì.

“Cái kia, đây là lương tại phòng khám, tôi vừa nhận được, ban này, Lữ học trưởng đưa cho tôi. Sau này đã có tiền mua đồng hồ đeo tay cao cấp cho cậu rồi.” Tương Bách vui vẻ nói ra quyết định của bản thân.

“Đồng hồ đeo tay cao cấp, tôi...” Hoắc Dĩ Tường sờ sờ gáy, nghĩ đến bất kể là nhãn hiệu gì, cậu đều đã sở hữu hơn mười cái rồi, thực sự không cần đến. Hơn nữa, cậu nhớ tuần trước cả hai cùng đi chợ đêm đã mua được mấy cái vòng đeo tay bằng bạc rất đẹp, còn hơn đeo đồng hồ cao cấp.

“Làm sao vậy? Hiện tại đang tuyển chọn người mẫu mới, không phải là rất chú trọng đến phong cách của người dự thi sao? Mang đồng hồ đeo tay cao cấp không phải sẽ cảm thấy sang trọng, chẳng chặc hơn sao?” Tương Bách chăm chú nhìn đôi mắt đen của thanh niên, từ từ mà giải thích lý do mua đồng hồ đeo tay cao cấp. “Tôi đều đã hỏi qua, chúng ta cùng nhau đi mua, tôi không muốn trang phục tham gia của cậu thua kém những thí sinh khác.”

“Thật là...” Hoắc Dĩ Tường xấu hổ trả lời, không biết làm sao từ chối việc làm ngốc nghếch của vị tiểu nha sĩ này, một chút cũng không muốn làm tổn thương tình cảm của anh ta. Trải qua thời gian sống chung gần đây, Hoắc Dĩ Tường không hề vì ham thích đùa dai mà ở cùng một chỗ với anh ta. Bởi vì anh ấy đem lại cho Hoắc Dĩ Tường cảm giác an ổn hạnh phúc mà người khác không thể mang đến, Hoắc Dĩ Tường không muốn khiến người tốt như vậy bị Hoắc Dĩ Tường làm tổn thương.

Hết thời gian nghỉ trưa, hai người tạm thời tách biệt, Hoắc Dĩ Tường không thể kiềm chế nghi vấn trong lòng, nhẹ nhàng kéo ống tay áo trắng của nam nhân: “Ai, bác sĩ Tương, anh trước đây cũng như thế vì Đường Tư mà mua đồng hồ sao?”

Hoắc Dĩ Tường về sau mới biết, quan hệ bên trong giữa người mẫu nổi tiếng Đường Tư cùng Tương Bách chính là đồng học tốt ở cao trung lại cùng quê. Hoắc Dĩ Tường đoán, là người đồng tính luyến ái, nam nhân đầu tiên mà Tương Bách thích có lẽ là Đường Tư, sở dĩ đối với nghề người mẫu này có chút ảo tưởng, cũng bởi vì quan hệ với Đường Tư.

“Không có a.” Tương Bách vẻ mặt bình tĩnh, thoải mái mà trả lời rất nhanh, cười nhạt bắt đầu nói về cái người Đường Tư này. “Đường Tư cho tới bây giờ đều không thích đeo đồng hồ phiên toái gì đó, hơn nữa, tôi vì sao lại mua đồng hồ cho hắn, như vậy rất đắt.”

Nghe câu trả lời đó, khoe miệng Hoắc Dĩ Tường để lộ ra nét cười rất rộng.

“Cậu cười cái gì?” Tương Bách không hiểu lý do Hoắc Dĩ Tường mỉm cười.

“Cười cái gì, chẳng qua là đột nhiên cảm thấy rất vui, cần phải cười. Như vậy, tôi về làm việc đây, nhờ anh, tôi sẽ gặp vận may.”

“Ừ... cố gắng lên.”

10. Chương 5-2

Đến phiên họp thường kỳ lần mỗi tháng của công ty, Hoắc Dĩ Tường cổ tay đeo chiếc đồng hồ hiệu Cartier. Trong lúc cậu bận ký kết các hồ sơ, trợ lý Tiêu Tần đôi mắt sắc bén liền nhìn ra, không khỏi tán thưởng: “Thật đẹp.”

“Vậy sao?” Khuôn mặt lạnh lùng khi làm việc của Hoắc Dĩ Tường bỗng lộ ra nụ cười ảm áp hiềm hoi, “Cảm ơn.”

Tiêu Tần muốn hỏi, làm sao lại đeo loại kiểu dáng vừa bình thường lại giống hàng đại hạ giá như vậy, rõ ràng có những chiếc toàn bộ được khảm hạt lớn thể nhưng lại vứt sang một bên không dám đeo, nhưng chung quy không dám hỏi, cảm thấy đó nhất định lại là chuyện riêng của Hoắc Dĩ Tường.

Sau khi ký xong các tài liệu, Tiêu Tần nói cho cậu biết: “Đúng rồi, hôm nay Charming phái người đến nói, họ không chấp nhận đề nghị điều chỉnh giá của chúng ta, nếu không làm theo yêu cầu về mức giá thanh toán ban đầu của họ, như vậy, chương trình trình diễn tổ chức ở Anh lần này, họ cũng không cung cấp quần

áo cho chúng ta.” Chương trình trình diễn tại Anh quốc là chuyện của bảy ngày sau, bố trí sân khấu, người mẫu cùng trang phục toàn bộ đều được lựa chọn và phối hợp rất tốt từ trước đó, nếu bây giờ thay đổi, nhất định tiêu hao rất nhiều nhân lực và vật lực.

“Là ai nói?”

“Là ý của Triển Dự Triển tiên sinh, người tổ chức điều hành.”

Hoắc Dĩ Tường đang ký tài liệu liền dừng bút vài giây, chăm chú suy nghĩ một phút, sau đó căn dặn Tiêu Tần: “Tôi biết rồi, mọi chuyện cứ để tôi lo liệu, lần này ít nhiều nhờ anh, anh vất vả rồi, trợ lý Tiêu.”

“Vâng.” Tiêu Tần khẽ cúi đầu với vị giám đốc trẻ tuổi đầy hứa hẹn, sau đó đi ra ngoài.

Hoắc Dĩ Tường cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số quen thuộc, sau khi kết nối, liền trực tiếp dùng thanh âm ủ dột nói: “Tôi là Edward, tôi tìm Triển Dự.” Điện thoại bên kia không có tiếng đáp lại, qua thật lâu, truyền đến thanh âm tiếng thở dốc tình ái chói tai, Hoắc Dĩ Tường mệt mỏi nhũn chân mày, không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán được người đầu dây bên kia hiện tại đang làm gì.

Ở giới thời trang này, người thiết kế quần áo, kỳ thật lại càng thích cởi quần áo người khác hơn.

“A... Triển tiên sinh, sâu quá, sâu quá... Đã muốn, trong, bên trong đã muốn đâm hồng rồi... Ha a... Không cần đựng vào nữa... Van cầu anh...”

Hoắc Dĩ Tường thật sự không hiểu nổi vì sao vào ngày lễ tình nhân không chịu tiếp điện thoại của cậu, ngược lại lại tiếp điện thoại vào thời điểm phong nguyệt đáng xấu hổ này, rất có thể chính là cố tình để cậu nghe, để cậu đau lòng. “Bạn đến vậy sao? Có cần tôi gọi lại sau không?” Hoắc Dĩ Tường lạnh giọng hỏi.

“À...” Triển Dự ở bên kia đầu dây khẽ thở dốc một tiếng thật mạnh, buông người dưới thân đang khóc nước nở ra, miễn cưỡng tiếp điện thoại. “Có chuyện gì?”

“Anh bán quần áo giá cao cho tôi, hiện tại giám đốc điều hành của công ty phản đối, tôi không kiểm soát được, cho nên, ép giá.”

“A.” Triển Dự cười một tiếng: “Cho dù là con trai của Hoắc Đình cũng không xử lý được?”

Tại Anh, Hoắc Dĩ Tường mười sáu tuổi lần đầu tiên chính thức gặp mặt Triển Dự cao lớn anh tuấn tại một buổi triển lãm thời trang, khấn trương quan sát gương mặt ủ dột của Triển Dự, sau đó tự mình giới thiệu: “Tôi là con trai của Hoắc Đình, chính là ông chủ công ty quản lý người mẫu lớn nhất cả nước”. Cậu biết nếu mình không nói như vậy, Triển Dự nhất định không để ý tới cậu, thực ra điều cậu chân chính muốn nói. “Tôi thích anh lâu lắm rồi”, cho tới tận bây giờ cũng đều chưa bao giờ nói qua.

“Căn bản vấn đề không phải là có kiểm soát được hay không.” Ngữ khí Hoắc Dĩ Tường nặng nề nhưng tuyệt không hoảng loạn, phải gọi điện tìm Triển Dự chứng minh cậu đã nhẫn nại đến cực điểm rồi. “Mà là vấn đề anh đừng coi tôi như thằng ngốc để đùa giỡn!”

“Tiểu Tường, sao lại nói như vậy chứ?” Triển Dự dùng giọng nói lấy lệ trấn an Hoắc Dĩ Tường: “Lễ tình nhân vừa rồi, tôi có rất nhiều cuộc hẹn cần phải tham gia, còn phải kiểm tra rất nhiều bản thiết kế mà người ta giao cho, cũng không phải là cố ý không để ý tới cậu.”

“...” Hoắc Dĩ Tường im lặng thật lâu, thực sự như vậy mới là lạ.

“Ngày một tôi qua đó thăm cậu. Chờ tôi.”

“Thật không?”

“Tôi có khi nào gạt cậu chưa?”

“Vâng... Ừm.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Dĩ Tường mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, nới lỏng chiếc caravat đắt tiền. Tự trách bản thân vì sao mỗi lần người đàn ông đó nói vài ba câu, liền có thể hoàn toàn sai khiến cậu.

Đây đã là lần thứ mấy, cho dù là lúc 16 tuổi đến lúc 20 tuổi, cuộc sống ở nước ngoài của cậu đều là do người đó chiếu cố, cũng không thể giải thích được mối quan hệ này.

Kỳ thật cậu cũng biết, người đó coi trọng căn bản chính là thân phận của cậu. Cậu là người thừa kế Khải Ốc, cho nên, những năm gần đây, người đó mới bằng lòng chấp nhận cậu, chiều cố cậu, dạy cậu, thậm chí nếu nói khiếm nhã thì chính là lừa gạt cậu.

Bầu trời tối đen, Hoắc Dĩ Tường vẫn chưa trở về, Tương Bách nghĩ cậu ấy nhất định lại nhận được thông báo giao vai cho các người mẫu, chẳng hạn như trình diễn trước cửa công ty tạp hóa, hoặc là chuyện khổ sai giới thiệu di động trên kênh truyền hình mua sắm. Trên người đeo một cái tạp dề màu nâu nhạt ở trong nhà bếp nấu súp, Tương Bách lặng lẽ suy nghĩ, từ lúc Hoắc Dĩ Tường xuất hiện bên cạnh anh, cuộc sống của anh bắt đầu thay đổi.

Đường như mỗi ngày đều trở nên tươi mới hơn, bắt đầu một ngày mới, Hoắc Dĩ Tường sẽ hôn nhẹ lên má anh một cái. Lúc đi làm, Hoắc Dĩ Tường mang theo cơm trưa hoặc là mang dù đến cho anh. Lúc đi siêu thị, Hoắc Dĩ Tường đẩy xe mua sắm. Lúc đèn ngủ bị hỏng, Hoắc Dĩ Tường chỉ cần nhón chân một cái liền có thể đổi cái mới, không giống trước đây, anh phải tự mình bắc ghế cao đứng lên, làm không tốt có thể bị ngã hoặc là bị điện giật.

Điều này làm cho cuộc sống của Tương Bách thay đổi rất nhiều, nay những thay đổi đó lại càng có xu hướng tăng thêm, có thể gọi là tình yêu không?

Tương Bách cúi đầu cười cười, khuấy loạn nồi súp miso, nhớ tới màu sắc cùng độ ẩm của đôi môi Hoắc Dĩ Tường, cảm thấy đỏ tươi như hoa hồng, ấm áp như súp nóng, làm Tương Bách muốn cả đời này đều muốn hoàn toàn chiếm lấy. Đương lúc mơ màng suy nghĩ, chuông cửa đột nhiên vang lên, Tương Bách nghĩ Hoắc Dĩ Tường đã về.

“A, cậu về rồi.” Mở cửa ra, mới phát hiện người bên ngoài là một thiếu niên ăn mặc đặc biệt thời trang, cả người tản mát ra phong cách Nhật Bản đang thịnh hành, khuôn mặt xinh đẹp, tóc xoắn nhuộm màu sắc sỡ, áo sơ mi bó sát, quần kẻ sọc, thắt lưng còn buộc thêm một chiếc khăn dài trang trí, thật sự cùng với thiếu niên bất lương trong phim truyền hình Nhật Bản giống nhau như đúc.

“Xuân Thụ, sao em lại tới đây? Bây giờ không phải là đang ở trường học sao?” Tương Bách vô cùng giật mình, người tới chính là em trai của anh – Tương Xuân Thụ.

Tương Xuân Thụ hoàn toàn không đồng ý nói: “Ai da, mấy bài học đó có gì tốt chứ? Ở nông thôn cũng không có tiền đồ, anh cũng là nghĩ như vậy, cho nên mới sớm vào thành phố làm nha sĩ, anh cho rằng chỉ mình anh biết suy nghĩ sao? Em chỉ số thông minh cũng rất cao nha, em hiện tại muốn tới nơi này làm model.”

Tương Xuân Thụ 18 tuổi vốn là sinh viên năm hai của một trường đại học nghệ thuật không tầm thường ở dưới quê, hẳn học chính là khoa mỹ thuật, thế nhưng cho tới bây giờ cũng không vẽ ra được bức tranh xinh đẹp nào hết, nhưng thật ra bởi vì ngoại hình xinh đẹp nên không ngừng bị một đám người nhàn rỗi thuyết phục đi làm người mẫu thời trang, lần này từ nông thôn lên thành phố, cũng là xuất phát từ quyết định làm người mẫu này.

“Model? Xuân Thụ, ba mẹ có biết chuyện này không?” Tương Bách lo lắng hỏi cậu em trai so với mình còn cao hơn phân nửa cái đầu, không hiểu vì sao ở cuối thời kỳ trưởng thành nó lại biến thành như vậy.

Nhớ lần trước, chính là hai năm trước về nhà gặp nó, nó vẫn còn chất phác cùng rụt rè ngay cả nói chuyện cũng kiệm lời, hiện tại thoát nhìn thế nào cũng giống bộ dáng thiếu niên bất cần đời.

“Tại sao phải cho họ biết?” Tương Xuân Thụ cà lơ phát phơ nói.

“Em không phải là trốn nhà đi chứ?” Tương Bách nhìn dáng vẻ lưu manh của thằng em liên tưởng đến chuyện không hay.

“Ai... Em nói, anh rốt cuộc có muốn cho em vào nhà không hả?” Tương Xuân Thụ từ trong túi quần lấy ra một điều thuốc, thuận thực đưa lên miệng, đánh giá Tương Bách từ đầu tới chân, thờ ơ hỏi: “Bạn gái anh đang ở đây, anh đang đeo tạp dề của cô ta sao? Yên tâm đi... Em sẽ không làm bậy đâu, em thích đàn ông.”

“Anh không có bạn gái.” Nói xong, Tương Bách thấy yên tâm một chút, bỗng nhiên sợ hãi hỏi: “Vừa rồi em nói thích cái gì?”

“Cho em vào nhà trước đi a.” Tương Xuân Thụ lập tức đẩy Tương Bách đang đứng trước cửa qua một bên, vọt vào nhà.

“Vừa rồi em nói em thích cái gì?”

“Em thích đàn ông, em là đồng tính luyến ái, cho nên ông già liền đuổi em ra ngoài.” Tương Xuân Thụ “bất dĩ vi nhiên”* nói với anh hai mình: “Bây giờ là thời đại gì rồi, thích đàn ông hay phụ nữ đều là chuyện riêng của em, em tự quyết định được.”

Nơi này, Tương Xuân Thụ từng đến một lần, là thời điểm Tương Bách tìm được công việc ổn định ở Thành Phố T. Khi đó, cả nhà đều đến đây, ông bà già mừng muốn chết, cảm thấy con trai trưởng không chịu thua kém, có thể làm nhà sĩ ở một thành phố lớn, thái độ dạy dỗ đứa con út đang học cao trung – Xuân Thụ, phải học tập anh con nhà.

Điều đó làm cho Tương Xuân Thụ siêu cấp bất mãn, khiến cho cậu ta tự nhận gương mặt xinh đẹp so với người anh diện mạo bị cậu ta cho là bình thường kia trở nên kém cỏi giống nhau, từ đó về sau liền tuyệt đối không quay lại đi lên con đường nổi loạn của vị thành niên. Về sau, không chỉ nổi loạn mà còn không nghe lời người nhà, thi vào trường y, còn không ngừng bỏ nhà đi.

Lần này, là bởi vì tự tiện dùng hết tiền đóng học phí khóa mới, ở nhà cùng cha mẹ tranh cãi kịch liệt cậu ta mới bỏ nhà đi. Cậu ta vẫn nghe người ta nói, thành phố T có rất nhiều cơ hội phát triển, để làm người mẫu siêu cấp nổi tiếng nhất định phải đến thành phố T.

Đường Tư – đồng hương của cậu, người mẫu nam hiện tại siêu cấp nổi tiếng, khoản tiền kiếm được siêu cấp nhiều kia năm đó cũng phát lên như vậy. Sau khi tốt nghiệp trung học, đại học cũng không học liền trực tiếp lên thành phố T phát triển, hiện tại đã vinh quang tột đỉnh.

Xuân Thụ hiện tại cũng muốn làm như vậy, trở thành một đại minh tinh như Đường Tư.

“Nơi này vẫn cũ kỹ như vậy.” Nhìn lướt qua phòng ở một lần, Xuân Thụ liền chê, bỗng nhiên nhìn thấy tủ mua sắm đồng hồ Cartier đặt trên bàn trà trong phòng khách, khoa trương kêu to lên: “Oa, anh hai! Anh hiện tại giàu vậy sao? Đeo đồng hồ đắt tiền như này, vậy sao tiền gửi về nhà lại ít như vậy?”

“Anh...” Tương Bách khó có thể giải thích, bởi vì anh lấy tiền thu nhập như trứng chọi đá của mình mua cho Hoắc Dĩ Tường.

“Nè nè. Chi bằng ngày nào đó cũng đưa em đi dạo phố đi, em cũng muốn đeo đồng hồ đắt tiền như vậy, còn muốn mua quần áo đẹp để mặc, đem chính mình trở nên thật hoa lệ được những người chuyên sản lùng minh tinh phát hiện.” Tương Xuân Thụ làm nũng ôm lấy Tương Bách, giọng điệu lập tức mềm mại ngọt ngào hẳn lên: “Anh hai à, anh cũng biết, chẳng có ai thương em hết, chỉ có anh là hiểu em nhất, em hiện tại muốn làm người mẫu, theo đuổi giấc mộng đẹp của em, anh nhất định phải giúp em nha.”

“Anh, anh sẽ cố gắng.” Tương Bách dịu dàng nói: “Nhưng mà, em phải đáp ứng anh, ngoan ngoãn mà nói với cha mẹ chuyện này, trung cầu ý kiến của họ.”

“À, em bây giờ liền đi gọi điện thoại cho họ.” Sau khi tham quan trong nhà một lượt, Tương Xuân Thụ liền chạy đến phòng Tương Bách ngủ, bảo Tương Bách làm cơm xong thì gọi cậu ta dậy, nói gọi điện thoại về nhà căn bản là nói suông. Tương Xuân Thụ ở trong phòng ngủ của Tương Bách tùy ý lục lọi tủ quần áo một chút, phát hiện bên trong toàn là quần áo siêu cấp cao cấp, một số còn được đính đầy những mảnh sáng lấp lánh, tràn ngập những chữ cái theo trào lưu đường phố hiện thời, tất cả đều là hàng hiệu được làm thủ công.

“Gì chứ? Nhỏ mọn như vậy, đều lén mặc một mình!” Đối với quần áo xa xỉ này, Tương Xuân Thụ buồn bực gương mặt xinh đẹp xụ xuống, cậu ta cảm thấy anh hai của mình rất không có nghĩa khí.

Mới đây bọn họ còn cùng nhau ngủ chung một chiếc giường, hiện tại Tương Bách ở trong thành phố làm ăn khấm khá như vậy, ăn mặc đều là hàng cao cấp sa hoa, thế nhưng vẫn là chỉ gửi một ít tiền về nhà. Tết năm trước hai anh em gặp nhau, Tương Bách cũng chỉ mua một chiếc đồng hồ Swatch nhựa cho cậu ta. Tương Xuân Thụ càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy bất bình, quyết định về sau sẽ ở lại thành phố T, cứ như vậy ở lại Tương Bách.

* bắt dĩ vi nhiên: thành ngữ TQ: không đồng ý, không cho là đúng.

11. Chương 6-1

Buổi tối hơn tám giờ, bên ngoài bầu trời tối đen thật sự không nhìn thấy đường, Hoắc Dĩ Tường mới mặc complet trở về, sau khi mở cửa liền thấy bóng dáng tinh tế của Tương Bách ở trong phòng bếp đang chế biến thức ăn.

Hoắc Dĩ Tường nhẹ nhàng đi qua, đưa tay từ sau lưng nắm lấy vòng eo của anh làm nũng: “Em yêu. Anh đã trở về.”

Sau khi làm việc cả một ngày, thanh âm của thanh niên có hơi mệt mỏi, hôm nay cậu thật sự mệt mỏi, ngay cả sức thay quần áo cũng không có, cho nên đã trực tiếp mặc bộ complet Lavin ở trong văn phòng cao tầng của mình trở về.

Tương Bách bị cậu ôm lấy cũng không nhìn ra khác thường hôm nay của cậu, dịu dàng đáp lại: “Mệt mỏi à? Cơm sẽ xong ngay đây, còn có... Có thể đi tắm trước.”

“Tôi không muốn đi.”

“Làm sao vậy?”

“Tôi muốn cứ ôm lấy anh như vậy.”

“Như vậy sao được?” Tương Bách vừa định nói hôm nay có người ở nhà tối, những hành vi phóng túng ngày xưa của bọn họ hẳn là nên thu lại, ví dụ như hai người đang ngồi ăn cơm, bỗng nhiên bắt đầu ở trước bàn cơm kịch liệt làm tình, lại hoặc là lúc anh đang tắm trong phòng tắm liền bị Hoắc Dĩ Tường trần trụi bắt lấy, sau đó bị Hoắc Dĩ Tường đã man dâm chọc.

“Như thế nào không được? Còn hơn tắm rửa ngủ, nhìn đến biểu tình lúc cao trào của anh càng có thể làm cho tôi giải tỏa một nhọc.” Tay Hoắc Dĩ Tường lọt vào tạp dề người đàn ông buộc bên hông, sờ soạng rút ra khóa quần của anh ta.

“Hoắc Hoa cậu...” Tương Bách né tránh rất nhỏ, kêu lên tên của thanh niên.

Hoắc Dĩ Tường nói cho Tương Bách cậu là cô nhi, cậu lớn lên ở cô nhi, cậu tên Hoắc Hoa, trình độ văn hóa của cậu rất thấp chỉ học đến lớp 11 thì bởi vì không nộp được học phí mà phải bỏ học đi làm người mướn. Cậu là một người đàn ông tồi tệ, nghèo đến đáng thương, chỉ có một khuôn mặt xinh đẹp hơi hợt có thể dùng để kiếm tiền.

Cậu vừa mới hai mươi tuổi, chưa từng được người thích, cũng không thích ai cả. Chỉ là vào thời điểm không chịu được cô đơn, có lên giường với một số người, chỉ là lên giường để theo đuổi tình dục thỏa mãn. Nếu Tương Bách không chê những thứ này, vậy cậu có thể thật sự dùng chân thành yêu đương với Tương Bách, không hề là người Tương Bách dùng tiền mua hoặc là trai bao của hộp đêm.

Mà Tương Bách cũng thật sự không chê bai cậu, sau khi nghe xong quá khứ bìa đặt của cậu thì vô cùng cảm động, gần như là bật khóc mà ấn cậu vào trong lòng mình, hứa hẹn từ giờ trở đi, muốn nhận nuôi cùng chiếu cố cậu cả đời.

“Hoắc Hoa cậu buông ra trước được không.” Tương Bách bị Hoắc Dĩ Tường ôm eo từ phía sau làm ra vẻ trốn tránh. “Nơi này là phòng bếp, hơn nữa, hơn nữa...” Hơn nữa em trai Tương Xuân Thụ của anh còn đang ngủ trong phòng ngủ chỉ cách một vách tường.

“Đi mà, lúc anh mặc tạp dề chúng ta còn chưa làm.” Sau khi nói chuyện điện thoại xong với Triển Dự ở văn phòng cao tầng Khải Ốc, Hoắc Dĩ Tường cô đơn ngồi mấy tiếng trước cửa sổ sát đất, xem cảnh đêm thành phố chậm rãi nở rộ ánh sáng, nhưng những thứ xinh đẹp này dường như cách cậu rất xa, cho tới bây giờ cậu chưa từng có được. Rõ ràng cậu là một quý công tử nhà giàu không thiếu thứ gì, nhưng vẫn chưa từng được nhắm nháp qua cảm giác thỏa mãn chân chính.

Bắt đầu từ mười sáu tuổi, Hoắc Dĩ Tường đã đặt toàn lực chú ý ở trên người Triển Dự, những vẫn không được Triển Dự đáp lại. Thế cho nên đối với tình yêu, kỳ thật Hoắc Dĩ Tường cũng chỉ là một người học nghề, chưa bao giờ cảm thấy tình yêu có thể cho người ta cảm thấy ngọt ngào làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp. Là xuất hiện của Tương Bách, làm thay đổi đại đa số ý tưởng của Hoắc Dĩ Tường.

Hoắc Dĩ Tường cũng không phải tự ngược cuồng, ăn no không có việc gì bày đặt không cần đồng biệt thự to lớn cùng phòng khách sạn xa hoa cao nhất, mỗi ngày thay bộ complet quý báu, mặc vào quần áo rách nát, đồ chiếc xe thể thao xa hoa gần ngàn vạn ở ngoài hai dãy phố, đi bộ tới đây cùng vị nha sĩ bình thường này chen chúc trong nhà trọ nhỏ hẹp.

Là cảm giác thoải mái hạnh phúc mỗi lần ôm lấy anh ta vào lòng làm Hoắc Dĩ Tường lặp đi lặp lại nhiều lần tiếp tục muốn sắm vai trong trò chơi tình yêu thoải mái này. Giờ phút này, ôm chặt anh ấy vào trong lòng treu đùa như vậy, nghe anh ấy phát ra thanh âm đáng yêu, nhìn anh ấy lộ ra vẻ mặt đáng yêu, Hoắc Dĩ Tường phát hiện toàn bộ oán khí đọng lại ở văn phòng hôm nay đều biến mất.

“Tập dề...” Tương Bách đỏ ửng mặt, đó là vào lúc không có ai, vì không muốn làm cho cả người dính đầy dầu mỡ anh mới tìm để mặc. Anh biết, đàn ông như vậy rất kỳ quái, nhưng thật sự vào lúc làm việc ở trong phòng bếp, cũng là cần thiết.

“Rất được. Làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái với anh, muốn làm với anh chuyện rất quá trớn.” Thanh niên cắn lên lỗ tai của Tương Bách. “Cho nên, để cho tôi làm đi.”

“Tôi...” Bàn tay nắm cái muôi bằng gỗ của Tương Bách run lên, “Hay là...”

“Không có hay là.” Xuyên qua khe hở quần lót bằng vải bông, thẳng nhỏ mẫn cảm của Tương Bách bị Hoắc Dĩ Tường cầm lấy chậm rãi khiêu khích. Khối thịt mềm mại bị Hoắc Dĩ Tường xoa nắn, Hoắc Dĩ Tường say mê với xúc cảm ấm áp cùng trơn trượt kia, khó kìm lòng nổi cắn lỗ tai của người đàn ông: “Bác sĩ Tương mỗi lần vào những lúc thế này đều biểu hiện bộ dáng không tình nguyện, cho nên tôi thường thường suy nghĩ không biết chừng bác sĩ Tương không thích tôi, chỉ là đáng thương thân thể của tôi mới nhận nuôi tôi.”

“Ừm...” Tương Bách đi theo động tác chà xát bao phủ của bàn tay thanh niên, phun ra hơi thở gợi cảm. “Không phải, là thân thể của tôi rất, rất háo sắc...” Tương Bách nhấn nài cảm giác thẹn thùng thẳng thắn với thanh niên: “Mà, hơn nữa tôi đã lớn tuổi như vậy, già hơn cậu nhiều như vậy, rất, rất thẹn thùng.” Mỗi lần đều phóng đảng bị thanh niên nhỏ hơn mình bảy tuổi đùa bỡn làm dương vật ướt giống như biển cả, người như anh này cũng quá dâm loạn đi, mới xác định tính hướng của mình không lâu lại lập tức sa đọa đến mức này.

“Vậy kỳ thật là bác sĩ Tương muốn làm?” Hoắc Dĩ Tường một mặt ngậm mút vành tai cùng gáy của Tương Bách, một mặt tăng thêm bàn tay chà xát xoa nắn lên thân thể anh.

“Ừm...” Nói xong, Tương Bách lại mềm nhũn bổ sung một câu: “Thăm nghĩ làm với một mình cậu.” Cho dù là thân thể thật háo sắc, cũng chỉ muốn cho một mình Hoắc Dĩ Tường sử dụng, không cần bất luận kẻ nào khác.

Điều này làm cho Hoắc Dĩ Tường cảm giác ngọt ngào sâu sắc, anh khác với Triển Dự, hoàn toàn dùng cả trái tim để nhận cùng yêu Hoắc Dĩ Tường. “Vậy để cho tôi muốn làm gì thì làm với bác sĩ Tương.”

“Ừm a...” Trung tâm dục vọng bị chạm đến càng ngày càng nóng, Tương Bách tự nhiên nghiêng thân thể sát về phía sau, kề sát lấy thân thể của Hoắc Dĩ Tường.

“Mặc kệ bao nhiêu lần, đều vẫn mẫn cảm như vậy sao?” Thanh âm hơi đùa cợt làm mặt Tương Bách đỏ bừng lên, đầu lưỡi mềm mại của Hoắc Dĩ Tường chui vào trong tai anh liếm hôn, hôn đến cả người anh phát run.

“Đúng, đúng vậy...” Tương Bách gian nan dùng đôi môi đang run rẩy thở dốc trả lời. Trong lúc này, phân thân mẫn cảm đã bị tay thanh niên đùa bỡn đến cải biến hình dạng, trưởng lớn vô hạn. Sau gáy, vành tai cùng với hai gò má đều đang bị hôn nồng nhiệt không ngừng, tất cả tất cả đều làm cho xương sống thất lưng chân của Tương Bách mềm nhũn, thân thể vô lực dựa trên thân thể cường tráng của thanh niên.

“Thật sự là rất mẫn cảm, nhanh như vậy đã ướt rồi.” Hoắc Dĩ Tường cảm thấy bàn tay đã bị ướt đẫm, khối thịt trưởng đại không chỉ đội cao lên từ trong khóa quần của Tương Bách mà còn phóng đảng nhỏ ra từng

giọt yêu dịch.

“Ừm...” Tương Bách then thùng rên rỉ: “Đừ... Đừ... cười nhạo tôi, a... Như vậy, như vậy tôi sẽ bắn ra, a ừm...” Lỗ nhỏ mẫn cảm bị mặt ngón tay của thanh niên vuốt ve, cả người Tương Bách nóng như lửa đến sắp không thể không chế.

“Anh như vậy chỉ có một mình tôi biết phải không? Vậy thì có quan trọng gì, tôi thích anh như vậy.” Hoắc Dĩ Tường nhoài lên từ sau đầu anh, hôn lên đôi môi mềm mịn đang rên rỉ gọi cảm của anh.

Hô hấp ồ ồ kết hợp giữa hai người làm đảo loạn sự yên tĩnh trong đêm. Giờ phút này khi Hoắc Dĩ Tường ôm lấy Tương Bách, thật sự cảm thấy một màn lúc ban ngày ở văn phòng kia cũng không đáng giá để oán niệm nữa.

Bởi vì còn hơn ngọt ngào như vậy, thâm mền của thời kỳ thiếu niên hư ảo như vậy, giờ phút này rõ ràng ôm Tương Bách vào trong lòng, Hoắc Dĩ Tường căn bản nhớ không nổi mình thích điểm nào nhất của Triển Dật.

“A... Ừm... Ừ...” Trong nụ hôn dài nồng nhiệt, Tương Bách thừa dịp dừng lại mà liên tục thở dốc, cảm thấy quần của mình bị kéo xuống, chiếc quần lót bằng vải mềm vốn bó sát ở bên hông cũng bị kéo một nhát đến mắt cá chân.

Thứ cương cứng giữa hai chân không hề bị trói buộc, dâm loạn đứng thẳng lên. “A... Không...” Thời điểm dương vật bị bàn tay của Hoắc Dĩ Tường đùa bỡn một lần nữa, Tương Bách nghĩ tới em trai Xuân Thụ đang ngủ ở ngay cách vách.

“Làm sao vậy?”

“Em, em trai của tôi đến đây.”

“Em trai?” Hoắc Dĩ Tường nghĩ đến anh ta lại đang tìm lý do không hề căn cứ để cự tuyệt cậu. Rõ ràng mỗi lần đều muốn đến không chịu được, lại luôn ở trước lúc làm biểu hiện then thùng cùng không tình nguyện như thế, mỗi lần đều phải làm cho Hoắc Dĩ Tường chậm rãi tra tấn đến lúc anh mở miệng nói muốn dừng.

“Anh đang nói cái này của anh sao?” Hoắc Dĩ Tường nhăn đôi mày xinh đẹp, một mặt nói, một mặt bóp một cái lên dương vật đang rung động trong bàn tay cậu. Coi nó tên là “em trai”, tán tỉnh như vậy thật sự rất không có tư tưởng rồi.

“Không, không phải, là em trai...” Tương Bách còn muốn tiếp tục giải thích, nhưng miệng lại bị ngăn chặn. Quần thể thao cùng với quần lót bó sát ở nửa người dưới đã cùng nhau tụt xuống mắt cá chân, chiếc tạp dề mộc mạc màu trà nhạt che đầy thứ trơn trượt giữa chân đang không ngừng bị Hoắc Dĩ Tường vuốt ve. Chiếc tạp dề màu trắng được mua ở một cửa hàng đẳng cấp Viễn Đông giờ đã biến thành che lấp duy nhất cho hạ thân của Tương Bách, nhưng cũng chỉ chắn được phía trước mà không chắn được mặt sau.

Cặp mông lồ lộ phía sau dán sát vào phần eo tam giác của thanh niên, dán sát rồi nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống. Cho dù không trực tiếp cảm thấy dục vọng kia, nhưng Tương Bách cũng biết thanh niên đang vì anh mà nín nhịn cơ khát.

Hoắc Dĩ Tường bá đạo hôn người đàn ông đang có biểu hiện hơi không tình nguyện, phát hiện cảm giác hôm nay của mình tới rất nhanh, so với thường ngày hưng phấn hơn rất nhiều.

Tính ra, một công tử tao nhã nhà giàu như Hoắc Dĩ Tường đích xác vào lúc cô đơn trong dĩ vãng đã ngủ với vô số thiếu niên như hoa, ôm qua vô số mỹ nhân hương diễm gợi cảm, nhưng chưa từng gặp một nha sĩ dâm loạn mặc tạp dề mộc mạc, đang ở phòng bếp mà lại vì cậu mà ướt đẫm như vậy, anh ta như thế làm Hoắc Dĩ Tường cảm thấy vạn phần mới mẻ cùng khiêu khích.

“Ồ ừm...” Đầu nắm của Tương Bách rất nhanh đã tiến đến trình độ cực kỳ ướt át, bắt đầu khó có thể tự chế mà chảy đầy mặt nước, làm ướt nhẹp bàn tay đang thủ dâm cho anh của Hoắc Dĩ Tường.

Tạp dề hơi mỏng bằng vải dày dệt trên người đã bị kéo ra một góc lớn, chế tạo ra ý tưởng tình màu thật dâm ô.

12. Chương 6-2

Một trước một sau quần quít hôn mút chấm dứt, hai người dần dần bắt đầu thật sự ở trong phòng bếp tính toán làm loại chuyện này. Tương Bách đã tắm dâm ở trong khoái cảm tình dục bị Hoắc Dĩ Tường ôm chặt lấy, đặt ngồi lên bàn cơm nhỏ bằng gỗ hình vuông rồi dựa vào tường.

Hoắc Dĩ Tường dùng tốc độ nhanh nhất giặt tạp dề của anh ra, cởi bỏ cúc áo sơ mi của anh, từ thẳng mặt thưởng thức thân thể vì Hoắc Dĩ Tường mà hưng phấn lên của anh. Đầu nhũ màu phấn hồng đứng thẳng như đang quỳ rũ người dựng đứng ở giữa lồng ngực trắng nõn, khi bị Hoắc Dĩ Tường dùng hai ngón tay nhẹ nhàng vân vê xoa nắn, Tương Bách sẽ phóng đảng thả dốc không ngừng, kéo theo thẳng nhỏ to dài đứng vững ở trước bụng cũng dâm đảng chớp lên.

“A... A... Đầu vú, nú hoa trưởng quá... Phía dưới, phía dưới cũng rất khó chịu, muốn, ưm...” Tiếng rên rỉ nhỏ vụn của Tương Bách mê hoặc dục vọng cực đại ẩn nấp trong quần Hoắc Dĩ Tường. Cả người anh đều tràn ngập trong dâm hoặc như vậy, chỉ là dùng ánh mắt nhìn, từ thị giác cùng ảo tưởng tiến đến xâm phạm, Hoắc Dĩ Tường cũng sắp vì anh mà hưng phấn đến điên cuồng.

“Hoắc Hoa... Hoắc Hoa... A...” Tương Bách bị Hoắc Dĩ Tường luân phiên đùa bốn nú hoa vội vàng thả áp lực hô lên cái tên mà thanh niên nói cho mình, Hoắc Hoa, anh không biết người này luôn nói dối lừa anh. Sau khi hai núm vú bị đùa bốn đến ứa máu, thân thể dao động lại bị bàn tay của Hoắc Dĩ Tường dùng để kích thích, Tương Bách phun ra rên rỉ nghẹn ngào giống như dây cung bị kéo căng, lập tức tiến gần đến giới hạn bất tỉnh.

“A, Hoắc, Hoắc Hoa...” Sau một tiếng kêu thật dài, Tương Bách phóng ra tinh dịch, thân thể đang căng cứng xụi lơ xuống, nhưng vẫn chưa ngừng phát run hưng phấn. “Hoắc Hoa...” Sau khi đến cao trào người đàn ông dùng ánh mắt ẩm ướt màu đen bảo thạch nhìn Hoắc Dĩ Tường như đang cầu xin cậu ta, im lặng kích động dục vọng mãnh liệt muốn hoàn toàn chà đạp anh trong lòng Hoắc Dĩ Tường.

“Tôi ở đây. Luôn luôn ở bên cạnh anh, về sau cũng sẽ không rời khỏi anh.” Hoắc Dĩ Tường thâm tình trấn an người đàn ông bị tình dục tra tấn đến thể xác và tinh thần đều rối loạn, ngả ngón vuốt ve cặp mông trắng nõn của anh ta, quỳ rũ ra càng nhiều dục vọng của anh ta, sau đó chuyển bàn tay bị anh bất tỉnh ướt nhẹp qua rãnh mông của anh ấy, thuần thực tìm được cửa vào tiểu huyết, xâm nhập ngón tay thon dài vuốt ve nú hoa mềm mại của anh ấy.

Hai ngón tay cùng nội vách yếu ớt mềm nhẹ ma xát, tạo ra tiếng xì xì trơn ướt.

“A ô, sao, sao lại dùng thứ đó?” Phát hiện Hoắc Dĩ Tường dùng chính thứ mình xuất ra để làm trơn cho anh, Tương Bách xấu hổ không chịu nổi. Hai chân trắng nhỏ mở lớn, nú hoa thân thể mềm mại gọi cảm ươn ra phía trước nổi lên từng tầng đỏ ửng, hơn nữa bởi vì khoái cảm mà không ngừng vận vẹo vòng eo, dương vật giữa hai chân đang chảy yêu dịch cũng nhanh chóng lại ngẩng đầu lên.

Tầm mắt cuồng nhiệt trối buộc từ đầu tới cuối đều chỉ dừng lại ở trên người anh làm thân thể cùng trái tim anh đều hưng phấn đến nỗi muốn chết, giống như thị gian, chỉ bị nhìn như vậy, anh liền cảm thấy anh biến thành vật sở hữu tình ái của người này.

“Như vậy, chờ lúc nữa khi tôi dâm vào, ném được đều là mật nước thuộc về anh, hương vị ngọt ngào...” Tiếng kéo khóa thanh thúy của quần âu vang lên, Hoắc Dĩ Tường dùng chỗ dịch trơn ướt còn thừa trong tay bôi lên cón thịt cương cứng như sắt nóng của mình, trộn lẫn với mồ hôi phân bố ra từ trên thân thể, sau khi đánh giá đã đủ trơn ướt, liền nâng thất lưng Tương Bách lên, nhắm ngay cửa vào ướt át đã hoàn toàn khuếch trương của anh tiến vào.

“Tôi sẽ hoà tan trong chút ngọt ngào sung sướng này.” Nói chuyện ngọt ngào làm cho lỗ nhỏ nóng ướt của Tương Bách không hề khó khăn ăn vào dương vật của thanh niên, lại thể nghiệm đến khoái cảm dâm mãnh khi diễm huyết ngứa ngáy bị nhồi chặt.

“A ưm... Ưm... Của Hoắc Hoa, thật lớn...” Vào một giây Tương Bách bị tiến vào liền uốn cong người, khuôn cằm nâng lên, bởi vì kích thích cuồng dã mà kịch liệt di chuyển cổ họng trắng nõn.

Cho dù trong tiềm thức vẫn cố kỵ Xuân Thụ đang ngủ trong phòng ngủ, nhưng anh vẫn lớn tiếng kêu rên ra tiếng. U huyết của mình dâm đảng ngậm nuốt lấy dương vật cường tráng của Hoắc Dĩ Tường, toàn thân

trần ngập cảm giác bị chiếm giữ vô cùng thoải mái, rất muốn càng nhiều thậm chí là toàn bộ bản thân đều giao ra cho người này. Bởi vì từ khi cậu xuất hiện, tất cả mang đến đều là sung sướng.

“Chỉ vì bác sĩ Tương mới biến lớn như vậy đấy.” Hoắc Dĩ Tường hạ lưu nói, dần dần bắt đầu triển khai tiến công vào nộn huyết nóng ửng của người đàn ông, khát vọng tra tấn anh ta đến mức vì cậu mà dâm kêu càng thêm êm tai.

“Ừm... A... Thoải mái, nơi đó, thật thoải mái, còn muốn, còn muốn nhiều nữa...” Dưới động tác tiến lên hăm hở của phần eo Hoắc Dĩ Tường, nội sườn mẫn cảm của Tương Bách bị khối thịt nóng rực dâm chọc dã man, thẳng nhỏ ở bụng dưới lại hoàn toàn đứng thẳng, bị tay trái của Hoắc Dĩ Tường ma sát.

Khu vực dâm loạn trước sau lại một lần nữa đồng thời bị thanh niên hoàn toàn đùa bỡn, Tương Bách bị lốc xoáy của tình cảm mãnh liệt cùng cảm giác thẹn thùng cắn nuốt, nức nở buông thả tiếng rên rỉ. “Hoắc Hoa... Tôi thích...” Tương Bách đưa tay khê đặt lên bả vai của thanh niên, nhìn thẳng khuôn mặt vô cùng anh tuấn ở phía trên, thành thực thông báo: “Thích cậu...”

Một tiếng “tôi thích cậu” thiết tình vang lên ở bên tai Hoắc Dĩ Tường, “Tôi cũng vậy.” Hoắc Dĩ Tường khép hờ mắt, thành kính hôn lên môi người đàn ông dịu dàng này. Hai chữ “Hoắc Hoa” làm Hoắc Dĩ Tường sinh ra thương tiếc cùng áy náy cuộn cuộn không ngừng với anh, anh không hiểu được Hoắc Dĩ Tường đang đối gạt anh.

Nhưng Hoắc Dĩ Tường cảm thấy ngoài chuyện thân phận này của mình, mặt khác, Hoắc Dĩ Tường thật sự không lừa anh. Tình yêu cùng dục vọng thơm ngọt này giữa bọn họ đều là sự thật. Nhan sắc đôi môi của anh với Hoắc Dĩ Tường mà nói, chính là màu sắc của tình yêu ngọt ngào.

Hai người như keo như sơn ở trong phòng bếp nhỏ hẹp liên tục ở khắp nơi trên mặt đất xác nhận tâm ý của nhau. Bỗng nhiên cánh cửa phòng bếp bị người đá ra rầm một phát, có người cực độ buồn bực kéo dài mặt hỏi Tương Bách: “Ông anh, cũng không thể ăn cơm trước rồi sau đó lại làm với anh ta sao?”

Tương Xuân Thụ vừa mới tỉnh ngủ liền kiểm chế thật lâu, nếu không phải bụng đói kêu vang, nhất định sẽ không đến quấy rầy bọn họ, nhưng hiện tại thật sự đói rất muốn ăn cơm. Hơn nữa theo Xuân Thụ quan sát, bọn họ biểu hiện ra hoàn toàn là muốn tiến hành cách mạng lâu dài, khí thế cực kỳ có tinh lực. Nếu không đúng lúc ngăn cản, bọn họ sẽ miệt mài cả một đêm cũng không chừng. “Em rất đói!”

“Anh...” Tương Bách còn đang thở dồn dập, thẹn thùng không phải nói thế nào cho Xuân Thụ việc mình yêu đàn ông, càng thêm xấu hổ là sao lại bị Xuân Thụ gặp được mình dâm loạn bị một người đàn ông dâm cho thở dốc liên tục.

Nhìn thấy bên thứ ba đột ngột xuất hiện, Hoắc Dĩ Tường nhanh chóng lấy áo vest của mình khoác lên trên người Tương Bách, đưa lưng về phía Xuân Thụ sửa sang lại mình một chút, sau đó ôm Tương Bách vào phòng ngủ, lúc tới phòng ngủ mới hỏi Tương Bách: “Cậu ta là?”

“Em trai tôi... Từ Nam Khê tới thăm tôi, hôm nay vừa tới.”

Hoắc Dĩ Tường nhất thời quên mất ngôn ngữ, hóa ra vừa rồi thực chất là cậu lý giải không ra.

Vừa rồi Tương Bách nói thế cũng không phải là tán tỉnh với cậu, mà là đích xác có em trai đến đây.

Ban đêm, ba người bắt đầu ăn tối thì đã là hơn chín giờ, món canh mĩ vị bị nấu khô, chỉ còn lại có một ít cơm, dưa chuột muối xối cùng miếng cá khô. Tương Xuân Thụ vốn rất đói nhưng khi nhớ tới vừa rồi cái bàn ăn này bị bọn họ dùng để làm chuyện dâm loạn như vậy thì không thể nuốt trôi nữa, bất mãn gõ đôi đũa cạch một tiếng xuống bàn.

“Làm sao vậy?” Tương Bách đã tắm rửa, thay đổi quần áo quan tâm hỏi em trai.

“Ăn không vô.” Tương Xuân Thụ rầu rĩ không vui. Hoắc Dĩ Tường ngồi ở bên sườn cậu đang há miệng ăn liên tục, sau khi vận động kịch liệt ăn uống ngon tới cực điểm.

“Không phải vừa nãy mới kêu đói?” Tương Bách trao cho Xuân Thụ một ánh mắt yêu mến của anh cả.

“Xin anh, vừa rồi đã là hơn một giờ trước rồi! Sao các anh lại không bận tâm một chút tới cảm thụ của bên thứ ba là em chứ?” Sau khi bọn họ vào phòng ngủ, lại sau nửa giờ mới đi ra.

Tương Xuân Thụ đoán nhất định bọn họ lại lên giường làm thêm một hồi nữa.

“Ông anh à, ba, mẹ biết chuyện của anh cùng Hoắc Hoa không?” Tương Bách đại khái giải thích với em trai một chút về chuyện của người xa lạ này, ý tứ chính là người này là người yêu đồng tính của Tương Bách. “Lão nhân gần đây đã bị em làm cho tức giận đến huyết áp hơi cao, nếu cho ông biết anh cũng là loại người giống em, ông sẽ...” Tương Xuân Thụ e sợ cho thiên hạ bất loạn cười nói: “Anh hẳn là biết chứ?”

Tương Bách nghe ra ý tứ hiếp bức trong khẩu khí của Tương Xuân Thụ, dịu dàng hỏi: “Xuân Thụ... Em muốn anh hai làm gì cho em?”

“Em muốn anh tặng hết chỗ quần áo hàng hiệu này cho em.” Đây đều là thứ hàng tốt đứng đầu, Tương Xuân Thụ cực độ muốn chiếm nó thành của mình.

“Anh nào có quần áo hàng hiệu?” Tương Bách khó hiểu, quần áo quý nhất của mình cũng chỉ là một bộ complet Armani mỗi lần đi tham gia hội nghị y học mới lấy ra mặc.

“Sao anh lại không có hả? Ở trong tủ quần áo của anh đó.”

“À, đây là của Hoắc Hoa.”

Hoắc Dĩ Tường nghe thế liền ngừng đùa một chút, thật không ngờ một tên nhóc con lại có thể nhận được loại hàng hiệu xa xỉ mà ngay cả anh trai cậu ta cũng không biết.

“Ai... Anh rất có tiền sao?” Tương Xuân Thụ cực không có lễ phép đẩy đẩy Hoắc Dĩ Tường đang một mực im lặng vui đầu ăn cơm.

“Anh rất nghèo.” Hoắc Dĩ Tường cố ý giả bộ thật sự nghèo kiệt hủ lậu.

“Vậy anh còn mặc nhiều bộ quý giá như vậy?”

“Đây là đồ giả mạo.” Hoắc Dĩ Tường bình tĩnh nói: “Em thích? Nếu thích thì cầm lấy mà mặc.”

“Tuyệt.” Tương Xuân Thụ cảm thấy chuyện này có chỗ nào không đúng, thời điểm nhìn thấy Hoắc Dĩ Tường, cậu cảm thấy dường như đã gặp qua ở nơi nào, rất giống với một nhân vật lớn nào đó, nhưng vừa rồi Tương Bách giới thiệu anh ta là một cô nhi khổ tình lại cực độ không phù hợp với ý nghĩ trong lòng cậu.

Phổ cửa hàng Thanh Mộc, cửa hàng hàng hiệu san sát, có phục vụ sinh lễ phép mỉm cười phục vụ các vị khách quý ném tiền như đất.

Hôm nay, Tương Bách dường như là một trong số bọn họ, nhưng lại cũng không tính là phải.

Bởi vì mới không đến một giờ, Tương Bách cũng đã mua đến toát mồ hôi hột, may là trước lúc ra ngoài còn mang theo thẻ tín dụng, bằng không tiền trên người nhất định không đủ trả, thời điểm quẹt thẻ trả tiền Tương Bách cảm thấy may mắn như vậy.

“Thưa ngài, cảm ơn, đã xong rồi, xin mời ký tên vào đây.” Phục vụ sinh đưa hóa đơn thanh toán cho Tương Bách ký tên.

Tương Bách ngồi ở trên sofa cạnh phòng thử đồ uống nước chờ người nhận hóa đơn, vừa thấy số lượng liền tức giận đến thiếu chút nữa sặc chết!

Chín vạn ba! Cái này, là thật sao?!

“Không phải vừa rồi chúng tôi chỉ chọn quần áo hơn năm vạn sao?” Tương Bách cố gắng không ngất xỉu đi nhẹ giọng hỏi.

“À. Là thế này, em trai ngài sau lại chọn một đôi giày da thủ công cùng một bộ veston kiểu cách tân. Thưa ngài, mua hơn bốn ngàn đồng là có thể có được thẻ hội viên khách quý của chúng tôi, lần sau lại đến hưởng thụ 9% ưu đãi cùng với những phục vụ hội viên tôn quý khác, ngài cần không?”

“Không, không cần.” Tương Bách có chút không chống đỡ được đứng dậy khỏi sofa, xách một đồng túi mua sắm không đếm được, kéo Xuân Thụ đi. Xuân Thụ còn đang ở quầy đồ phụ tùng lựa chọn túi xách, tính toán lại mua một chiếc túi để phối hợp với quần áo xinh đẹp mới vừa mua. “Xuân Thụ, đi thôi!” Tương Bách kéo Xuân Thụ đi ra cửa hàng.

“Đi làm cái gì hả? Em còn chưa mua xong.” Xuân Thụ ấn chặt cái mũ thân sĩ màu đen lồm đĩnh ở trên đầu, không muốn đi.

“Anh phải đến phòng khám đi làm, tốt nhất là nhanh trở về đi.” Hôm nay không phải ngày nghỉ, vì đưa em trai đi dạo phố Tương Bách đã xin Lữ Quang Khiết nửa ngày nghỉ.

“Ông anh à, anh đau lòng tiền của anh đúng không?” Xuân Thụ khiêu khích trêu trọc Tương Bách lớn hơn mình bảy tuổi. Hai anh em kém nhau bảy tuổi, cá tính rất không giống nhau. Không lạnh nhạt nội liễm được như Tương Bách, Xuân Thụ là một người rất tùy hứng kiêu ngạo. “Chờ em ra nghề gặp may, rất nhanh có thể kiếm được tiền trả lại anh, anh đau lòng cái quái gì chứ.”

“Xuân Thụ, em căn bản là không rõ.” Tương Bách thật sự hy vọng cứng em thương em ủng hộ em. Nhưng người mẫu điều kiện tốt như Hoắc Dĩ Tường lẫn lộn ở trong giới người mẫu ba, bốn năm cũng không gặp may, Xuân Thụ là một đứa trẻ cái gì cũng không hiểu như vậy lại càng không thích hợp đi vào đó phát triển.

Lúc trước đáp ứng mua quần áo cho nó, chỉ là coi như chiều nó. Thật không ngờ hiện tại Xuân Thụ thật sự hạ quyết tâm đi vào giới người mẫu để phát triển. Tương Bách biết Xuân Thụ được nuông chiều từ bé căn bản sẽ chịu được nỗi khổ này, tuyệt đối sẽ làm một hai tháng liền có mới nới cũ mà từ bỏ.

“Tôi không rõ cái gì?” Xuân Thụ rất không chịu được, cậu ghét nhất bị các trưởng bối hơi một chút lại dùng bộ dáng nghiêm túc giáo huấn cậu. “Tôi học hành không giỏi giang như anh, tôi dựa vào khuôn mặt này của tôi đi giới giải trí phát triển không phải được rồi sao. Anh là sợ tôi phát đạt, ba cùng mẹ sẽ không coi trọng anh như lúc trước chứ gì? Nói cho anh biết, tôi hiện tại chính là muốn làm như vậy, anh không giúp tôi tôi sẽ đi tìm Đường Tư.”

“Đường Tư hiện tại đang ở Anh.” Tương Bách nhẹ nhàng nói: “Hơn nữa anh cũng không nói là không tán thành em tay làm hàm nhai, chỉ là em không biết hiện tại em còn quá nhỏ hay sao?”

“Hừ.” Xuân Thụ lôi bao thuốc lá từ trong lưng quần bỏ trẻ, rút ra một điếu thuốc thực châm lửa rồi ngậm ở bên miệng. “Tôi đã trưởng thành rồi, có thể đi bách hóa mua thuốc, cũng có thể đi quán bar uống rượu. Tôi muốn chọn dạng cuộc sống gì, các người căn bản không thể can thiệp.”

“Xuân Thụ, đại học, thật sự không định học sao?” Tương Bách làm anh cả, cực kỳ quan tâm đến tiền đồ của em trai. Xuân Thụ giờ phút này luôn làm cho anh liên tưởng đến Hoắc Dĩ Tường của vài năm trước. Hoắc Dĩ Tường nói cho anh về đoạn quá khứ trước khi gặp được anh, điều đó vẫn làm anh thật đáng tiếc.

Anh thường xuyên đều có thể đau lòng nghĩ, nếu Hoắc Dĩ Tường lúc vào cái tuổi phản nghịch không hiểu chuyện, có một người anh trai như anh ở bên cạnh Hoắc Dĩ Tường, dạy dỗ Hoắc Dĩ Tường, quan tâm Hoắc Dĩ Tường, nói không chừng Hoắc Dĩ Tường sẽ không như bây giờ. Tuy rằng Hoắc Dĩ Tường chưa từng nói cho Tương Bách bản thân đã từng không vui, nhưng Tương Bách vẫn có thể nhìn ra được, cậu cảm thấy cô đơn. Ngoài miệng luôn nói chuyện lỗ mãng nhìn như không cần, ngược lại càng hiện ra nội tâm cô đơn.

Tương Bách rất muốn giúp cậu bây giờ từ bỏ sự cô đơn kia, nhưng lại cảm thấy luôn lực bất tòng tâm. Vì thế dưới sự thúc đẩy của cảm giác đó, Tương Bách đối mặt với em trai của mình lại càng trở nên miễn cưỡng hơn, thương nó cũng không được mà quản nó cũng không xong.

Xuân Thụ vì vấn đề này mà giật mình đã lâu, trừng nhìn ánh mắt thân thiết của anh trai im lặng một hồi rồi mới nói: “Bởi vì, có tiếp tục học cũng không có tiền đồ không phải sao? Còn không bằng sớm một chút dựa vào hai bàn tay của mình để sinh sống, giảm bớt gánh nặng cho mọi người.”

“Vậy, chúng ta lại đi mua đi... Em muốn túi xách phải không?” Tương Bách trong tay xách đầy túi mua sắm sau khi nghe xong, cười nói với em trai kỳ thật rất hiểu lý lẽ.

Địu dàng dung túng như vậy làm cho Tương Xuân Thụ hổ thẹn cúi đầu, đá đá hòn đá nhỏ trên mặt đất nói: “Không cần, em có thể về nhà đi tìm Hoắc Hoa mượn.”

“Có thể chứ? Không mua cho em, em cũng không tức giận với anh sao?”

“Ừ. Không tức giận. Cũng sẽ không nói cho ba mẹ chuyện anh với Hoắc Hoa. Vẫn sẽ giúp anh giữ bí mật.”

Về quan hệ của Hoắc Hoa cùng Tương Bách, Tương Xuân Thụ đều hiểu hết, ngay từ đầu là muốn dùng việc nói cho ba mẹ ở nhà chuyện của bọn họ để áp chế Tương Bách mua đồ cho cậu. Chính là tới bây giờ, Xuân

Thụ phát hiện chuyện như vậy mình làm không được. Không chỉ vì Tương Bách là một anh trai dịu dàng luôn chiều chuộng cậu, mà còn bởi vì cậu hiểu được Tương Bách thích người đàn ông kia đến thế nào.

Cho dù mình không có tiền cũng có thể mua cho người đó đồng hồ quý báu, mà bọn họ ở chung cũng đích xác rất xứng, anh trai bởi vì người đàn ông kia mà sống thật sự hạnh phúc ở T thị, như vậy cậu an tâm.

“Em cùng anh đi phòng khám.” Xuân Thụ đón lấy đồng túi đồ trong tay Tương Bách, ra vẻ thoải mái mà nhún vai nói cho Tương Bách: “Đã đi ra ngoài lâu như vậy, em cũng không nên quấy rầy anh nữa, kế tiếp, để cho em một mình đi tìm hiểu đi.”

“Xuân Thụ...” Lúc này đây Tương Bách mới biết được, kỳ thật đứa trẻ bốc đồng cũng không phải mỗi một phút đều không hiểu chuyện.

“Lần này chúng ta đi tàu điện là được rồi.” Lúc ra khỏi nhà, Xuân Thụ ngại chen chúc nên không muốn chen tàu điện, cố ý muốn ngồi taxi đến. Hiện tại, nói ra lời nói sẵn sọc như vậy làm cho Tương Bách không khỏi hé môi cười.

“Ừ.” Xuân Thụ là một tiểu quý bốc đồng, nhưng cũng không phải một thanh niên không hề biết giảng đạo lý.

Hai mươi phút sau, Xuân Thụ đưa Tương Bách đến phòng khám liền rời đi, Tương Bách nhanh chóng thay đồng phục bác sĩ bắt đầu làm việc. Lúc trên đường nghỉ ngơi, Lữ Quang Khiết hỏi thiếu niên vừa rồi kia là ai. Tương Bách trả lời là em trai ruột ở quê lên, muốn tạm thời bỏ dở việc học hành đến thành phố làm người mẫu.

Lữ Quang Khiết nghe xong, lập tức khuyên nhủ Tương Bách phải giám sát em trai chặt chẽ một chút, một nơi như thành phố T, không có nhiều người mẫu gặp may như vậy, phần lớn là những công ty lòng dạ hiểm độc chuyên lừa tiền hãm hại những người trẻ tuổi như thế. Tương Bách tuy rằng cũng cảm thấy lo lắng, nhưng vẫn cảm thấy em trai đã trưởng thành, hẳn là cho nó một chút không gian, cho dù cha mẹ trong nhà cực lực phản đối muốn anh lập tức đưa em trai trở về, thì Tương Bách cũng cho rằng nên cho nó nếm thử cơ hội như vậy. Người trẻ tuổi, đúng là nên dũng cảm đi tìm tòi, dũng cảm đi yêu.

13. Chương 7-1

Cả một ngày, Tương Bách quả thật rất bận rộn, buổi sáng mang XuânThụ đến cửa hàng thời trang nổi tiếng mua quần áo, phải lùi lại mấy cuộc hẹn khám sức khỏe đã hẹn trước, buổi chiều tiến độ làm việc trở nên rất căng thẳng. Tiểu nam sinh Tiêu Duy Thành kia thường đến nơi này của anh hoàn tất việc khám răng, tiếp tục cho tới khi được về nhà đã gần chín giờ tối.

Nghĩ trong nhà có người đang chờ anh, anh nên nhanh chóng thu dọn đồ đạc để kịp bắt chuyến tàu điện cuối, nện bước dồn dập ra khỏi phòng khám, vừa đi ra ngoài, liền nhìn thấy ngoài cửa đỗ một chiếc xe hiệu jaguar màu bạc có rèm che cực kỳ tao nhã.

Người đàn ông mặc âu phục đen cùng áo sơ mi trắng, cổ không có thắt caravat Hoắc Dĩ Tường đang khoanh tay, khẽ cười tựa vào cửa xe chờ anh, cả người tỏa ra khí chất cao quý cùng anh tuần làm cho Tương Bách nhìn cậu ta gần như muốn chảy máu mũi.

Tương Bách không thể tin dụi dụi đôi mắt của mình, rất nhanh liền bước đến hỏi: “ Hôm nay sao lại xuất hiện với bộ dáng như thế này? Xe ai vậy?” Tương Bách cảm thấy nhất định đây không phải là Hoắc Dĩ Tường.

“Đây là xe của người đại diện của tôi.” Hoắc Dĩ Tường cười cười: “Vừa rồi cùng anh ta đi đến đài truyền hình thông cáo, sau khi kết thúc, anh ta đi tham gia party, bảo tôi giúp anh ta lái xe về. Tôi nghĩ dù thế nào đi nữa đêm nay anh ta sẽ say đến chết không thể lái xe, cho nên liền tới đây đón anh tan tâm.” Hoắc Dĩ Tường hoa ngôn xảo ngữ nói dối, xe là sở hữu của Hoắc Dĩ Tường, Hoắc Dĩ Tường có tiếng là tiền tài vô số kể, ở thành phố Thiên Tân, chỉ riêng xe nhập khẩu có rèm che nổi tiếng cùng xe thể thao trên giấy tờ đã có năm chiếc.

Chiếc lái tới hôm nay là chiếc cổ xưa nhất quý giá nhất, vì không cho Tương Bách sinh nghi, Hoắc Dĩ Tường còn thêu dệt chuyện người đại diện say rượu như vậy. Kỳ thật gần đây, Hoắc Dĩ Tường đã suy nghĩ nên mở miệng với anh thế nào, nói cho anh ta biết thân phận thật của mình, chỉ sợ là hù dọa sự đơn thuần của anh ta, nghĩ như vậy nên trước tiên dùng con người thật của mình cải biến anh ta dần dần, để khi nói ra sự thật anh ta sẽ nguyện ý nghe.

Hoắc Dĩ Tường là một người đàn ông giàu có, không chỉ giàu có, còn rất có đầu óc, phát triển công ty của mình trở thành công ty người mẫu lớn nhất cả nước.

Hoắc Dĩ Tường cũng rất có thưởng thức, vật sở hữu của bản thân không có thứ nào không toát lên khí chất cao quý cùng xinh đẹp.

Lúc này, tất cả mọi thứ Hoắc Dĩ Tường có, ngoài mấy thứ không có sinh mệnh thì còn có thêm một người đàn ông có sức sống.

Hoắc Dĩ Tường đã đem nha sĩ Tương Bách của phòng khám Bách Khiết bỏ vào trong ngực. Mặc kệ sau khi anh ấy biết được thân phận chân thật của Hoắc Dĩ Tường sẽ có phản ứng ra sao, Hoắc Dĩ Tường cũng đều giữ chặt anh ấy bên mình.

“Bé yêu, đêm nay để cho tôi được lái xe nhập khẩu có rèm che đưa anh về nhà.” Hoắc Dĩ Tường nhìn người đàn ông cầm cặp táp đứng dưới ánh đèn đường, làm ra tư thế mời đầy tình ý

“Như vậy... được không?” Tương Bách nhìn Hoắc Dĩ Tường cảm động cười, không khỏi cảm thấy ngoại hình anh tuấn của Hoắc Dĩ Tường phối hợp cùng xe hơi nổi tiếng thật tương xứng, bộ dạng này xuất hiện ở trước mặt Tương Bách, làm cho Tương Bách càng thêm nhận thức khí chất cao quý của cậu ấy, tuyệt đối không hề giống khí chất của một cô nhi khốn khổ.

“Cậu lái xe như vậy thoát nhìn rất đẹp trai, nhưng mà, không phải xe của cậu, chúng ta có thể chứ?” Nếu như là xe của người ta, bọn anh cứ ngồi lên như vậy dường như không tốt lắm. Vạn nhất ngày mai Hoắc Dĩ Tường bị người đại diện mắng thì làm sao bây giờ?

“Tôi cùng người đại diện rất thân thiết, yên tâm đi, anh ta sẽ không để ý đâu, mau lên đây.” Hoắc Dĩ Tường giúp Tương Bách mở cửa xe, ở trong lòng hung ác nghĩ, có người để ý mới là lạ. Đã lâu không lái cái xe rách này, không nghĩ tới bây giờ vào lúc đi hẹn hò phải lái nó. Hoắc Dĩ Tường yên lặng nghĩ trong lòng, nhất định phải tìm cơ hội nói thật với Tương Bách về thân phận của mình mới được, cứ đóng giả cô nhi nghèo khổ cùng Tương Bách nói thương yêu, thật sự thiếu suy nghĩ.

“Vây, được rồi.” Tương Bách lên xe, ngồi ở vị trí phụ lái. Xe vững vàng chạy trên đường cái trong đêm tối, bộ dạng chuyên chú lái xe của Hoắc Dĩ Tường thực anh tuấn, bàn tay cầm lái mềm mại đẹp vô cùng, hơn nữa thỉnh thoảng còn có thể đưa qua dịu dàng vuốt ve bàn tay cùng bắp đùi của Tương Bách, cười hỏi Tương Bách một ít chuyện thú vị phải sinh ngày hôm nay.

Đối xử như vậy khiến cho Tương Bách bắt đầu ảo tưởng, nếu sau này chiều nào cũng được cậu ấy đón về nhà thì tốt rồi. Đi qua một ngọn đèn đường mờ nhạt, đứng vào lúc đó, “Xin lỗi, tôi bây giờ còn mua không nổi xe thể này.” Hoắc Dĩ Tường cố ý dùng giọng điệu áy náy nói cho vị nha sĩ dễ bị lừa này nghe.

“Tôi không phải loại người có suy nghĩ muốn cậu mua cho xe hơi, mua nhà...” Tương Bách nghiêng đầu, thoáng kích động giải thích tâm ý của mình: “Tôi vừa rồi chỉ nghĩ là muốn lúc tan làm có thể được cậu đón về nhà như vậy. Nếu như chỉ có xe hơi nổi tiếng, mà không có cậu ở bên cạnh tôi, tôi cũng sẽ không vui vẻ.”

“Thật ư? Anh không thích tôi có nhiều tiền một chút?”

“Cậu có tiền hay không đều không sao cả. Tôi chỉ thích chính là con người cậu, muốn ở cùng với cậu.” Tương Bách nói lên suy nghĩ của chính mình.

Nói như vậy làm cho Hoắc Dĩ Tường cảm thấy đêm nay lái xe tới đón người này là hành động cực kỳ chuẩn xác, cũng làm cho Hoắc Dĩ Tường chân chính xác định mình đã yêu người đàn ông dịu dàng thiện lương này. “Sau này tôi sẽ không bao giờ rời xa anh nữa.”

Về đến nhà, Tương Bách vốn nghĩ là mình còn phải tự tay nấu cơm, nhưng thời điểm anh trở về, trên bàn đã bày đầy đồ ăn thơm ngào ngạt. Đứa em trai XuânThụ đang xem tv chờ anh.

“Xin lỗi. anh hôm nay phòng khám người bệnh về muộn.” Tương Bách ở huyện quan buồng cặp táp nói.

“Không sao. Cùng ngồi xuống ăn cơm đi. Hôm nay em tự tay làm món thịt kho tàu cá anh hai thích nhất đấy.”

“Ôi chào! Thật ư?”

“Vâng. Hi vọng anh thích.”

Tương Bách lộ ra nụ cười vui mừng tốt cùng, không nghĩ tới thằng bé lại học ngoan nhanh như vậy. Vào bữa tối, Tương Bách phát hiện trong phòng bếp, cửa sổ bên cạnh bàn ăn vốn luôn khép kín lại được mở ra, không biết là bị Hoắc Dĩ Tường hay Xuân Thụ mở. Từ khi Tương Bách ở nơi đây, cánh cửa kia cũng vì chốt mở bị gỉ sét không thể hoạt động mà chưa từng được mở ra. Lúc ngồi xuống ăn cơm, Tương Bách ngửi được mùi hương hoa, tò mò nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới phát hiện dưới lầu là một vườn hoa nhỏ, đóa hoa tường vi màu hồng phấn trong mùa xuân nở rộ tản ra màu phấn hồng ấm áp, làm cho người ta say mê.

Bữa tối này, làm cho Tương Bách vốn quen sống cô độc ở thành phố Thiên Tân này cảm thấy là bữa tối ấm áp tràn đầy yêu thương nhất. Khiến cho Tương Bách hi vọng trong lòng: bất kể là mùa nào, cuộc sống từ nay về sau cứ trôi qua như thế vậy là đủ rồi.

Đêm khuya trong phòng tắm nhỏ hẹp, Tương Bách cùng Hoắc Dĩ Tường mặt đối mặt trong bồn tắm ôm nhau khe khẽ tán gẫu.

Nói chuyện phiếm là thói quen ngọt ngào gần đây của hai người, mỗi ngày sau khi công việc kết thúc, trao đổi tâm tình cho nhau, làm đối phương cảm thấy, cho dù hôm nay bản thân không thể từng giây từng phút đều ở bên cạnh đối phương, nhưng vẫn biết đối phương trải qua những chuyện gì, cùng nhau nhấm nháp cảm giác thân mật trong tình yêu như vậy.

Hoắc Dĩ Tường mỗi ngày đều nghe vị nha sĩ dịu dàng này nói chuyện, anh ta đi tàu điện, ăn tiện lợi thế nào, bị hộ sĩ quấy nhiễu tình dục ra sao, khám răng cho một số người kỳ quái, ví dụ như ông lão bảy tám chục tuổi hoặc là một học sinh tiểu học có tính cách quật cường, lắng nghe sẽ không thể không giơ lên khoe miệng cười cười, đoán hóa ra u buồn của vị nha sĩ xinh đẹp này đôi khi chính là bởi những chuyện liên quan tới công việc. Đồng thời cũng thấy được sự chăm chỉ khi làm việc hay trong sinh hoạt hàng ngày của người đàn ông này có một loại dịu dàng làm cho Hoắc Dĩ Tường sinh ra ham muốn.

Hoắc Dĩ Tường luyến tiếc buông anh ta ra, nhưng lại càng cảm thấy buồn rầu không biết phải nói rõ thân phận của mình với anh ta như thế nào, anh ta dường như thuộc kiểu người không quá kiên cường, thật sự là đau đầu, nếu ngay từ đầu không bởi vì ham chơi mà che giấu thân phận của mình thì tốt rồi. Chỉ là nếu thật sự dùng thân phận của bản thân quen biết với anh ta, có lẽ anh ta sẽ cảm thấy thiếu tự tin mà không dám nhận điện thoại của Hoắc Dĩ Tường, bọn họ cũng sẽ không có khả năng gặp mặt nhau.

“Hôm nay Xuân Thụ không ở bên ngoài gõ cửa thúc giục chúng ta nói nó muốn dùng phòng tắm, cho nên chúng ta không cần vội.” Hoắc Dĩ Tường hôn lỗ tai Bách Tường, có chút hăng hái nói những lời khiêu khích anh ta.

“Ừm, hôm nay hình như nó đi ngủ từ rất sớm.” Thân thể trần trụi ngâm trong nước ấm của Tương Bách bị Hoắc Dĩ Tường dịu dàng vuốt ve, bàn tay của Hoắc Dĩ Tường lướt từ yết hầu, sau gáy, đến bả vai, như là đang xác nhận một đường cong thân thể.

“Nó vừa rồi muốn tôi tặng túi xách cho nó.”

“Vâng, ô... cậu tặng không?” Tương Bách bởi vì bị Hoắc Dĩ Tường sử dụng kỹ xảo cao siêu khiêu khích mà nhanh chóng trở nên hưng phấn.

“Tặng, nó nói nó muốn đi làm người mẫu. Tôi liền đem một ít đồ dùng mà tôi không cần, không mặc nữa cho nó.”

“Nó nhất, nhất định rất vui vẻ.” Hai nụ hoa mẩn cảm đồng thời bị bàn tay của Hoắc Dĩ Tường nhẹ nhàng vuốt ve, nhéo, Tương Bách run rẩy cắn môi. Mặc kệ bao nhiêu lần, chỉ cần thân thể anh vừa bị Hoắc Dĩ Tường âu yếm, anh liền rất mẩn cảm ngưỡng ngừng phản ứng. “A... Ừm...” Cảm giác một bên đầu nhũ bị

đôi môi ướt át nóng bỏng của Hoắc Dĩ Tường ngậm lấy, vừa liếm vừa mút khiêu khích, Tương Bách xấu hổ phát ra âm thanh dâm mỹ. Hai chân thon dài ngâm trong nước ấm cũng bị Hoắc Dĩ Tường vuốt ve.

Bàn tay xấu xa men theo đầu gối đi thẳng lên trên, tới vị trí lõm xuống giữa hai bắp đùi, không chút do dự vuốt ve phân thân đã hơi trướng lên. Khoảnh khắc vật nọ bị nắm chặt “Ừ...” Tương Bách cảm thấy nam căn của mình giật giật, một cổ khoái cảm không thể kháng cự ở bên trong thân thể bốc lên. “Ừ...”

Đáp lại tiếng kêu dâm dăng của Tương Bách là tiếng nước miếng chụt chụt, Hoắc Dĩ Tường tựa đầu vào trước ngực của anh, dùng môi lưỡi luân phiên đùa bỡn hai điểm mẫn cảm nhô cao của anh. Mặc dù động tác ngậm hút dịu dàng tới cực điểm, nhưng hai nụ hoa vẫn dựng đứng căng cứng tới sung huyết, ở trong phòng tắm ánh bóng đèn huỳnh quang tiết kiệm năng lượng tản mát ra ánh sáng trắng kiêu diễm.

“Anh đáng yêu đến mức làm cho tôi muốn một ngụm nuốt vào. Tôi cho anh trầm luân không thể tự kềm chế. Anh sẽ chịu trách nhiệm với tôi đúng không?” Hoắc Dĩ Tường dùng ánh mắt cực kỳ hạ lưu nhìn ngắm thân thái mê người của người đàn ông, hết sức hài lòng đối với từng sự thay đổi nhỏ của anh ta, có thể hoàn toàn vì Hoắc Dĩ Tường mà trở nên phóng túng.

“Tôi sẽ cố gắng thử xem.” Tương Bách xấu hổ tựa đầu dúi mặt vào vai trái của Hoắc Dĩ Tường. Cho dù người này có là một nam người mẫu cả đời không gặp may, cả đời đều là hạng người vô danh chỉ có thể giới thiệu điện thoại di động giá rẻ trên kênh mua sắm, thì Tương Bách đều chịu nhận nuôi cậu ta, chiều cổ cậu ta, thích cậu ta, thương cậu ta. “Sau này mọi chuyện của chúng ta cứ quyết định như vậy được không?” Tương Bách nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, cứ quyết định như vậy đi, không bao giờ thay đổi nữa.”

14. Chương 7-2

Hoắc Dĩ Tường định cuối tuần này sẽ đưa anh về biệt thự của mình nghỉ ngơi, nhân tiện sẽ nói ra thân phận thực của mình luôn, sau đó cùng tắm trong bể bơi rộng mênh mông nhà mình rồi tiếp tục trêu đùa anh trên chiếc giường kingsize mềm mại, ôm anh, hung hãn muốn anh, phải khiến anh phải nung nấu cầu xin tha thứ mới thôi.

Sau khi quyết định xong, “Ừm... A...” Ngón tay ẩm ướt đang vuốt ve âm yếm dương vật cương cứng đột ngột di chuyển xuống khe hở giữa hai mông, tiến sâu vào bên trong những lớp nếp nhăn, đồng thời cảm nhận được nội bích mẫn cảm níu giữ, Tương Bách cũng tràn ngập hạnh phúc mà sung sướng rên rỉ. Mặc dù đã cho vào không biết bao nhiêu lần nhưng cảm giác vẫn mới mẻ như vậy, cái miệng nhỏ nhắn vẫn chặt khít như ban đầu luôn đáng yêu đáp lại ngón tay Hoắc Dĩ Tường.

“Đảo như vậy, nếu đảo như vậy...” Tương Bách không chịu nổi ngọt ngào mà nhỏ giọng cầu xin: “Tôi muốn, muốn ra rồi...” Thằng nhỏ giữa hai chân hoàn toàn đứng thẳng, hưng phấn theo từng động tác của ngón tay phía dưới, hơi run rẩy một chút, tạo thành những vòng trong nước dao động trong bồn tắm đang gợn sóng.

Tương Bách khổ sở khế cần bả vai vững chắc của Hoắc Dĩ Tường, chờ đợi khoái cảm mà giây phút có thể giải phóng mang lại. “Ra đi.” Thanh âm dịu dàng đầy nuông chiều vang bên tai, Tương Bách bị hai chân người kia ôm lấy, hai tay quấn lấy hông. Hai người ôm chặt lấy nhau cùng một chỗ, một lần nữa cảm nhận được sự bình yên trong lòng mà không gì có thể mang lại được.

Dừng một chút, bên tai lại vang lên một câu, “Hay là chờ tôi tiến vào rồi mới bắn?” Hoắc Dĩ Tường lúc này vừa cười vừa thương sự mẫn cảm của Tương Bách. Tư thế đang cười lên này đáng lẽ phải là một phen chiến đấu lâu dài, chưa gì đã đầu hàng sớm thế, thật khiến kẻ ham chiến như Hoắc Dĩ Tường khó mà dậy nổi hứng thú.

“Ồ... Vậy cậu mau, mau vào đi.” Tương Bách thẹn thùng thỉnh cầu: “A...” Thân thể bị ba ngón tay một lúc tiến vào chơi đùa phát run một chút.

“Được.” Hoắc Dĩ Tường nhẹ nhàng rút ngón tay ra khỏi cửa vào đã đủ mềm mại, nhắc phần eo của đối phương lên, đưa thẳng hung khí phần dưới như lửa tiến vào trong cơ thể người đàn ông.

Lối vào nhỏ bị khối thịt nóng bùng bùng kia cọ xát sinh ra khoái cảm khiến Tương Bách càng cương lên, không ngừng phát ra âm thanh “Ồ a” khàn khàn, chịu không nổi kích thích mà bắn ra “A a a...”

“Anh vẫn ổn chứ?” Cảm nhận được phía sau anh vì lên đến cao trào mà thít chặt lại, Hoắc Dĩ Tường hôn lên cái miệng đang thở dốc dồn dập kia, động tác vô cùng dịu dàng, đầy quan tâm. “Sao vừa đi vào đã...”

“Ổn... mà.” Tương Bách hài lòng, thở dài trả lời: “Rất thoải mái, còn muốn càng nhiều hơn nữa... Thật kích liệt vào ...” Vì vậy Hoắc Dĩ Tường bắt đầu chiều theo ý anh mà kích liệt ra vào. Khối côn thịt kia không chỉ lấp đầy phía dưới, hoàn hảo kết hợp lại mà còn từ từ hoặc nhanh chóng va chạm, mỗi lần lại chạm tới chỗ sâu nhất trong cơ thể Tương Bách khiến anh sinh ra những khoái cảm như bị sét đánh, thỏa mãn đến rơi nước mắt. Anh gần như hôn mê bởi chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc khi được yêu.

“A...” Nhìn thấy hình dáng anh ngửa đầu thở dốc đầy thỏa mãn, Hoắc Dĩ Tường không khỏi cũng thấy dường như mình đã đạt tới cảnh giới cao nhất của hạnh phúc, vì anh bắn ra, dùng tinh hoa nóng bỏng của mình tưới cho nơi sâu nhất của đóa hoa cúc kia.

“Thật là... tôi bị anh làm hỏng rồi, chưa gì đã bắn ra thế này.” Hoắc Dĩ Tường gạt nhẹ sợi tóc lộn xộn của Tương Bách đồng thời hôn lên vầng trán kia.

Vốn định đêm nay sẽ làm bảy, tám lần, nhưng bọn họ lại dễ dàng hưng phấn đến vậy nên có lẽ không làm nhiều đến vậy được. Nhưng không sao, chúng ta còn có ngày mai để tiếp tục cơ mà, bây giờ Hoắc Dĩ Tường mới phát hiện ra rằng cuộc sống có Tương Bách bên cạnh khiến cậu vô cùng chờ mong đến ngày hôm sau. Đây mới thực sự là cảm giác mà chỉ có người đắm chìm trong tình yêu mới hiểu được.

Nếu phong lưu là thiên phú cho một người, vậy thì chắc chắn mặt trái mà người đó phải nhận đó là sự cô đơn. Ngay hôm thứ Sáu – ngày mà Hoắc Dĩ Tường định sẽ nói hết cho Tương Bách biết về thân phận thực sự của mình thì được tin Triển Dự tới thành phố T. Tối hôm đó, trong một căn phòng thuộc nhà hàng sang trọng dưới chân núi, Triển Dự gặp Hoắc Dĩ Tường.

Thực ra đêm qua Triển Dự đã đến thành phố T, chưa xuống máy bay đã hẹn gặp Hoắc Dĩ Tường, còn hôm nay ban ngày sau khi xử lý xong công việc thiết kế của công ty mới thông báo cậu ta tới.

“Sao không gọi đồ ăn trước?” Triển Dự đến sau thời gian hẹn khoảng mười lăm phút, lần nào cũng vậy, cho tới giờ anh vẫn nghĩ Hoắc Dĩ Tường sẽ chờ anh. “Đợi anh đến rồi gọi.” Mặt Hoắc Dĩ Tường không chút thay đổi.

Triển Dự bắt đầu bực vì hôm nay không biết cậu ta bị làm sao, trước đây cậu ta đối với Triển Dự luôn là một người dễ đoán, cho dù có mưu mô gì với người ngoài thì riêng với Triển Dự không bao giờ có phòng bị, nhưng không nay có vẻ không giống như thế.

“Uống một chút rượu trước nhé, Chambertin năm chín tư của Pháp thế nào?” Ngón tay Triển Dự tao nhã dừng trên tờ menu. Trong mắt Triển Dự, rượu càng lâu năm càng có giá trị, mà Triển Dự gọi chính là quốc tửu của Pháp, lịch sử đã ghi lại những vị đế vương có ham muốn chiếm hữu cao như Napoleon mới có thể thích uống loại này. Năm chín tư, Hoắc Dĩ Tường chỉ là một đứa trẻ con, Triển Dự có ý ám chỉ Hoắc Dĩ Tường căn bản không phải người đàn ông có bản lĩnh, kinh nghiệm như mình. Nhưng có vẻ không có vấn đề gì bởi chỉ giây lát sau Hoắc Dĩ Tường đã từ chối. “Hôm nay tôi không uống rượu.”

“Sao vậy?” Triển Dự trừng mắt nhìn khuôn mặt đầy lạnh nhạt của thanh niên trước mặt, cười hỏi: “Ngày trước không phải chuyên tìm cách khiến tôi say sao? Bây giờ tôi chủ động mời cậu uống lại từ chối?”

Trước đây, khi còn du học ở Anh, Hoắc Dĩ Tường mỗi lần gặp Triển Dự trong cặp sách toàn là rượu. Cậu tìm đủ mọi cơ hội mời Triển Dự uống rượu với mục đích chuốc cho anh say rồi nhân lúc thần trí không tỉnh mà lợi dụng lôi lên giường. Triển Dự khi còn tỉnh táo không đời nào sẽ đến gần Hoắc Dĩ Tường. Hoắc Dĩ Tường lúc ấy mới mười mấy tuổi đầu không hiểu vì sao mình có khuôn mặt đẹp trai không khác gì những người mẫu nổi tiếng hàng đầu mà anh ta lại nhất định không chạm vào mình. Cậu biết Triển Dự thường xuyên đưa những thiếu niên ưa nhìn về nhà, cùng bọn họ làm tình dâm loạn. Trên thực tế, Hoắc Dĩ Tường lần đầu nhìn thấy Triển Dự cũng thấy xấu hổ khi bắt gặp anh ta đang làm chuyện ấy với một người mẫu đầy nam tính. Khi đó cậu mới 16 tuổi, vừa mới kết thúc cuộc sống trung học, học tiếp khóa dự bị đại học, gặp phải vị giáo sư nghiêm khắc nên cả ngày ngoại trừ ôm lấy sách thì cũng chỉ là cúi đầu vào sách, vô cùng nhàm chán, buồn bực.

Một lần, có người bạn cũng là Hoa kiều cùng lớp hỏi: “Hoắc, nhà cậu mở công ty quản lý người mẫu, thế đã từng xem triển lãm thời trang chưa?” Hoắc Dĩ Tường lắc đầu, bởi từ khi tới Anh cậu chỉ ở ký túc xá học hành, ít khi về nhà, mà cậu không tin người cha lạnh nhạt của mình sẽ cho tên mình vào danh sách thừa kế.

Bạn học cười nhạo cậu, sau đó nói muốn đưa cậu đi London xem Hoa kiều ở đây tổ chức tuần lễ thời trang, sự kiện này vô cùng hoành tráng, là một buổi trình diễn các thiết kế đầy ấn tượng. Bị áp lực học hành không như kì vọng dày vò nên Hoắc Dĩ Tường đồng ý cùng bạn học đi tới tận London tham dự triển lãm thời trang, hoa mắt chóng mặt bước vào lãnh địa của Triển Dự.

Khi buổi trình diễn kết thúc, Hoắc Dĩ Tường không chú ý nên bị lạc đường đến phòng hóa trang, trùng hợp nhìn thấy Triển Dự ngồi trong căn phòng với hàng trăm bộ trang phục như một quốc vương, được một mỹ nam đang quỳ hầu hạ, quần áo vẫn bình thường, chỉ có dương vật hùng tráng lộ ra từ khóa kéo căng lên, giống như bảo kiếm đào vào cái miệng hồng hồng của thiếu niên.

Mười sáu tuổi Hoắc Dĩ Tường lần đầu tiên nhìn thấy cảnh hai người đàn ông dâm loạn sa đọa như vậy. Trong ký túc xá ở trường, vì khuôn mặt dễ nhìn của Hoắc Dĩ Tường mà có nhiều bạn học nam có hảo cảm với mình nhưng cậu không hề để ý đến họ.

Cậu thấy việc mình tiếp nhận tình cảm của họ vô cùng kỳ quái. Là Triển Dự đã bẻ cong giai thẳng nhà người ta hướng cậu, dù dễ tầm mắt cậu tới tình dục không thể chống cự lại, khiến cậu cảm thấy, cách đàn ông dâm loạn truy đuổi dục vọng như vậy không hề sai trái mà ngược lại không chừng còn vô cùng vui vẻ, sáng khoái. Khi đó Triển Dự nhìn thấy một thiếu niên anh tuấn xông nhầm vào trận địa Tu La cấm kỵ, không tỏ ra kinh ngạc mà vẫn cười với cậu ta, nhìn bộ đồng phục của học viện quý tộc Anh trên người là đủ hiểu cậu là dạng người gì. “Muốn cùng tới không?” Đó là câu đầu tiên Triển Dự nói với cậu. Người mẫu nam đang quỳ giúp Triển dự khấu giao nghe thấy liền quay đầu lại nhìn Hoắc Dĩ Tường. Hoắc Dĩ Tường bất động một chỗ, không biết phải làm thế nào. Thứ đại não cảm nhận được lúc đó là dương vật hùng dũng đang nhỏ từng giọt tinh dịch của người đàn ông có gương mặt anh tuấn đầy thành thực dấn vào khoe môi đỏ mọng của người mẫu đang khấu giao cho anh ta.

Hoắc Dĩ Tường mê man không hiểu vì sao bọn họ lại có thể thản nhiên làm loại chuyện hạ lưu như vậy, bọn họ còn kém phát triển hơn động vật sao? Sau đó một tuần, Hoắc Dĩ Tường đều mất ngủ vì thủ dâm.

Sáu tháng sau, một lần nữa cậu lại xuất hiện ở buổi trình diễn của Triển Dự, hơn nữa đối mặt với anh ta thông báo thân phận của mình – con trai của giám đốc ‘Công ty Khải Ốc’.

Thân phận này khiến trong mắt Triển Dự cậu có một sự tồn tại đặc biệt.

Từ đó về sau, suốt mấy năm đại học, cậu đều trải qua cùng Triển Dự. Triển Dự đã dạy cậu rất nhiều thứ, khiến cậu vừa cảm kích vừa sùng bái. Triển Dự có bệnh kinh niên là đau nửa đầu, có lần, đang mùa đông, nửa đêm anh ta lại đau đến đứng ngồi không yên, mà thuốc đau đầu lại hết sạch, Hoắc Dĩ Tường lập tức mới rạng sáng tuyết phủ kín đường chạy hơn nửa thành phố London, chỉ để mua một lọ thuốc đau đầu cho anh ta.

Chuyện điên khùng như vậy chắc chắn là xuất phát từ chân tình mới xảy ra, nhưng đến nay, Triển Dự vẫn không hề đáp lại phần tình cảm này, hay chính xác hơn mà nói, Triển Dự không hề có ý định chấp nhận một Hoắc Dĩ Tường ít hơn mình đến mười tuổi kia.

Triển Dự không hề có hứng thú với cậu ta, cũng không thể coi cậu ta trở thành một trong những nam người mẫu mình coi là sủng vật. Cậu ta có thân phận cao quý, tự tôn đầy kiêu ngạo, suy nghĩ khôn khéo, ngoại hình lại không hề tầm thường, cho dù có phát sinh chuyện đó với Triển Dự, cũng tuyệt đối không thể đem quan hệ đó ra để thuần phục...

Triển Dự nghĩ mình đối với Hoắc Dĩ Tường là đã dẫn dắt suy nghĩ nhưng bộ thỏa đáng rồi, bằng không thì tuyệt đối không thể thông qua cậu ta mà kiếm tiền từ Khải Ốc. “Sao không chú ý nghe tôi nói vậy? Gần đây mệt mỏi vì công việc bạn rộn quá à?”

Hoắc Dĩ Tường chìm trong hồi tưởng về quá khứ, nghĩ đến lúc đó quả thực là một khoảng thời gian ngây thơ, làm nhiều việc ngu ngốc đến vậy chỉ để đổi lấy một lời khen từ Triển Dự.

“Tôi không uống rượu đâu. Cho một cốc nước là được.” Hoắc Dĩ Tường mở khăn ăn trước mặt ra, ngồi đối diện với người đàn ông bên chiếc bàn hình vuông. “Lát nữa lại phải lái xe xuống núi. Sự không an toàn.”

Dừng một lát, ngẩng mặt nở một nụ cười nhạt với người đàn ông. “Với lại lần này chúng ta đến đây bàn công việc, bởi vậy nên tỉnh táo một chút tốt hơn. Nếu không tôi sẽ bị cha mắng là không bảo vệ tốt giang sơn ông ấy gây dựng.” Nghe cậu ta nói thế, Triển Dự lúc đầu vô cùng kinh ngạc, nhưng ngay lập tức nhìn Hoắc Dĩ Tường với ánh mắt lẫn lộn vừa khâm phục vừa mất mát. Thời gian hai người trải qua cùng nhau lâu như vậy, Triển Dự đã dạy cậu ta gần như mọi thứ: tiền tài, nhân sinh, kinh doanh, dự vọng, nhưng duy chỉ có tình yêu là không. Bây giờ nhìn cậu ta như đã từ hoàn thiện xong khóa học này rồi, không khổ sở đợi Triển Dự đến chỉ dạy nữa mà tự mình học, không để người khác phải hướng dẫn.

“Nếu Charming thực sự không chấp nhận mức giá cả điều chỉnh đã đề nghị, tôi nghĩ chúng ta liền chấm dứt hợp tác ở đây, Khải Ốc không gánh được chi phí trang phục cao đến vậy, hơn nữa chất lượng các sản phẩm của quý công ty cũng không được các nhân viên của tôi khi đi mua sắm tin dùng.”

“Thật là một tác phong rất thực tế.”

“Đây là đặc điểm của Khải Ốc, tôi không muốn gây ảnh hưởng xấu đến danh tiếng của công ty quản lý người mẫu đứng đầu cả nước này.” Bồi bàn tiến đến rót rượu cho Triển Dự vào một chiếc ly để cao, khi quay sang mời Hoắc Dĩ Tường, cậu vẫn nói “Không cần”, để Triển Dự độc ẩm.

Thời gian ngắn ngủi ngồi đối diện nhau, bọn họ cũng không tiếp tục bàn tiếp chuyện hợp tác, cứ thế mà quyết định chấm dứt luôn rồi. Cách một cái bàn nhưng Hoắc Dĩ Tường lại có cảm giác thoải mái. Đêm Valentine trước, cậu hoàn toàn vì sự lạnh nhạt của Triển Dự mà tìm kiếm một người cũng cô đơn trên thế giới này giống như mình.

Sau đó, cậu đã tìm được người đó, Tương Bách chính là người như vậy. Nhưng ngoại trừ cô đơn, Tương Bách lại có sự dũng cảm cùng lương thiện, sự xuất hiện của anh mang lại cho Hoắc Dĩ Tường cảm giác yêu say đắm ngọt ngào mà trước nay cậu chưa từng có.

Ngày đó Hoắc Dĩ Tường thật may mắn, tâm trạng đang vô cùng bức bối thì lại gọi điện hẹn gặp Tương Bách để rồi cùng nhau trải qua ngày tình nhân đó. Vốn chỉ coi là người thể thao, bây giờ lại trở thành người quan trọng nhất của Hoắc Dĩ Tường. Có đôi khi tình cảm chân thực thật là tạo hóa trêu người.

15. Chương 8-1

Khoảng thời gian gần đây, trong phòng Tương Bách lúc nào cũng chất đống tạp chí mới xuất bản, những lúc không phải chuẩn đoán hay chữa bệnh cho bệnh nhân, anh sẽ lấy ra lật cẩn thận từng trang, mong mỗi thấy được người mình cần tìm.

Mấy năm trước đây, khi Xuân Thụ em trai anh mới bước chân vào làng người mẫu anh cũng chú ý theo dõi từng tin tức của cậu ấy, đã lâu không động vào những tạp chí này rồi.

Lúc này lại cầm những tờ báo trên tay lật xem là bởi không chỉ vì thằng em làm trong ngành này mà ngay cả người yêu mà anh dành hết tình cảm cũng thuộc giới giải trí này.

Mối quan hệ thân thiết này không khỏi khiến Tương Bách tăng thêm phần hảo cảm với giới người mẫu này. Lúc trước anh chỉ thấy những người trên tạp chí chỉ có ngoại hình đẹp còn lại thì không đáng tin. Hiện tại, anh cảm thấy họ cũng là người, cho dù ngoại hình có đẹp đến đâu thì mỗi ngày cũng vẫn phải ăn cơm ba bữa, kiếm tiền, đến giờ phải đi ngủ, thậm chí cũng vẫn yêu đương, vẫn bị cảm động bởi chân tình, không xa vời kiêu ngạo đến mức không thể cùng nói chuyện. Hôm nay, sau khi làm xong các thủ tục đăng ký cho bệnh nhân, y tá Trần Châu ra đứng cạnh anh, vừa cùng xem báo vừa không ngừng cất giọng đánh giá: “Ồi chào! Đây không phải là Điền Tâm sao? Woah! Không ngờ anh ấy ra đường bị chụp ảnh thôi mà cũng đã đẹp trai đến vậy, thực sự là người đàn ông quá hoàn mỹ nha! Tôi thích anh ấy, thích nhất á!”

Trần Châu đúng là một fan bự, hiểu biết về giới giải trí và người mẫu thật không tầm thường, rất sâu rộng, xem ra có vẻ rất thích người mẫu nam tên Điền Tâm kia.

“Cô nói anh này à?” Tương Bách chỉ vào trang tạp chí ảnh đang mở hỏi. Ảnh chụp trên đường của một người mẫu nam chùng ra bộ mặt lạnh lùng như tất cả đang thiếu nợ anh ta, lại đội một cái mũ trông như của dân làng chài, đeo cái kính râm to bản, cơ bản là nhìn không ra mặt mũi, Tương Bách cũng không rõ là chụp ở đâu nữa.

“Đúng vậy, đúng vậy, người mẫu hạng nhất của nước ta... thật xứng với danh đại mỹ nam a...” Trần Châu nhiệt tình trả lời.

Người kia thực ra Tương Bách có biết, đã từng gặp mặt anh ta mấy lần. Nhưng Tương Bách không thích anh ta lắm, cảm thấy anh ta rất cao ngạo, lúc nào cũng như đang đứng trên vạn người vậy, không những thế lại còn thường xuyên làm khó chuyện của bạn anh – Đường Tư, nên chỉ thêm vào câu bình luận: “Tôi thấy anh ta cũng tạm ổn”.

“Tạm ổn?!” Trần Châu cay nghiệt híp híp mắt: “Bác sĩ Tương, anh thử so mình với người ta xem xem, thử nói lại coi.”

“Có thể tiêu chuẩn về cái đẹp của mỗi người là khác nhau.”

“Điền Tâm chính là đại mỹ nhân mà tiêu chuẩn thẩm mỹ của mọi người đều đồng ý chọn ra.” Trần Châu không ngừng phun nước miếng bảo vệ thần tượng.

“Sao mọi người không chú ý đến những người mẫu mới đây tiềm năng một chút?” Đặt tạp chí xuống, Tương Bách thất vọng khi mãi không nhìn thấy ảnh của Hoắc Dĩ Tường trên mặt báo mà nói ra một câu đầy ẩn ý: “Bọn họ cũng rất được, rất cố gắng làm việc.”

“À ừm... Ừm!” Trần Châu kêu to: “Tôi có chú ý, ví như cái người thường xuyên vội vàng tới đưa cơm cho anh, tôi hôm nào cũng xem ti vi, đọc tạp chí, rất chú ý đến anh ta! Chỉ tiếc là đến bây giờ vẫn chưa thấy anh ta lộ mặt.”

“Này...” Tương Bách nghẹn lời, bắt đầu lo lắng, điều kiện Hoắc Dĩ Tường tốt như vậy, thông minh như vậy, tuy không phải là đẳng cấp cao nhưng ít nhất chuyện xuất hiện trên giới truyền thông thì cũng có khả năng chứ.

Dao gần đây ngay cả đến mấy chương trình quảng cáo nhặt nhèo trên kênh mua sắm Tương Bách cũng đều chú ý, một chút cũng không nhìn thấy bóng dáng Hoắc Dĩ Tường. Nghĩ nghĩ, Tương Bách nói với Trần Châu, cũng như để an ủi chính mình: “Thực ra việc tính toán để một người mẫu thành công phải dựa vào kinh nghiệm tích lũy với năng lực bản thân.”

“Là sao? Là muốn thấy anh ta nên anh mỗi ngày ở nhà *ăn cơm mềm.” Trần Châu cười nhạo Tương Bách. “Trần Châu, cô nói chuyện thực không nể nang.” Tương Bách không nhận được trách mắng cấp dưới của mình một chút. (* ăn cơm mềm là ý chỉ người vợ mỗi ngày ở nhà lo việc nhà chờ người đàn ông của cô về.)

Hiện tại, mọi người ở phòng khám đều biết, bác sĩ Tương “come out” (mọi người có thể hiểu sơ sơ là gay lộ mặt), hơn nữa lại rất thể hiện, vừa “come out” đã tiêu tiền bao dưỡng một mỹ nam tử ở nhà. Khó trách gần đây bác sĩ Tương da mặt hồng hào, đại khái một ngày 24 giờ đều là hoa tường vi nở khắp nơi, tình yêu đậm chồi nảy lộc.

Quay trở lại tờ báo đang được giở ra kia, trang bìa là quảng cáo mới được đăng, được đặt ở vị trí dễ nhìn thấy nhất là một bức ảnh ghi “Giám đốc công ty Khải Ốc Hoắc Dĩ Tường tháng tư du xuân tại Bắc Hải, đại sứ Hoa anh đào được chọn năm nay.” Phía dưới có kèm một bức ảnh nhỏ nhưng không thể nhìn ra bộ dáng Hoắc Dĩ Tường.

Vì Bắc Hải là quê của Trần Châu nên cô kích động đoạt lấy tạp chí từ tay Tương Bách, kêu to: “Hả? Hoắc Dĩ Tường đến quê tôi sao? Thật muốn xin nghỉ quay về nhà để được ngắm người này ngoài đời, nghe nói anh ta mới hai mươi tuổi, bề ngoài giống như hoàng tử nước Anh cao quý anh tuấn, đẹp trai lại là nhân vật quan trọng nữa chứ.”

“Hoắc Dĩ Tường?” Tương Bách đối với cái tên này không hề có ấn tượng, không hiểu ba chữ này có nghĩa gì.

“Tôi nói anh nghe, vị kia nhà anh nếu muốn nổi tiếng trong giới người mẫu thì mau đi thấp hương khấn Phật cầu cho ngày nào đó được Hoắc Dĩ Tường coi trọng. Người này là giám đốc Khải Ốc, anh ta nói ai nổi tiếng thì nhất định sẽ nổi tiếng a.”

“Tài giỏi đến vậy sao?”

“Đương nhiên... Người ta chính là khôn khéo ra tay, hơn nữa ngoại hình lại siêu cấp đẹp trai, nhưng lại không hiểu vì sao lại không thích xuất đầu lộ diện. Vì thế đây chính là vẻ đẹp trong truyền thuyết.”

Cả một buổi chiều, phòng khám thừa thớt bệnh nhân, Tương Bách cùng Trần Châu ngồi một chỗ xem tạp chí nên đối với cái tên “Hoắc Dĩ Tường” vô cùng ấn tượng. Thế nên sau khi về đến nhà, khi giúp người yêu sắp xếp lại quần áo với ví, rơi ra một quyển chi phiếu, lúng túng giống như bị ai tát cho một cái. Đây là hóa đơn nhà hàng danh tiếng mà tối hôm qua tám giờ đi ngắm cảnh đỉnh núi ở T thị rồi ăn ở đó, người ký séc có tên “Hoắc Dĩ Tường”. Tương Bách cầm áo vest cùng tờ giấy run run chừng 3 phút, mù mịt nghĩ, là Hoắc Hoa cùng Hoắc Dĩ Tường đi đến đỉnh núi ăn cơm sao? Nếu đúng thì nhất định Hoắc Hoa phải là người mẫu vô cùng nổi tiếng, thế nhưng sao không hề thấy mặt hắn trên báo chí hay truyền thông gì cả? Lờ Trần Châu nói như vang vọng lên trong tai anh, mới hai mươi tuổi, vô cùng khôn khéo, siêu đẹp trai,...

Mà sáng sớm nay, Hoắc Dĩ Tường lại bảo anh bốn, năm ngày tới phải ở Bắc Hải làm thông cáo. Xa nhau bốn, năm ngày nhưng ngày nào cũng gọi điện thoại hỏi thăm anh ở nhà. Khôn khéo đến vậy sao, thực ra anh vẫn luôn bị người ta lừa gạt sao?

Tương Bách đi ra phòng ngủ, vội vàng muốn lấy điện thoại hỏi xác thực nhưng không có ai nhắc máy. Xuân Thụ đang ngồi trong phòng khách lật lật mấy quyển tạp chí đến phần của Công ty Khải Ốc, dạo này cậu sưu tập rất nhiều loại tư liệu liên quan đến giới người mẫu, vừa vắn đến hoạt động tháng tư của công ty – Du xuân Bắc Hải, Đại sứ Hoa anh đào.

Xuân Thụ vốn cũng định tham gia nhưng lại quá thời gian dự tuyển, thấy sắc mặt Tương Bách không tốt liền mở miệng hỏi: “Anh, làm sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi vậy?”

“Anh...” Tương Bách trả lời có chút khó khăn, nhưng vẫn nói cho em trai biết. “Anh giống như bị người đó lừa tiền, lại còn lừa cả tình cảm nữa.”

“Hả? Là, là, là lừa đảo sao?” Đang nằm trên sofa Xuân Thụ bất ngờ đứng dậy, kinh ngạc kêu: “Là ai? Em lập tức đi làm thật hần!” “...Đúng, đúng vậy, là lừa đảo.” Tương Bách tuyệt vọng nói, chính là lừa đảo, lừa anh rồi chơi đùa như vậy, không gọi là lừa đảo thì là gì? “Xuân Thụ, em có biết Hoắc Dĩ Tường không?”

“Anh nói ông chủ Khải Ốc?”

“Đúng.”

“Em biết người đó, nhưng vẫn chưa nhìn thấy anh ta ngoài đời bao giờ, anh ta không thích bị phóng viên chụp nên rất ít khi thấy diện mạo thật của anh ta.” Xuân Thụ vô đầu, nhưng đột nhiên chợt nhớ ra. “Nhưng tạp chí này của Khải Ốc có hình chụp của anh ta.”

Lật đến tờ kia, ánh mắt Xuân Thụ đăm đăm, lớn tiếng kêu: “Cho nên! Anh ta với Hoắc Hoa là anh em song sinh... Sao...” Hoắc Hoa là thân phận Hoắc Dĩ Tường bịa ra để lừa bọn họ, Hoắc Dĩ Tường mới là thật.

Cuối cùng cũng xác nhận xong, mắt Tương Bách phút chốc đầy nước, không hề nghĩ tới mình may mắn vớ được một gã nhà giàu kim cương Vương Lão Ngũ, mờ giờ đây nội tâm Tương Bách ngập tràn tủi thân khó có thể nói ra bằng lời.

Vì sao lại gạt tôi. Cho dù coi thường Tương Bách, không muốn yêu đương thật lòng với anh, cũng không cần bịa ra thân thế thâm trầm đến thế để khiến Tương Bách vì cậu ta mà đau lòng chứ.

Vì sao phải gạt người. Cho dù xem thường Tương Bách, không thực tâm yêu mình cũng không cần phải bịa đặt ra hoàn cảnh thâm thương khiến Tương Bách đau lòng đến thế chứ.

Liệu Hoắc Dĩ Tường có biết thân thế đó đã đào một hố lớn trong tim Tương Bách, đau lòng cùng hối hận sao mình không sớm ở bên cạnh cậu ta, hi vọng cùng cố gắng xóa đi nỗi cô đơn tịch mịch mà hoàn cảnh bất hạnh gây ra.

Giờ phút này cuối cùng Tương Bách cũng hiểu ra vì sao khi hai người cùng một chỗ, khóe miệng quẹo rũ của Hoắc Dĩ Tường luôn ẩn chứa một nụ cười khó hiểu, đó là cười nhạo vì đã thành công lừa gạt Tương Bách anh. Thời gian cậu ta đùa giỡn với mình chắc cũng giống như sự khấn khứa nhất thời như khi chơi đùa với mèo con, chó con nào đó nhặt ngoài đường.

Nước mắt Tương Bách nóng hổi không kịp rơi xuống, từng giọt từng giọt, thật quá đáng.

Tương Bách có thể tưởng tượng mỗi lần hai người làm tình, Hoắc Dĩ Tường chắc chắn là cười nhạo anh là thằng đàn ông dâm dăng. “Anh...” Xuân Thụ lo lắng hỏi thăm: “Anh có sao không?”

Anh hoàn toàn không biết, chuyện tình yêu của mình giờ đây sẽ có kết cục thế nào nữa, mới hôm nào bọn họ vừa đồng ý sẽ cùng nhau cả đời này, không bao giờ tách rời.

Kết quả thì sao hiện tại phát hiện ra chuyện tình yêu này đều chỉ là trò đùa dai của vị công tử nhà giàu ham chơi mà thôi.

Bình tĩnh mà hiểu ra khiến thế giới Tương Bách hoàn toàn sụp đổ, một chút cũng không muốn nhìn thấy Hoắc Dĩ Tường hay Hoắc Hoa gì đó nữa.

Trẻ mồ côi phải bỏ học làm người mẫu, loại chuyện vớ vẩn ba xu rẻ tiền như thế cũng chỉ có người ngu xuẩn lại thành thật như Tương Bách mới tin.

Hoắc Dĩ Tường trở về từ Bắc Hải trước hai ngày so với dự kiến, ngồi máy bay riêng gấp gấp về, giao lại thiết kế mà mình đã tỉ mỉ làm ra cho nhóm người mẫu mới tiếp tục tuyên truyền cho hoạt động lần này do Tiêu Trần đứng đầu với mấy nhân tài công ty ở lại. Đây là lần đầu tiên trong thời gian đang làm việc mà cậu lại không hoàn thành trọn vẹn, nguyên nhân là bởi vị nha sĩ người yêu kia không chịu nhận điện thoại của cậu.

Cậu không biết là đã xảy ra chuyện gì, vội gọi sang máy Xuân Thụ, Tương Xuân Thụ cũng không tiếp máy, lòng nóng như lửa đốt quay về thành phố T, phi đến chỗ Tương Bách ở lại thấy khóa cửa đã đổi, ở cửa lại có mấy thùng giấy, bên trong đựng toàn đồ của Hoắc Dĩ Tường, cả quần áo hàng hiệu, giày, kem dưỡng da, với mấy món quà mà trước đây anh đã tặng Tương Bách.

Trên thùng có dán tờ giấy, chỉ viết qua loa: “Hoắc Dĩ Tường, những thứ này là đồ của cậu, mời cậu cầm đi cho. Chúng ta về sau không cần gặp lại nhau.” Nhiều chữ ít nhiều bị dính nước mà hơi nhòe nhòe đi, Hoắc Dĩ Tường chỉ nhìn cũng đủ biết khi viết những chữ này nha sĩ gốc kia chắc chắn khóc, mà khóc rất nhiều, khiến từng nét bút ai oán đến vậy.

Tương Bách đã biết thân phận thật của mình, vậy cũng không phải không tốt. Hoắc Dĩ Tường sẽ không phải mở miệng nói với anh, về sau có thể mua vài món quà, lái xe đưa anh đi làm, dẫn anh đi nghỉ tại biệt thự, che chở bên cạnh anh như đang bảo vệ một đóa Tường vi kiều diễm. Cậu nghĩ chuyện này cũng chẳng phải chuyện gì to tát lắm. Nhưng mấy tiếng sau khi gặp mặt Tương Bách, cậu mới hiểu ra rằng chuyện mình giấu thân phận thật, giả thành người khác đã gây tổn thương sâu sắc đến người kia đến mức nào.

Đến tận lúc chạng vạng tối, Tương Bách mới trở về nhà, thấy Hoắc Dĩ Tường ngồi giữa đống đồ xa xỉ ngoài cửa, nét mặt đầy ngưng trọng chờ anh, lập tức giả vờ như không nhìn thấy mà bỏ đi.

“Bác sĩ Tương, chờ một chút.” Hoắc Dĩ Tường tiến lên giữ chặt lấy Tương Bách.

Sắc mặt Tương Bách thật sự không tốt, có vẻ như gần đây ngủ không ngon, lại sau một ngày làm việc mệt mỏi, cả người càng toát lên vẻ không có tinh thần gì cả. Khóe miệng trước kia luôn khẽ cười giờ lại căng ra, khô nẻ, lại còn ánh mắt anh vậy mà xuất hiện tơ máu. “Tôi không cố ý gạt anh, tôi chỉ là...” Hoắc Dĩ Tường khó khăn giải thích vì sao ngày trước lại giả thành người mẫu công ty đi hẹn hò với người này. “Lúc đó, thấy anh muốn tìm người cùng trải qua lễ tình nhân, tôi rất muốn biết, người dám đi thuê người mẫu nam cùng mình hẹn hò có bộ dạng gì.”

“Anh ta trong mắt cậu không phải chỉ là một gã ngu xuẩn thôi sao.”

Tương Bách mạnh mẽ trừng mắt nhìn khuôn mặt thanh niên trước mặt, giờ phút này, khuôn mặt kia toát ra một chút gì đấy cao quý xa lạ mà Tương Bách chưa từng thấy qua. Bởi người mà Tương Bách thích

chính là Hoắc Hoa được hư cấu nên. “Tôi không muốn bị cậu tiếp tục tùy tiện đùa giỡn nữa. Vậy nên về sau không cần gặp lại.” Tương Bách bực bội muốn chấm dứt quan hệ giữa hai người ngay tại đây.

“Không phải, tuyệt đối không phải là đùa giỡn.” Hoắc Dĩ Tường kiên nhẫn giải thích với Tương Bách: “Tôi thực sự thích anh, anh khiến tôi cảm thấy tình yêu đúng là chuyện diệu kỳ nhất trên thế giới này, những khi ôm anh trong lòng là những phút giây hạnh phúc, vui vẻ nhất mà tôi từng có.”

Tương Bách hất hàm, lộ ra nụ cười tự giễu: “Cậu vẫn nên đi tìm người khác mà chơi trò chơi ái tình này đi.” Nói xong, dùng sức đẩy tay Hoắc Dĩ Tường ra, đi về phía trước, thật muốn nhanh chóng biến mất trước mắt Hoắc Dĩ Tường.

Vậy mà người này không những không buông tay mà lại còn đuổi theo cùng, túm lấy bắt Tương Bách dừng lại, khó hiểu hỏi: “Tôi không hiểu anh tức giận chuyện gì. Không phải thời gian chúng ta cùng một chỗ rất vui vẻ sao? Hiện tại anh biết thân phận thật của tôi không phải trẻ mồ côi không nơi nương tựa, không phải có nghĩa là từ nay về sau hai chúng ta sống cùng nhau, tôi có thể cho anh một tương lai rộng mở sao, sao anh lại không vui?”

Người bình thường nhất định sẽ vì sự giàu có cùng hào hoa của Hoắc Dĩ Tường mà đồng ý nhưng riêng Tương Bách lại không như vậy. Hoắc Dĩ Tường coi anh là loại người nào, chỉ là một gã phóng đảng dâm loạn trên giường còn xuống giường thì là một thằng vô liêm sỉ tham tiền cầu lợi sao? Hoắc Dĩ Tường liệu có thể cảm thấy tình cảm chân thành từ tình anh dành cho cậu ta không?

Anh thích Hoắc Dĩ Tường, có thể lúc đầu là bị ngoại hình sáng chói của Hoắc Dĩ Tường hấp dẫn nhưng về sau, Tương Bách thích chính con người này, thích sự đối xử dịu dàng nồng ấm của cậu ta với mình, nhưng nếu như sự dịu dàng này cũng nằm trong kế hoạch lừa gạt mình của cậu ta, Tương Bách còn có thể tiếp tục yêu cậu ta được sao?

“Xin lỗi, tôi sẽ không giao tương lai mình cho một kẻ lừa đảo chuyên nói dối.” Vốn là đã giao, cho dù biết cậu ta không chắc sẽ thành người nổi tiếng hay thành đạt, cũng quyết định sẽ cùng cậu ta đi hết chặng đường đời này, cùng chung sống, cùng yêu đương. Nhưng điều kiện tiên quyết là tình yêu giao ra không bị lừa gạt hay đùa giỡn.

“Anh nói tôi là kẻ lừa đảo, như vậy không phải hơi quá đáng?”

“Chẳng lẽ cậu không phải sao?”

“Tôi lừa anh cái gì, ngoại trừ thân phận ra thì căn bản tôi chẳng lừa anh về chuyện gì cả.” Hoắc Dĩ Tường nắm chặt lấy cổ tay Tương Bách, chặt đến mức Tương Bách phải cắn răng kêu đau.

“Anh có biết anh không nhận điện thoại, tôi liền mặc kệ công việc có quan trọng đến đâu cũng lập tức ngồi máy bay riêng từ Bắc Hải vội vàng về gặp anh.” Tuyên truyền phát động rộng lớn như vậy, hân hoan còn chưa nếm qua, lúc này Hoắc Dĩ Tường lại vì người này mà làm như vậy.

Tính cách cả vú lấp miệng em của đại thiếu gia nhà giàu khiến Tương Bách càng thêm bực mình. Đi máy bay riêng vội vàng trở về thì sao, vẫn không thể thay đổi được chuyện Hoắc Dĩ Tường lừa anh, giây phút này Tương Bách thực sự không cảm nhận được thái độ xin lỗi của Hoắc Dĩ Tường. “Buông!”

“Tôi không buông. Tôi thực sự không hiểu sao anh lại có thành kiến với thân phận thật của tôi, so với một người thừa kế tài sản đề huề, anh lại thích một cô nhi đáng thương hơn sao? Có phải hơi ngốc không?” Theo Hoắc Dĩ Tường chuyện cậu bịa ra thân phận chỉ là thủ đoạn giúp tiếp cận Tương Bách mà thôi. Quan trọng nhất là bây giờ Hoắc Dĩ Tường chân chính yêu người này, kết quả như vậy là đủ rồi.

“Cậu...” Tương Bách vì thái độ đầy bá đạo của thanh niên mà ánh mắt trở nên ảm ứ, cậu ta lừa mình, chẳng những không hề thấy hối hận lại còn nói đây là vấn đề tại mình. “Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa, chúng ta không cần gặp lại nhau.”

Tương Bách lại cố gắng gạt tay Hoắc Dĩ Tường ra nhưng lần này Hoắc Dĩ Tường không phòng bị nên buông ra. Ánh mắt Hoắc Dĩ Tường cứ rần rần nhìn chăm chăm vào Tương Bách, giọng nói đầy nghiêm khắc: “Tiếp đến đến lượt anh dần dần quen dần với con người thật của tôi. Được một người thừa kế đầy sáng giá giữ lấy, anh hẳn thấy vô cùng phấn khích.”

Hoắc Dĩ Tường túm Tương Bách mảnh khảnh xuống lầu, định đưa anh vào trong xe, chở tới biệt thự của mình, từ từ chậm rãi dạy dỗ lại anh ta, bắt anh ta phải nghe lời rồi quen luôn với thân phận thật của mình. “Đêm nay tôi sẽ giúp anh chân chính hiểu rõ tôi.”

Kiểu nói năng lỗ mãng như vậy khiến Tương Bách giận dữ tới độ. “Cậu, cậu muốn đưa tôi đi đâu? Đồ khốn này...” Tương Bách đẩy Hoắc Dĩ Tường ra, kiên quyết không chịu đi cùng cậu ta, hai người giữa cầu thang nhỏ hẹp to tiếng với nhau.

Ngay vào lúc Tương Bách sắp thua rồi chịu bị kẻ kia mang đi thì Xuân Thụ trở về, lại có cả bạn tốt của Tương Bách – Đường Tư. “Anh! Buông anh tôi ra, đồ khốn nạn kia! Tôi liều mạng với anh!” Xuân Thụ không dồng dài nói nhiều mà trực tiếp giáng một cú vào sau lưng Hoắc Dĩ Tường.

“Giám đốc Hoắc...” Đường Tư ngạc nhiên, không hiểu vì sao Hoắc Dĩ Tường lại có thể xuất hiện ở đây.

“Anh ta chính là kẻ lừa đảo, lừa tiền của anh em, còn lừa cả tình...” Xuân Thụ chỉ vào Hoắc Dĩ Tường mắng: “Đồ vô liêm sỉ đáng chết kia.”

Bộ mặt Hoắc Dĩ Tường lạnh băng đối diện ba người, thái độ vô cùng kiêu ngạo trầm giọng nói: “Các người thấy tôi thiếu tiền cùng tình sao?”

“Dù anh không thiếu nhưng Tương Bách không muốn theo anh thì cũng không nên bắt buộc anh ấy.” Dù đang đối mặt với ông chủ mình, dù không hiểu rõ lắm tình huống trước mắt nhưng hiện tại anh vẫn muốn bảo vệ bạn mình nên Đường Tư kéo Tương Bách ra sau lưng mình, thẳng thắn trao đổi ánh mắt với con người Hoắc Dĩ Tường cao lớn trước mặt. “Tôi cũng không muốn cùng cấp trên xảy ra chuyện gì quá đáng.”

Tương Bách ngoan ngoãn trốn sau lưng Đường Tư. Hành động tránh né như vậy khiến Hoắc Dĩ Tường càng thêm nổi giận cùng ghen tỵ, cậu lạnh lùng hỏi Đường Tư: “Anh từ Anh về khi nào? Tôi hi vọng anh hiểu quan hệ giữa tôi và anh ấy, anh tuyệt đối không được động vào anh ấy!”

Giờ phút này khiến Hoắc Dĩ Tường thấy lo sợ, sợ Tương Bách chẳng qua chỉ coi cậu là thể diện của Đường Tư mà thôi, hiện tại Đường Tư đã xuất hiện, cậu liền bị đá đi, cho nên một Tương Bách ngày thường vẫn dịu dàng ngoan ngoãn lúc này mới cương quyết không nghe lời cậu chứ.

“Đây là chuyện của chúng tôi, mời anh đi cho.” Đường Tư thể hiện rõ sự kiên quyết, Tương Bách là người như thế nào Đường Tư rất hiểu, từ những năm trung học đến giờ, Đường Tư vẫn luôn nhận được sự quan tâm ấm áp từ Tương Bách. Tuy tình cảm đó có thể chỉ là khách sáo nhưng cũng là sự khách sáo thật lòng vì vậy Đường Tư nhất định sẽ bảo vệ không để kẻ nào tổn thương Tương Bách. Nghe nói mấy ngày trước con người chất phác này bị lừa khiến tâm trạng anh rất khó chịu nên vừa từ Anh trở về liền thường xuyên qua lại nhà anh ta. Tuy anh không nói nhiều về chuyện kẻ lừa đảo kia, Đường Tư cũng không thể tưởng tượng ra người lừa Tương Bách lại là ông chủ mình – Hoắc Dĩ Tường.

“Tôi sẽ còn đến tìm anh ấy. Nhớ kỹ lời của tôi, không cho anh động vào anh ấy, anh ấy là của tôi!” Trước khi đi Hoắc Dĩ Tường nhìn thấy trong ánh mắt trong suốt của Đường Tư hiện rõ nếu mình muốn thì phải có được sự đồng ý của Tương Bách.

Hoắc Dĩ Tường là người công tư rõ ràng, sẽ không vì đối diện với nhân viên công ty mà ngang ngược không nghe ai, vẫn duy trì phong độ mà rời đi, cũng không mang theo đồ Tương Bách để ra ngoài cửa.

“Tuy hơi phiền một chút nhưng mong Bác sĩ Tương ký nhận một chữ.” Cửa hàng bán hoa nổi tiếng nhất Thành phố T nhận được vụ làm ăn lớn. Có người muốn bọn họ ngày nào cũng giao hoa đến phòng khám của nha sĩ Tương Bách.

“Tôi không muốn nhận.”

Hôm qua, nhân viên giao hoa của cửa hàng cũng nhận được câu trả lời như thế. “Bác sĩ Tương à, đừng làm khó việc kinh doanh của chúng tôi đi mà, chỉ ký một chữ thôi là có thể giúp tôi nộp bản ký nhận này, anh xem, tôi trên còn có mẹ già, dưới còn con nhỏ, nếu không giao hoa đúng hẹn, làm sao tôi có thể linh lương a?” Nhân viên chuyển phát không ngừng thuyết phục anh ta nhận hoa.

“Thực sự đâu cần thiết, anh nên đến nói chuyện rõ ràng với cái người muốn gửi hoa ấy, các anh vẫn nhận được tiền mà không phải đi giao không phải càng tốt sao? Nhưng ở đây không ghi rõ là bao nhiêu tiền, anh

vẫn muốn kiếm tiền từ tôi.” Tương Bách đành phải ký nhận bó hoa.

“Oa! Bác sĩ Tương, lại có hoa đưa tới này... Hoắc Dĩ Tường với anh thật si tình. Tôi thực cảm động nha.” Trong phòng khám, Trần Châu cực kỳ hâm mộ mà lại gần gũi người hương hoa. “Thơm quá a, Hoắc Dĩ Tường chọn hoa hồng thơm hơn nhiều so với hoa bình thường nha.”

Không biết có phải chuyện tốt truyền ngàn dặm không mà cả phòng khám mọi người lúc này đều biết, người thanh niên mà ngày trước bác sĩ Tương bao dưỡng hóa ra lại là người thừa kế sáng giá của công ty Khải Ốc, công tử nhà giàu hoàn hảo Hoắc Dĩ Tường.

“Cô thích? Vậy tất cả đều cho cô, lấy đi, lấy đi.” Tương Bách lơ đãng bảo Trần Châu. Bao nhiêu bó hoa đằng kia là bằng đầy ngày hai bọn họ xa cách.

Thời gian trước khi yêu, thường nghe người ta nói, yêu đương nhất định phải tìm người thật lạnh lùng, cho dù có cãi nhau hôm sau cũng nhất định vẫn rộng lượng mà gửi một bó hoa, nói mấy lời ngọt ngào.

Hoắc Dĩ Tường chính là một người lạnh lùng như vậy, hôm trước có cãi nhau thì sáng sớm hôm sau sẽ tặng hoa anh, bảo anh hãy quay lại bên cạnh cậu ta, nhưng Tương Bách vẫn không đoái hoài.

Tương Bách không chỉ cảm thấy không thể tha thứ cho sự lừa dối trước đây của Hoắc Dĩ Tường, mà còn thấy anh cùng người kia tồn tại một khoảng cách cũng là khúc mắc của Tương Bách.

Hoắc Dĩ Tường là một người hoàn mỹ như vậy, bình thường không phải cùng một vị thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối bàn chuyện trăm năm sao.

Nếu không thì ít ra cũng không thiếu những người đàn ông tốt hơn Tương Bách nhiều lần.

Tự mình suy diễn như thế khiến Tương Bách cảm thấy bọn họ thực sự không phù hợp nhưng Hoắc Dĩ Tường lại không cho là vậy. Chạng vạng, phòng khác cũng đến giờ tan tầm, chỉ còn Lữ Quang Khiết với Tương Bách ở lại xử lý nốt bệnh án, bỗng nhiên bên ngoài cửa phát ra âm thanh xe phanh gấp. Tương Bách cố tình không ngẩng đầu lên nhìn, không cần xem cũng biết là Hoắc Dĩ Tường đến.

Hoắc Dĩ Tường mở cửa chiếc xe Porsche màu lam bước ra, chờ Tương Bách ngoài cửa phòng khám nha sĩ. Từ sau biết được thân phận của cậu ta, trong mắt Tương Bách cậu ta có vẻ vô cùng xa lạ, không chỉ thay đổi thành nét anh tuấn hống hách hơn nữa vẻ cao quý toát ra khiến Tương Bách không dám trực tiếp nhìn thẳng. Khó có thể tin tại nhà trọ loại xoàng cậu đã mình làm ra loại chuyện dâm loạn kia, lại còn ở chung tại một căn phòng nhỏ.

Như hôm nay, xong việc từ Khải Ốc về, cậu ta một thân complet đắt tiền, hiện ra cơ thể hoàn mỹ dựa vào cửa xe đứng chờ Tương Bách. Mái tóc đen mượt mà, khuôn mặt thâm thúy cũng ánh mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào cửa ra vào, tràn ngập tự tin chỉ cần Tương Bách xuất hiện sẽ hạ gục ngay đối phương.

Người như cậu ta có thể ngay lập tức đi đóng phi, còn cần gì Tương Bách ngốc nghếch đứng chờ dưới đèn đường.

Cậu ta đã chờ không biết mấy cái buổi tối rồi. Tương Bách mấy hôm nay đều tan sớm, lên đi bằng cửa phụ. Hôm nay là vì cùng thảo luận việc điều trị với Lữ Quang Khiết mà ở lại rồi chờ một chút cũng đi về bằng cửa phụ.

“Cậu ta lại tới nữa.” Lữ Quang Khiết nói với Tương Bách. Trước đây Lữ Quang Khiết từng vô cùng phản đối chuyện giữa hai người họ, bởi không biết thân phận của Hoắc Dĩ Tường, tưởng cậu ta là lưu manh vô công rồi nghề. Bây giờ thực ra Lữ Quang Khiết cũng dần dần chấp nhận vì nhận ra Tương Bách là thực lòng thích người kia, mà Hoắc Dĩ Tường cũng một lòng kiên trì với Tương Bách. Nếu không thì không thể ngày nào cũng đến chờ, dù không đợi được cũng không tức giận, không buông tay, ngày nào cũng tới, mưa gió cũng kệ.

“Tôi... không muốn gặp cậu ta.” Tương Bách nhăn đôi lông mày thanh tú.

“Nếu hôm nay không ra giữ cậu ta lại nhờ may ngày mai cậu ta không tới nữa thì sao?” Lữ Quang Khiết cười cười mà đặt ra giả thuyết. “Cậu có hối hận không? Không phải đi đến đâu cũng gặp được thanh niên hoàn mỹ đến thế đâu đấy.”

Cho dù biết Tương Bách không màng đến lợi ích từ thân phận của Hoắc Dĩ Tường, Lữ Quang Khiết vẫn mong Tương Bách có thể thẳng thắn đối diện tình cảm của bản thân, rõ ràng là yêu Hoắc Dĩ Tường vậy mà lại tự làm mình khó xử.

“Cậu ta không đến không phải càng tốt sao. Vậy phòng khám chúng ta không bị đưa lên mặt báo nữa.” Vì mỗi ngày Hoắc Dĩ Tường đều đến đây chờ người nên việc này đã bị giới truyền thông đăng tin khắp nơi.

Nguyên tắc cẩn thận không để bị chụp ảnh của Hoắc Dĩ Tường đều vì nha sĩ ngốc Tương Bách kia mà phá vỡ, lên giọng gây chú ý ở giới truyền thông, truy lùng cho bằng được vị nha sĩ bình thường kia.

“Nếu mà bỏ lỡ đừng trách học trưởng tôi lúc ấy không nhắc nhở cậu.” Lữ Quang Khiết gấp sách, sắp xếp lại chuẩn bị đi. Trước khi đi, còn quay lại nói với Tương Bách: “Tôi hiện tại rất thích cậu ta, thích cậu ta chờ cậu ở bên ngoài như thế này. Gần đây cũng nhờ cậu ta mà phòng khám chúng ta làm ăn phát đạt lên hẳn.”

Tương Bách xấu hổ cười cười, hồi lâu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt tuần tú của Hoắc Dĩ Tường trong bóng tối không nhìn rõ biểu hiện gì. Tương Bách thấy cậu ta đúng là một kẻ bá đạo, không hỏi mình nữa câu liền tạo ra rắc rối lớn như vậy đổ xuống đầu. Rõ ràng đã nói là không muốn gặp cậu ta. Sắp xếp xong xuôi Tương Bách lại về bằng cửa phụ, người Tương Bách thích là Hoắc Hoa, một người mỗ côi cô đơn không nơi dựa, một người dịu dàng hiền lành. Cậu ta vì mình mà làm mọi việc, vì mình mà thay bóng đèn, vì mình mà mang ô đến, lấy trộm xe của người đại diện đến đón mình lúc tan tầm. Tương Bách không thể kết nối người như vậy cùng Hoắc công tử kia lại làm một.

16. Chương 8-2

Hoắc Dĩ Tường thấy đèn phòng khám tắt, ánh mắt như bó lửa đang cháy bị tắt lụi. Im lặng chờ ngoài này, không dám trực tiếp xông vào bám lấy anh ta giả trò ngang ngược là vì lúc này cậu hiểu việc mình tạo ra một Hoắc Hoa kia đã làm người này tổn thương sâu sắc đến mức nào. Bây giờ Hoắc Dĩ Tường thực sự hi vọng anh ta có thể chấp nhận thân phận thực của mình.

Cũng vì nguyên nhân này mà hoắc Dĩ Tường mới yên lặng như thế chờ, lẳng lặng nhìn theo.

Nhưng mà giờ cũng đã qua một tháng, vẫn không nhận được câu trả lời của anh ta, Hoắc Dĩ Tường đại khái sắp phát điên rồi. Hoắc Dĩ Tường muốn hôn anh ta, ôm lấy anh ta, muốn nhìn thấy anh ấy mỉm cười, nghe anh ấy nói, muốn đến sắp điên rồi.

Đứng ở đây cậu còn luôn lo lắng suy nghĩ đến không thể bình tâm được, không biết cái con người ngốc nghếch máu lên não chậm kia liệu có bị người khác nhúng chàm không, tính ra thì Tương Bách cũng là một đồng tính luyến ái can đảm, dám đi thuê người hẹn hò trong ngày tình nhân cơ mà.

Đến hôm nay Tương Bách đã bỏ rơi Hoắc Dĩ Tường hơn một tháng trời. Hoắc Dĩ Tường thế nhưng không cố chấp xuất hiện trước mặt anh, thô bạo can thiệp hay quấy rầy cuộc sống của anh, chỉ sau khi tan tầm đến phòng khám hoặc đứng cách một khoảng xa dưới phòng trọ nhìn anh với chờ anh.

Tương Bách không rõ Hoắc Dĩ Tường cuối cùng là nhìn cái gì, chờ cái gì.

Đêm nay lại là một ngoại lệ. Thành phố T trời bắt đầu mưa, trong cơn mưa xuân ấy, Hoắc Dĩ Tường ngồi trong xe thể thao, cũng không xuống xe. Mãi đến khi khách nhà Tương Bách về hết mới xuống xe, kìm chế cảm xúc đi lên, gõ cửa nhà Tương Bách.

“Đường Tư, sao vậy? Vừa rồi đã bảo mang ô của tôi đi thì không. Bên ngoài mưa to như vậy, còn nữa áo khoác cậu quên không cầm theo...” Tương Bách không đề phòng mà mở cửa, vừa nói vừa lấy cái ô dựng góc tường định đưa cho Đường Tư. Tối nay Đường Tư mua đồ ăn mang đến nhà Tương Bách, bảo là tuần sau phải ra nước ngoài chụp ảnh chân dung, nhân lúc rảnh rỗi, hai người bạn bè tranh thủ tụ tập ăn uống, không khó có cơ hội lần sau.

“Cậu... Cậu...” Nhìn thấy khuôn mặt đang ướm nhẹp trước mắt, Tương Bách nhanh chóng đóng cửa lại. “Cậu còn tới làm gì! Đi đi!” “Em nấu cơm cho Đường Tư, ở cùng anh ta cả buổi tối, thậm chí còn quan tâm đưa ô cho anh ta.” Hoắc Dĩ Tường chen một chân vào cửa, giọng nói trở nên ảm đạm: “Sau đó khi nhìn thấy mặt tôi lại muốn đuổi tôi đi, sao lại tàn nhẫn với tôi như vậy?” Tương Bách nghe xong chỉ biết ngẩn người,

nhưng sau đó dùng thái độ cương quyết tiếp tục đuổi Hoắc Dĩ Tường đi. “Bởi vì anh ta là một cô nhi đáng thương thật, không phải trò đùa mà công tử nhà giàu như cậu nghĩ ra.”

“Dù tôi có lừa em nhưng không phải tôi đã giải thích rồi sao? Lâu như vậy mà em vẫn không hiểu tình cảm tôi dành cho em có chân thật không ư?” Giọng Hoắc Dĩ Tường ngày càng nghẹn ngào tủi thân, cậu không hiểu vì sao đã ăn năn lâu như vậy rồi mà Tương Bách vẫn không rung động tha thứ. Tương Bách liệu có yêu cậu thật không? Nếu thực sự yêu như anh ấy nói, sao nữ đành lòng tra tấn mình thế này.

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa, mời cậu đi cho!” Tương Bách sợ rằng nếu tiếp tục nghe người kia nói sẽ lại bị cậu ta mê hoặc. Cậu ta thích nói dối như vậy, không biết câu nào là thực tâm, Tương Bách không thấy cậu ta cũng sẽ không bị cậu ta lừa nữa.

“Tôi không đi...” Thân thể cường tráng của Hoắc Dĩ Tường chen vào cửa, một chút ý định rời đi cũng không có. “Tôi muốn đóng cửa, chân cậu có làm sao cũng đừng trách người khác.” Tương Bách cảnh cáo.

“Em nhần tâm sao?”

“Tôi...” Tương Bách làm bộ như thật sự sẽ đóng cửa mặc kệ bàn chân đang thò vào cửa Hoắc Dĩ Tường, nhưng một lúc lâu sau vẫn là không nhần tâm làm thật. “Rõ ràng là vẫn còn yêu tôi như thế sao lại bày ra bộ mặt hận thấu xương kia?”

Hoắc Dĩ Tường bắt lấy cơ hội, mở cửa xông vào, nhìn vào trong thấy trên sô pha phòng khách có áo khoác của Đường Tư, bàn ăn còn ly rượu đang uống dở, nến đã cháy còn nửa, trên bàn còn nửa miếng thịt bò, bọn họ vừa rồi thưởng thức bữa tối dưới ánh nến. Hoắc Dĩ Tường vì cảnh tượng này mà nội tâm dậy sóng, lửa giận bùng lên cháy dữ dội, quay sang chất vấn Tương Bách: “Mấy ngày vừa qua em đều như thế này sao, cùng người đàn ông khác ăn tối dưới ánh nến rồi cùng triền miên với nhau suốt đêm mưa? Em có nghĩ đến tôi đang khổ sở chờ em không?”

“Tôi nghĩ đến cậu để làm gì?” Tương Bách tự giễu. Nhớ cậu ta thì có ích lợi gì, nhớ cậu ta cũng không thể thay đổi được khoảng cách giữa thân phận hai người, cũng không thay đổi được lần đầu tiên gặp gỡ đã bị cậu ta lừa gạt.

“Em nói được lắm.”

“Vẫn còn kém cậu.”

Hai người yêu nhau lâu không gặp mặt bưng bưng cãi nhau trong đêm mưa. Tương Bách không biết sau chuyện âm ỉ đêm nay liệu ngày mai Hoắc Dĩ Tường có còn tiếp tục gửi hoa cho mình, có còn nói lời tâm tình với mình không nữa.

“Tôi không cho phép em hẹn hò với Đường Tư!” Hoắc Dĩ Tường ngồi xuống sô pha, nói với Tương Bách như đang dạy dỗ người đàn ông của mình: “Nếu tôi phát hiện có lần sau, tôi sẽ khiến anh ta không thể ngóc đầu lên trong giới người mẫu nữa.”

“Sao cậu luôn không phân rõ đúng sai như vậy?” Tương Bách bị thái độ đại thiếu gia của đối phương chọc tức, bắt đầu bao biện cho bạn mình: “Cậu cho là anh ta sợ cậu sao?” Đường Tư không phải loại người khiếp sợ trước quyền lực.

“Anh còn dám nói hộ anh ta...” Hoắc Dĩ Tường ngay lập tức kéo Tương Bách vào trong lòng mình, nâng cằm anh lên, mạnh mẽ trừng mắt nhìn cái người chính mình căm ghét, lại còn ăn tối dưới nến với thằng khác. “Em cố ý muốn chọc giận tôi à.” Hai người vừa rồi đóng cửa làm gì, Hoắc Dĩ Tường chờ đợi lo lắng muốn chết, không còn tiếp tục duy trì phong độ được nữa. “Em vừa rồi ở trong phòng với hán ngoài ăn cơm ra còn làm gì nữa?”

“Cậu bớt tự cho mình là đúng đi.” Tương Bách chỉ đơn giản cùng Đường Tư ăn một bữa cơm mà thôi, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Hơn nữa buổi tối với nến kia cũng là do Đường Tư đề nghị vì gần đây cậu ấy làm việc ở nước ngoài, học được mấy món cơm Tây nên cố tình đến đây nấu cho Tương Bách nếm thử, tình cảm bạn bè đơn thuần bị Hoắc Dĩ Tường hiểu lầm thành yêu đương vụng trộm. Tương Bách nghĩ con người Hoắc Dĩ Tường này thật vô cùng bá đạo. “Tôi còn tự cho mình là đúng ở nhiều phương diện khác.” Loại thoái thác này của bạo quân

khiến Tương Bách cảm thấy nguy hiểm nhưng chưa kịp tránh đi. Hoắc Dĩ Tường đã nhanh tay ôm lấy anh, nhét vào xe thể thao, đưa về biệt thự xa hoa của mình. Vừa bước vào nhà đã ném anh xuống chiếc giường vĩ đại trong phòng ngủ của đế vương, việc kể tiếp cậu muốn làm không cần nói cũng biết.

Tương Bách vô cùng khó chịu với loại hành vi bá đạo bắt người thế này, thế nên trên đường đi anh không ngừng vùng vẫy, vì vậy khi đến nơi dép lê thì rơi một đàng, quần áo thì ướt đầm nước mưa, đôi môi đỏ mọng vì bị Hoắc Dĩ Tường cưỡng hôn.

Ở một chỗ hoàn toàn xa lạ, thấy được nơi ở thực sự của Hoắc Dĩ Tường, đồ nội thất chỉ hai màu đen trắng đơn giản nhưng vẫn toát lên được hơi thở của sự giàu có cao quý, TV trên tường giống như màn hình ở mấy rạp chiếu phim, bên kia lại có bức tranh do họa sĩ người Tây Ban Nha Dalits chính tay vẽ nên. Những điều này càng khiến Tương Bách cảm thấy mình thực sự ngu ngốc từ đầu tới cuối đều bị người kia đùa giỡn. Xuất thân cậu ta cao quý như vậy, lớn lên lại xuất sắc như vậy, dường như mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời đều thuộc về cậu ta.

Nhưng cậu ta lại lấy một người kém cỏi như Tương Bách để vui đùa, cậu ta có biết sự vui đùa tàn nhẫn của mình đã tổn thương Tương Bách nhường nào, khổ sở nghĩ ngay từ pháo hoa bùng sáng đêm tình nhân đến ngày mưa rả rích hôm nay, mình chỉ là người đàn ông kém cỏi mà cậu ta trêu đùa cho vui mà thôi.

“Em có biết một tháng qua tôi sống thế nào không?” Hoắc Dĩ Tường bò lên trên giường, đè lại hai vai Tương Bách, dùng ánh mắt bướng bỉnh nhìn kỹ người đàn ông đang tra tấn mình đến sắp phát điên kia. “Mỗi ngày ngoài việc nhớ em thì chỉ là nhớ em.” “Buông...” Tương Bách không muốn chưa xác định tình cảm bản thân đã bị xâm phạm. “Tôi sẽ không bao giờ tin những gì cậu nói nữa.”

“Vậy chúng ta xem em không tin tôi đến mức nào rồi.” Ngực Tương Bách bị bàn tay to lớn của Hoắc Dĩ Tường đè lại. Những đụng chạm của Hoắc Dĩ Tường từ từ khơi dậy cảm xúc thân thể nơi anh, cậu phát ra tiếng cười nhẹ: “So với tưởng tượng của tôi thì em còn không tin nhiều thứ lắm, đã run rẩy thế này rồi.”

“Vô... lại...” Tương Bách không chịu nổi bị cậu ta giễu cợt, lại càng không chịu nổi cái ôm của cậu ta.

Trên giường tràn ngập hơi thở của Hoắc Dĩ Tường, Tương Bách dường như bị một người không phải là cậu ta ôm rồi âu yếm, cảm giác xa lạ khiến trái tim không ngừng rung động, khó có thể tin, cậu ta lại là một người vô cùng hoàn hảo, càng khó tin hơn, cậu ta còn bắt chấp mọi thứ mà níu kéo lấy Tương Bách.

“Đường Tư cũng thường xuyên bị anh mắng như vậy?” Nghe thấy âm thanh dây lưng cùng quần vải bị kéo ra, Tương Bách thực sự không còn sức phản kháng. Khoác thêm cái danh công tử nhà giàu không chỉ khiến người thừa kế sáng giá Hoắc Dĩ Tường thêm phần bá đạo mà cả sự quyền rũ chết người.

Hiện tại Tương Bách cuối cùng cũng hiểu tại sao cậu ta không cần là người mẫu nổi tiếng nhưng lại có rất nhiều cô gái như Trần Châu say mình như điên đảo, là bởi cậu ta biết cách mê hoặc lòng người.

“Mắng tôi nữa đi.” Hoắc Dĩ Tường một bên cởi quần Tương Bách, một bên cùng Tương Bách bốn mắt nhìn nhau rồi làm nũng.

“Có phải chỉ có tôi mới bị em mắng không, người khác dù có chọc tức em đến thế nào em cũng đều cho qua? Vì họ không thể ảnh hưởng đến cảm xúc của em, nhưng tôi thì có thể, đúng không?”

“Cậu... tự cho là đúng.” Tương Bách nghĩ đáp án không cần cũng đủ hiểu. Hoắc Dĩ Tường là người duy nhất anh không hề che giấu nội tâm lẫn cảm xúc. Cậu ta cũng đã nhìn thấy mọi biểu hiện của Tương Bách. Rụt rè. Nhiệt tình. Cười. Khóc.

Cởi xong quần áo, cả người trần trụi. Với tính cách dịu dàng có phần hơi lạnh nhạt như Tương Bách chẳng mấy khi để lộ cho người ngoài thấy mình tức giận hay dễ bị chọc cười, thế mà vì người kia mà tâm tình như đang leo núi, chỗ lên chỗ xuống.

Đúng như lời cậu ta nói, ngoài người này, không ai có thể tác động mạnh mẽ đến tâm trạng Tương Bách đến vậy.

“Không phải đã bảo rồi sao? Tôi còn tự cho là đúng ở nhiều chỗ nha.” Cùng cậu nói sắc mùi đi ăn hiếp người khác này, hai gò má Tương Bách bị hôn nhẹ xuống, mũi, khoe môi cũng ngay lập tức được âu yếm. Quần bị kéo xuống, áo cũng không tránh được cùng số kiếp.

Hoắc Dĩ Tường thành thực lột sạch Tương Bách, trong phòng ngủ nhà mình thoải mái ngắm cảnh đẹp dưới thân.

Thời điểm phát hiện đối phương tuy không còn chỗ trốn nhưng vẫn cố phản kháng, Hoắc Dĩ Tường ánh mắt âm trầm rồi ngậm lấy lỗ tai người kia, ghé vào nói nhỏ một câu: “Em muốn tôi gọi quản gia với bảo vệ tới giúp đè em xuống sau đó chăm chú nhìn tôi xâm phạm em sao? Để bọn họ xem cái miệng phía dưới của em thân mật với côn thối vĩ đại này của tôi như thế nào đúng không?”

“Cậu... Ồ...” Một Hoắc Dĩ Tường hạ lưu lại xằng bậy khiến Tương Bách kinh ngạc, anh thực sự không nghĩ sao mình lại gặp một người đàn ông thế này, không những miệng lưỡi trơn tru, tâm tư khó lường lại còn thích tùy hứng làm bậy, bá đạo ngang ngược.

“Cho nên chúng ta bây giờ đều hiểu rõ nhau, em hiểu được tôi. Ngoan ngoan.” Thấy người kia bị đe dọa mà nằm bất động trên giường, Hoắc Dĩ Tường tiếp tục hôn liếm lỗ tai, cổ, yết hầu, xương quai xanh, ngực, dùng đôi môi nóng bỏng xác nhận từng chỗ trên thân thể Tương Bách để bù lại cho những ngày anh trốn tránh cậu mà không xuất hiện, Hoắc Dĩ Tường chịu sự hành hạ dày vò của nỗi nhớ khôn nguôi.

“Bác sĩ Tương thật khá.” Hôn từng chỗ từng chỗ trên người Tương Bách, Hoắc Dĩ Tường không ngừng tán thưởng: “Chỉ sợ rồi hôn thể này đã cảm thấy vô cùng thoải mái.”

Sự thăm dò của Hoắc Dĩ Tường khiến thân thể dần dần nóng bừng lên, mặt Tương Bách nhanh chóng đỏ lại, anh không rõ rốt cuộc Hoắc Dĩ Tường coi anh thành gì nữa, nhưng thật sự anh không muốn bản thân lại bị tổn thương lần nữa. Không đủ tự tin nên không muốn tiếp tục bị thương. Mấy ngày qua anh luôn tự nhủ người thanh niên với đầy đủ vẻ đẹp ngoại hình, năng lực và tiền của kia chỉ là không khí, nhưng giờ phút này, cả người trần trụi đặt dưới thân cậu ta, anh vẫn không thể khống chế bản thân mà rung động, thậm chí lần này còn mãnh liệt hơn cả khi lần đầu gặp tương cậu ta là người mẫu nam nổi tiếng.

Trên thế giới này, có ai mà không thích người yêu mình ngày càng hoàn hảo hơn? Được người như cậu ta ôm chặt lấy, cả người Tương Bách mềm nhũn như muốn hòa tan ra vào cậu ta.

Một lúc lâu sau khi toàn bộ cơ thể đã được hôn qua, màn khiêu khích mới chân chính bắt đầu. Vật giữa hai chân Tương Bách đứng dậy bị ngón tay Hoắc Dĩ Tường nắm lấy, thương tiếc mà xoa xoa vài cái, sau đó Hoắc Dĩ Tường ngậm vào trong khoang miệng ấm áp. Tiếng Tương Bách rên rỉ phát ra, ngón tay vô lực nắm lấy cái gối ôm hình vuông trên giường, tay kia thì không tự chủ đan vào mái tóc mềm mại của thanh niên. Tiếng mút đầy dâm đãng vang vọng trong phòng ngủ, cùng với tiếng hít thở nặng nề của Tương Bách, tình trạng dục hỏa đốt người lúc đó thật khiến bọn họ muốn đốt cháy tất cả.

Lúc bắt đầu, Hoắc Dĩ Tường cởi sạch Tương Bách nhưng cũng không ngay lập tức để thảo mãn dục vọng mà làm chuyện quá đáng với anh, chỉ là hôn anh từ đầu đến chân một lượt, xác định trong thời gian không có mình bên cạnh, mỗi tác thân thể anh vẫn thuộc về Hoắc Dĩ Tường này. Đồng thời hôn cũng giúp Tương Bách thả lỏng thân thể, tiến vào trạng thái dục vọng tăng cao.

Hoắc Dĩ Tường sau đã hiểu toàn bộ, anh ấy biết được thân phận của mình đã bị tổn thương cùng sinh ra sợ hãi, anh ấy không chỉ giận vì mình nói dối mà còn sợ bản thân không xứng với mình.

Trong khi hôn, Hoắc Dĩ Tường cố gắng kiềm chế động tác, nhưng ở mức độ này lại càng nhóm lên nhiều ham muốn hơn nữa, bắt mình phải đợi đến khi đối phương thả lỏng. Sau khi đã thả lỏng, Hoắc Dĩ Tường lúc ấy mới có thể khiến Tương Bách để cậu muốn làm gì thì làm. Thằng nhỏ bị miệng ngậm kéo lên, ngực cùng eo Tương Bách bắt đầu đưa đẩy kịch liệt. Động tác lắc đầu khiến tóc xòa ra trên gối mềm.

Sự đáp lại như vậy khiến Hoắc Dĩ Tường thả ra ngậm vào như khi đang giao hợp, lần khẩu giao này khiến dục vọng Tương Bách thăng hoa đầy ứat át và nóng bỏng, tóc Hoắc Dĩ Tường bị Tương Bách vò đến rối bù.

Đến lúc chân run rẩy thì nhịn không được, thấy lóe sáng trước mắt, bị Hoắc Dĩ Tường mút cho bắn ra. Một ít còn ở đùi với phần gốc cũng đều bị Hoắc Dĩ Tường liếm hết.

Tương Bách xấu hổ, giấu mặt nóng bừng xuống dưới gối, trên giường Hoắc Dĩ Tường, anh cảm thấy càng dễ hưng phấn hơn. Trong khi còn đang chìm trong cảm giác được khẩu giao thì cơ thể bị nâng lên, Hoắc Dĩ Tường hôn vào bộ phận tư mật đằng sau, đầu lưỡi mềm mại nhẹ đưa vào lỗ nhỏ, chơi đùa với những nếp nhăn bên trong.

Nụ hoa như có như không bị hơi nóng lướt qua, nước bọt dính dính đưa vào trong không gian nhỏ. “Ồ...Ồ... Đừng liếm nơi đó...” Tương Bách thấy xấu hổ liền quay lưng trốn tránh nhưng eo nhỏ lại bị Hoắc Dĩ Tường giữ lấy.

Đêm nay Hoắc Dĩ Tường đầy nồng nàn chăm chú, bá đạo tùy hứng. Ấu yếm từng chỗ trên thân thể Tương Bách chẳng qua chỉ muốn thể hiện: Tương Bách chỉ thuộc về riêng một mình cậu.

Những bộ phận xinh đẹp kia tất cả đều là của Hoắc Dĩ Tường cậu, chẳng những không cho phép bất kỳ kẻ nào dám mơ tưởng đến mà còn muốn ngày nào cũng đem ra ngắm.

“A...a...” Cửa vào dưới sự khiêu khích của đầu lưỡi Hoắc Dĩ Tường hoàn toàn được mở rộng, Tương Bách khẽ nâng đầu gối đang run run, bộ phận riêng tư bị cậu quan sát rồi trêu đùa như vậy khiến anh xấu hổ vô cùng, anh sợ khoe miệng Hoắc Dĩ Tường sẽ lại lộ ra cái kiểu mỉm cười kia, cười anh là loại đàn ông ngu xuẩn.

Cùng với suy nghĩ của anh, hạ thân lại run rẩy kịch liệt, những giọt mật dịch từ dương vật nóng rực bắt đầu chảy xuống, làm bẩn chiếc giường đế vương xa hoa của Hoắc Dĩ Tường.

“Đây là hình phạt của em...” Phía sau vang lên giọng thanh niên khàn khàn.

Thân thể Tương Bách được kéo lên cao hơn, trở thành tư thế tay chân úp sấp trên giường, Hoắc Dĩ Tường muốn tiến vào bằng tư thế nửa quỳ nửa nằm sấp này.

“Đừng... A...” Tương Bách nhớ ra chính mình đã nói không muốn gặp mặt cậu ta, không còn yêu cậu ta nữa.

“Vậy em tưởng tôi sẽ gọi người dè em lại sao?” Lối vào được quét một lớp chất lỏng bôi trơn lạnh lẽo, bên trong cũng bị lấp đầy. Chất lỏng kia so với gel bôi trơn họ thường dùng thì có mùi thơm. Mật huyết dần dần như có lửa đốt càng nở rộ, Tương Bách biết thuốc kia là loại thúc tình tăng hưng phấn.

“Hoắc Dĩ Tường, cậu là đồ vô lại. Ô... Ô... Ô...” Đầu gối Tương Bách run lên, phát ra thanh âm diêm lệ.

“Đúng, là đồ vô lại yêu em.” Hoắc Dĩ Tường cởi quần áo ra, chậm rãi từ phía sau tiến vào người đàn ông mình yêu say đắm.

“Bây giờ em muốn đầu hàng sao?” Hoắc Dĩ Tường hôn lên tấm lưng căng cứng của Tương Bách. Đó là một câu hỏi nhưng đúng hơn là một thỉnh cầu, Hoắc Dĩ Tường hi vọng hai người họ có thể trở về như ngày xưa.

Cái gì mà thân phận, quyền thế, Hoắc Dĩ Tường không biết là có thể đem ra khoe với anh làm gì. Chuyện tình yêu với Hoắc Dĩ Tường mà nói cậu cũng không tự tin mình sẽ có hạnh phúc nhưng nha sĩ ngốc nghếch kia đã làm cho cậu được nếm hương vị ngọt ngào này rồi. Hiện tại, cậu vô cùng khó chịu khi hương vị này mất đi, Hoắc Dĩ Tường vội vàng nhanh chóng bắt lấy.

Phân thân cường tráng của Hoắc Dĩ Tường chen chúc trong huyết nhỏ đã có bôi trơn, phía trước lại chảy ra mật dịch khiến Tương Bách thẹn thùng đến phát khóc. “Ồ... Ô...”

Đằng sau nóng quá, như là muốn thiêu cháy mình vậy.

P phía trước thật trướng, chờ đợi Hoắc Dĩ Tường thô bạo thủ dâm cho.

Tương Bách không rõ sao mình lại bị Hoắc Dĩ Tường dạy dỗ biến thành cái loại này, nếu như không phải thực sự yêu cậu ta, Tương Bách tuyệt đối sẽ không vì chút phản ứng dâm dăng này mà xấu hổ muốn chui xuống đất.

Không đợi câu trả lời Hoắc Dĩ Tường đã ôm lấy thắt lưng người kia, không ngừng đẩy mạnh cự vật của mình vào trong tiểu huyết ướm át cho đến tận chỗ sâu nhất.

Hoàn toàn bị đắm vào, đầu Tương Bách vươn lên, âm thanh nũng nịu: “Hoắc Dĩ Tường... A... Ừm, thật thoải mái...”, cả người anh bao phủ trong khoái cảm đầy sung sướng.

Dù thân thể bị đặt nằm úp sấp, Tương Bách vẫn cảm nhận được sự dụ dỗ của Hoắc Dĩ Tường. Vừa mới bắt đầu đã vội vã xông vào rồi ngay lập tức đâm sâu vào trong nhưng vẫn chưa ngay lập tức đưa đẩy ra vào.

Hoắc Dĩ Tường không ngừng hôn tấm lưng trần của người yêu rồi cả hai cánh mông tròn trịa xinh xắn, thì thảo nói với anh: “Tôi yêu bác sĩ Tường, cho dù tôi có là ai đi chăng nữa thì tôi cũng vẫn yêu bác sĩ Tường...”

Trên giường vắng vất hơi thở cao quý của vị công tử nhà giàu kia, hương thơm của thuốc, hơn nữa lại nghe từng lời thâm tình đầy chân thành từ người đó khiến Tường Bách không thể che giấu thêm được nữa, mềm mại mà đáp lại đầy nhiệt tình: “Ồ... Ồ..., thực, thực sự yêu chứ?”

“Đương nhiên rồi... Từ ngày bác sĩ Tường đồng ý cứu mang tôi bắt chắp hoàn cảnh nghèo khó thì tôi đã yêu em rồi.” Anh quả thực là người duy nhất mà Hoắc Dĩ Tường chỉ gặp lần thứ hai đã thấy vô cùng hạnh phúc.

“Vì thế, bác sĩ Tường là của tôi, tôi sẽ không để bất kỳ người đàn ông nào dù có ưu tú đến đâu đến gần em.” Lời nói dịu dàng càng tăng thêm hiệu quả thúc tình, không đợi Hoắc Dĩ Tường đưa đẩy, Tường Bách đang quỳ xuống giường đã bắt đầu dao động thất lưng. Hoắc Dĩ Tường cởi bỏ nốt áo trên người, từ sau lưng ôm lấy người đàn ông đầy gợi cảm kia. “Mấy ngày qua có nhớ tôi không? Có nhớ được tôi ôm thế này không?”

“Có nhớ, rất nhớ anh...”

Nghe được câu trả lời khẳng định, Hoắc Dĩ Tường không do dự mà bắt đầu va chạm mãnh liệt trong cơ thể Tường Bách, tạo cho anh trải nghiệm của khoái cảm kích thích đến tột cùng. Hai người trần trụi ôm lấy nhau kết hợp thành một, mồ hôi dính khắp người, như vậy càng khiến họ cảm nhận được cảm giác an toàn. Thân thể không ngừng chuyển động phát ra thanh âm dâm mỹ mê người.

“A a ... A a a ——” Sau khi đạt đến cao trào, Hoắc Dĩ Tường thấy vẫn chưa đủ, lại ôm Tường Bách quay lại, đặt anh ở đầu giường, mặt đối mặt, tách cặp đùi quyến rũ ra đâm thẳng vào.

“Ồ... Ồ...” Tường Bách bị lần làm tình chớp nhoáng điên cuồng này tra tấn đến nỗi xương cốt gần như rời khỏi vị trí, gối bên hông bị nắm chặt lấy, còn bản thân bị Hoắc Dĩ Tường không ngừng ra vào.

“Tôi yêu bác sĩ Tường, rất yêu, yêu vô cùng.” Bên tai vẫn là những lời thổ lộ tâm tình.

Tuy mới chỉ quen biết nhau chưa đến nửa năm nhưng tình cảm nồng nàn tựa như đã cùng bên nhau hàng trăm năm trước. Bất kể thời gian có bao lâu cũng sẽ dừng cảm mà yêu, sẽ chỉ quan tâm đến người yêu định mệnh trước mặt này thôi.

Ngày hôm sau khi thức dậy, Tường Bách một lần nữa phát hiện ra mình lại bị lừa. Ở biệt thự của Hoắc Dĩ Tường cơ bản là chẳng có quản gia, giúp việc hay bảo vệ nào cả, căn nhà hoành tráng như một cung điện nguy nga nhưng lại chỉ có duy nhất Hoắc Dĩ Tường sống. Bởi tính kiêu ngạo của cậu ta không thích có người khác quấy rầy cuộc sống hay sinh hoạt cá nhân của mình.

Tường Bách ban đầu là tức giận, bởi Hoắc Dĩ Tường tối qua khi uy hiếp anh đã nói sẽ gọi người vào dè anh xuống, cậu ta lại nói dối, nhưng vừa giận vừa nghĩ vì sao Hoắc Dĩ Tường lại một mình ở nơi này. Sau khi kết thúc công việc bận rộn, trở về căn nhà trống trải to lớn này, chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng cô đơn. So với căn phòng trọ bé bé nơi cậu ta chuyên làm nũng hay ra về ta đây kia của mình, cậu ta chắc chắn sẽ không muốn quay trở về nơi này.

Nghĩ đến đây, Tường Bách có chút tha thứ cho Hoắc Dĩ Tường, nếu ngay từ đầu cậu ta nói thật ra thân phận cho mình biết, với sự tự ti vốn có thì chắc chắn sẽ không có chuyện mình yêu đương gì với Hoắc Dĩ Tường cả.

Tường Bách ngắm từng bức ảnh chân dung treo trong biệt thự của Hoắc Dĩ Tường, đa phần là các bức trầm tư, cậu ấy vẫn thường nhíu mi như vậy sao, không vui ư, là vì chưa mắc vào mối quan hệ với mình? Bọn họ sẽ chìm trong tình yêu như bây giờ rồi bước tiếp sao? Vô số câu hỏi nảy lên trong đầu Tường Bách.

Nhưng có một điều Tường Bách chắc chắn là anh rất yêu người này, yêu sự ngang ngược của cậu ấy, yêu sự thâm tình của cậu ấy, yêu cả những hành động đáng yêu khi hơi một tí là nổi máu ghen.

Rõ ràng là Tường Bách với những người khác thì lạnh nhạt, lạnh nhạt, thế nhưng mỗi lần thấy người đàn ông khác đến hơi gần Tường Bách một chút là anh lại gần như phát điên lên, thật đúng là một người đàn ông không tự tin.

17. Chương 9-1

“Bác sĩ Tương, sao mà cái người kia gần đây suốt ngày đến đây khám răng vậy? Mỗi lần có mặt chú ấy là lại không tới lượt cháu.” Trong phòng khám nha khoa, Tiêu Duy Thịnh ngược mắt lên hỏi Tương Bách, trong con người tràn ngập khó hiểu.

“Chú ấy bị sâu răng ă? Nhưng mà lớn như vậy rồi cơ mà, chắc không phải sâu răng chứ, cũng không đeo niềng răng, hay là chú ấy giả vờ?” (Đoạn này ta chém đó J)

Mấy tuần nay, toàn bộ thời gian thăm khám đều bị một người hẹn trước, không ai khác chính là Hoắc Dĩ Tường, khiến cho ngay cả khách quen như Tiêu Duy Thịnh muốn tới khám răng cũng không gặp được.

“Chú ấy không phải sâu răng, là mọc răng khôn.” Tương Bách trả lời cậu bé.

“Thế chỉ cần khám hai ba lần là được rồi chứ...” Tiêu Duy Thịnh vẫn không chấp nhận: “Đi khám nhiều thế vậy để làm gì?”

“Không phải cháu cũng khám nhiều lần sao?”

“Nhưng cháu quen chú.” Tiêu Duy Thịnh thích đến đây chơi với Tương Bách.

“Chú ấy với chú cũng không phải là không quen biết.” Tương Bách ngồi bên cạnh bàn làm việc đọc sách y, bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm. Ngoài cửa sổ trời đã mưa suốt ba bốn ngày nay mà chẳng thấy có dấu hiệu tạnh. Tuần này, Hoắc Dĩ Tường vẫn bất chấp mưa gió mà ngày nào cũng đến phòng khám. Hoắc Dĩ Tường muốn Tương Bách giúp cậu ấy nhổ cái răng khôn bị nhiễm trùng kia đi.

Cẩn thận mà nói thì anh thấy không nên nhổ vì răng khôn cơ bản là rất khó nhổ, chúng lại liền với nhiều dây thần kinh ở khoang miệng, nếu cứ khăng khăng quyết nhổ, làm không tốt có thể dẫn đến xuất huyết nhiều, trên thế giới đã từng có người sai lầm nhổ răng khôn mà chết. Vì nguyên nhân này, sau đêm tình nóng bỏng kia hai người họ ngày nào cũng gặp nhau.

“Chú ấy có rất nhiều tiền, ngày nào cũng đi xe Benz đến, sao không mời bác sĩ riêng? Mỗi ngày chạy tới đây, hôm qua còn bị dính mưa ướt như chuột lột.” Tiêu Duy Thịnh nghịch ngợm vừa cúi đầu làm bài tập vừa nhỏ giọng lẩm bẩm. Nghĩ đi nghĩ lại, xoay người làm rơi một tờ bài tập rồi cho ra một kết luận: “Cho nên cháu thấy hai chú là người yêu đang cãi nhau?”

Hôm qua, Tiêu Duy Thịnh đến đây sau khi tan học về, nhìn thấy chú đẹp trai kia nhân dịp Tương Bách khám răng cho mình mà hôn trộm một cái, khiến mặt Tương Bách đỏ bừng lên. “Hai người là đồng tính luyến ái... đúng không?”

“Trẻ con không được nói lung tung.” Tương Bách bị sắc cà phê, liên tục ho khan.

“Cháu thấy chính là thế!” Tiêu Duy Thịnh tay cầm bút máy vò đầu, tò mò hỏi: “Nha nha, chú ấy làm sai cái gì khiến chú không vui à?” “Cậu ta...” Tương Bách nghĩ trẻ con chắc không hiểu gì nên nói tâm sự của mình coi như là trút bỏ nỗi bức bối trong lòng. “Giả vờ đáng thương để lừa chú.”

“Không phải cháu cũng thường xuyên gạt chú sao, chú cũng không tức giận mà, sao lại làm thế với chú ấy?” Tiêu Duy Thịnh thường xuyên tranh thủ khi ở một mình hay sợ đau mà lấy cớ chạy đến tìm Tương Bách vay tiền, nhưng Tương Bách không giận, Tiêu Duy Thịnh đoán già đoán non nguyên nhân lần này. “Bởi vì chú ấy rất đặc biệt với chú phải không?”

“Cháu phải về thôi.” Kinh ngạc khi thấy một thằng bé trẻ con mà lại suy nghĩ nhiều đến vậy, Tương Bách bắt nó phải về.

“Nếu cháu không muốn bố cháu phải lo lắng vì mình không về nhà đúng giờ.”

“Được. Vậy cháu về đây.” Tiêu Duy Thịnh sắp xếp sách vở rồi về nhà.

Sau khi cậu bé đi, Tương Bách ngồi một mình trong phòng khoảng nửa tiếng, không định đợi Hoắc Dĩ Tường đến. Anh nghĩ hôm nay trời mưa to thế này chắc Hoắc Dĩ Tường không đến đâu, công tử nhà giàu vì tình mà hi sinh bản thân thật quá ngu ngốc, xem ra cậu ta với mình chỉ là ham cái mới lạ dẫn đến bướng bỉnh muốn chiếm lấy mà thôi.

Tương Bách đứng bên cửa sổ, ngoài đường không một bóng người, quay nhìn lại, đập vào mắt là bức tranh Dalits giả, bước đến tháo nó xuống. Lần đầu tiên Hoắc Dĩ Tường đến đây đã cười nhạo bức tranh hàng nhái này, đáng tiếc lúc đó mình không phát hiện ra. Bây giờ, Tương Bách càng thấy rõ Hoắc Dĩ Tường thực ra là một người đàn ông vô cùng khôn khéo.

Đợi anh treo lên bức chân dung một vị bác sĩ vào chỗ đó thì ngoài cửa cũng xuất hiện một người. Toàn thân Hoắc Dĩ Tường ướt sũng lù lù đi đến trước mặt anh. Hôm qua Hoắc Dĩ Tường mắc mưa vì đi mua đồ ăn nhanh ở cửa hàng mà anh thích nhất.

Còn hôm nay Hoắc Dĩ Tường lại bị mưa gió quất thêm trận nữa. “Mua được rồi... Này.” Cậu vui vẻ nói rồi lấy từ trong ngực ra một bộ ba quyển truyện trinh thám. “Tiết Du tự tay kí tặng vào tác phẩm đó, tôi mua cho em nè.”

Bên cạnh những truyện trinh thám của Nhật được bày bán khắp nơi thì Tương Bách thích nhất là đọc tác phẩm của cây bút sắc bén trong làng văn học nước nhà – Tiết Du, từ thời còn học đại học đã không bỏ sót bất kỳ chương truyện hay tình tiết nào được đăng trên báo của nhà văn này.

Anh ta đến thành phố T lần này là do công việc của hội nhà văn, mấy năm gần đây văn học trong nước phát triển rực rỡ, triển lãm sách lần này sôi sục lên, không còn chỗ mà xếp hàng để nhận ký tặng, thế mà Hoắc Dĩ Tường lúc này lại vì mình mà lấy bằng được tác phẩm có chữ ký của Tiết Du.

“Thật sao?” Tương Bách vô cùng kinh ngạc. “Sao cậu biết mà đi mua giúp tôi?”

“Thật mà, thật mà.” Hoắc Dĩ Tường cuối cùng cũng giống như một đứa trẻ con, phấn khích đưa một bộ ba quyển sách được bọc kỹ trong giấy tới trước mặt Tương Bách.

“Em xem, tôi còn bảo anh ta viết thêm chữ: ‘Gửi Tương Bách – độc giả thân thiết của tôi’...”

Tương Bách thấy chữ ký Tiết Du tự tay viết, anh không biết làm sao Hoắc Dĩ Tường mua được bộ sách này bởi lúc ăn trưa anh còn xem TV thấy bảo an ninh hội chợ sách lần này vô cùng rối ren, fan điên cuồng tranh nhau vì một quyển sách có chữ ký, đánh nhau, thậm chí còn gây thương tích.

“Cậu...” Tương Bách thấy cả người Hoắc Dĩ Tường là nước, khuôn mặt đẹp trai có vài vết bẩn nhỏ, nhất thời tự hỏi sao cậu ta lại đi làm loại chuyện này. Cậu ấy không phải luôn giữ hình tượng mỹ nam băng sơn, kiêu ngạo, bị phóng viên chụp ảnh là đã nổi khùng lên, sao lại vì mình mà làm cái chuyện không tưởng này.

“Lúc tranh nhau với người ta bị đẩy ngã à?” Bàn ký tên ở ngoài trời, lại còn mưa thế này, thật vô cùng bất tiện, nếu không phải người quyết tâm sẽ không đi.

Hoắc Dĩ Tường lúc trước cũng không nói với Tương Bách là sẽ đi, bây giờ bộ dạng như vậy mang theo bộ sách có chữ ký về, đưa cho Tương Bách không chỉ là tác phẩm của thần tượng mà trong đó còn một phần tình yêu điên cuồng mà Hoắc Dĩ Tường dành cho anh.

“Không sao, tôi khỏe mạnh như vậy, chen chúc không thành vấn đề. Chín giờ sáng bắt đầu chờ, đến mười hai giờ thì Tiết Du bay đến thành phố T, tôi là nhóm đầu tiên lên xin chữ ký, đằng sau còn nhiều người đợi không được mà phải bỏ về đó.” Hoắc Dĩ Tường thấy may mắn nói. “Người đằng sau không có chữ ký đâu.”

“Ồn ào.” Tương Bách cầm lấy khăn lau nước mưa cho người kia. “Thân phận như vậy lại đi làm loại việc này.”

“Tình huống ở đó vô cùng hỗn loạn, không ai nhận ra tôi đâu, với lại vì em chuyện gì tôi cũng tự nguyện làm hết.”

Về nhà trọ, Tương Bách đặt bộ ba quyển truyện trinh thám vô cùng đặc biệt với mình lên trên giá. Cũng nhờ ba quyển này Hoắc Dĩ Tường được ân xá, lại được bỏ lên trên giường của Tương Bách.

Xa cách hai tháng trời, Hoắc Dĩ Tường cố gắng lắm cuối cùng cũng đạt được quyền tạm trú trên giường vị nha sĩ, vì thế du hồn suốt ngày vất vưởng ở phòng khám hay nhà trọ cũng biến mất. Hai tháng này, những việc Hoắc Dĩ Tường làm cho anh khiến anh không còn có lý do để đẩy cậu ta cách xa trăm dặm được nữa. Tương Bách sống đến tuổi này rồi, chưa từng có người yêu, càng không mơ đến người yêu anh tuấn giàu có như Hoắc Dĩ Tường.

Hoàng hôn buông xuống.

“Hôm nay ở phòng khám có nhiều việc à?” Hoắc Dĩ Tường mở lồng bàn đẩy thức ăn ra, nhẹ giọng hỏi người yêu vừa tan tầm về. Tương Bách đang đứng thay giày ở huyền quan, cởi áo vest ra rồi nói: “Ừ, còn đi khám bệnh tại nhà nữa, hôm nay ở nhà trẻ có đứa bé ham chơi, bị ngã từ trên cầu trượt xuống, gãy mất cái răng.”

“Giải quyết ổn thỏa cả chứ?”

“Xong hết rồi.”

“Rửa tay rồi lại đây ăn cơm.”

“Cậu nấu?”

“Ừm.” Tương Bách nhìn Hoắc Dĩ Tường mặc quần áo hàng ngày ở nhà ừ một tiếng, thấy cậu ta thật sự vẫn đẹp trai như vậy, vô hình tăng thêm lực hấp dẫn đối với Tương Bách khiến anh ngày càng yêu cậu ấy nhiều hơn.

“Đúng rồi, tuần sau tôi phải đi Anh công tác, không ở bên cạnh em, nhưng mà mỗi ngày tôi sẽ gọi điện.” Chờ Tương Bách ngồi vào bàn, Hoắc Dĩ Tường nói với anh, Tương Bách bưng bát cơm lên, nhẹ giọng nói: “Được.”

“Vậy em...” Hoắc Dĩ Tường nhìn vào mắt đối phương, hoài nghi. “Vậy nếu trong thời gian đó có xảy ra chuyện gì, cũng không được tự dưng không nhận điện của tôi như lần trước.”

“Tự dưng?” Tương Bách thấy lần đó cũng không phải là bỗng nhiên nổi hứng, Tương Bách khóc đến sưng đỏ cả mắt, thương tâm đến nỗi không muốn nghe bất kỳ điều gì từ Hoắc Dĩ Tường nữa, bởi tất cả đều là dối trá. Bóng ma tâm lý đó vẫn còn rơi rớt đến bây giờ.

Dựa vào những đợt tấn công mạnh mẽ vừa đâm vừa xoa của Hoắc Dĩ Tường mấy ngày vừa rồi, Tương Bách một lần nữa quay trở về vòng tay ấm áp của cậu ta nhưng không thể tin tưởng cậu ta như trước được nữa.

“Tôi bây giờ không hề gạt em điều gì cả.” Hoắc Dĩ Tường sẵn sọc gấp một miếng thịt gà vào trong bát Tương Bách, nhân thể quan sát sắc mặt anh. Thần sắc vẫn rất bình thản kia khiến Hoắc Dĩ Tường thấy không hề nắm chắc tương lai của hai người.

“Thực ra tôi cũng rất ít khi nói dối.” Hoắc Dĩ Tường thấp giọng nói: “Nếu không thích thì tôi cũng chẳng có hứng thú lừa người khác. Chỉ là tôi thích, tôi mới lừa họ.”

“Vậy...” Cả ngày làm việc khiến giọng Tương Bách có vẻ mệt mỏi. “Tôi phải cảm ơn cậu vì cậu đã lừa tôi. Cảm ơn vì đã ban cho tôi vinh dự lớn lao này.”

“Tôi...” Hoắc Dĩ Tường không thể phát huy miệng lưỡi trơn tru trước mặt Tương Bách.

Hai người im lặng một lúc, Hoắc Dĩ Tường liền chuyển đề tài, hỏi về chuyện của Xuân Thụ, Tương Bách nói em trai có đi dự tuyển ở Khải Ốc, Hoắc Dĩ Tường có hỏi qua ban phụ trách người mẫu thực tập chính quy nhưng họ cũng nói là không thấy mặt Xuân Thụ.

“Đúng rồi, thế Xuân Thụ định làm người mẫu đến đâu rồi?”

“Hôm qua ký hợp đồng chụp ảnh chân dung có gọi tôi tới xem, có vẻ rất có tiềm năng, tháng sau không chừng có thể tham gia biểu diễn ở tuần lễ thời trang.” Tương Bách không giấu diếm nói hết ra tình hình gần đây của Tương Xuân Thụ.

“Vậy sao?” Đứa Hoắc Dĩ Tường dừng lại, chuyện không thể dễ dàng đến vậy chứ, đang muốn nói là liệu có bị công ty nào đó dùng thủ đoạn lừa không, bây giờ ngoài xã hội có rất nhiều công ty lợi dụng sự nông nổi của đám thanh niên trưởng thành rồi lừa đảo, nhưng lại nhìn bộ dạng Tương Bách rất chi là ‘người anh rất tự hào về thằng em’ nên không dám mở lời.

“Cho nên, chỉ cần điều kiện tốt, làm người mẫu cũng không quá khó khăn như vậy.” Tương Bách nói đầy thâm ý, muốn ám chỉ ngày trước lời Hoắc Dĩ Tường đã nói chẳng qua là lừa mình.

“Có lẽ vậy.” Hoắc Dĩ Tường dường như có suy nghĩ gì đó lảng lạng ăn xong bữa cơm này.

Hai người đều có vẻ không vui với quan hệ trước mắt, nhưng Hoắc Dĩ Tường cảm thấy mình đã làm tất cả những gì có thể vì người này, cậu không hiểu anh ấy còn chưa hài lòng ở đâu nữa. Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa vì ai mà làm nhiều việc đến thế.

18. Chương 9-2

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Dĩ Tường lên đường sang Anh, lúc đi mới hơn 5 giờ sáng, Tương Bách vẫn còn đang ngủ, Hoắc Dĩ Tường ôm rồi hôn vào môi người yêu đang say ngủ, lại lần nữa dùng môi xác nhận từng đường cong trên khuôn mặt người kia, thật muốn nhét anh vào trong va li mang đi cùng.

Xuống máy bay, bận rộn cả một ngày, về đến khách sạn cao cấp mới mở hành lý ra, phát hiện bên trong có vài thứ mà cậu nhớ là không hề bỏ vào. Có thuốc tiêu viêm chống nhiễm trùng răng, kem cạo râu hợp với da cậu lại có mùi thơm mà cậu thích, một chồng quần áo lót sạch sẽ gọn gàng cùng với cả bánh quy mà tự tay Tương Bách nướng cho cậu, tình yêu của anh dành cho cậu đều được thể hiện hết qua những vật dụng tưởng chừng nhỏ nhặt này, không thể đi cùng cậu tới Anh nhưng ít nhất cũng thấy tâm ý của anh với cậu đến đâu.

Hoắc Dĩ Tường cầm lấy hộp bánh quy hình người đáng yêu, cảm thấy những khuôn mặt đang tươi cười kia đều là anh đang dịu dàng mỉm cười, khiến Hoắc Dĩ Tường yêu thêm da diết.

Rõ ràng tối qua còn lạnh lùng giữ khoảng cách với cậu như thế, vậy mà sau lưng lại vụng trộm cất thêm nhiều thứ như vậy vào trong hành lý, lo sợ Hoắc Dĩ Tường sẽ rời bỏ mình, cả đêm mất ngủ, lén lút rời giường đi nướng hộp bánh quy này rồi bỏ vào va li Hoắc Dĩ Tường. Hôm cậu đi, anh không thể đi cùng nên coi những cái bánh quy đáng yêu kia là mình, mong Hoắc Dĩ Tường dù đi đâu cũng không cô đơn.

Di động nhận được tin nhắn vô cùng ngọt ngào: “Em yêu, tôi thực sự không thể rời khỏi em nữa rồi... Bánh quy người của em bắt tôi làm tù binh rồi, em phải có trách nhiệm với tôi. Hạnh phúc đời này của tôi đều phải trông cậy cả vào em đấy.” khi Tương Bách đang trong phòng khám chuẩn bị tan tằm. Đọc xong tin nhắn của cậu ấy, khoe miệng Tương Bách vẽ nên một nụ cười thật dịu dàng.

Một người ném qua vô số của ngon vật lạ như Hoắc Dĩ Tường vậy mà cuối cùng lại bị chinh phục bởi một hộp bánh quy hình người do Tương Bách nướng, kết quả tuy có hơi nực cười nhưng đây mới là kết cục của chân tình.

Tương Bách cho tới bây giờ cũng không tưởng tượng mình lại có một chuyện tình phức tạp sâu sắc đến thế, giây phút này, hộp bánh kia chính là truyền đạt một thông điệp Tương Bách hoàn toàn tha thứ cho Hoắc Dĩ Tường. Anh tin ngoài trừ việc về thân phận cậu ấy thì những chuyện khác xảy ra giữa họ đều là thực sự.

Bên cạnh nhà trọ có hai cây anh đào đang rực rỡ khoe sắc trong ngày xuân, Tương Bách mỗi ngày đi qua dưới những tán hoa trắng hồng quần áo đều dính một vài cánh hoa bay nhẹ trong gió. Đôi khi anh cầm lên rồi cho vào miệng nhai thử, thấy vị của nó rất ngọt. Nhưng người khác đều nói hoa của cây anh đào rất chua.

Tương Bách lúc này ăn cái gì cũng thấy ngọt (vị giác của anh có vấn đề rồi), anh nghĩ chắc là do tâm trạng đang vô cùng hạnh phúc, cả ngày chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào, không còn là Hoắc Dĩ Tường cô nhi, Tương Bách lúc này chân chính yêu một Hoắc Dĩ Tường công tử nhà giàu, lưỡng tình tương duyệt. Ngày mai công việc của cậu ấy ở Anh sẽ kết thúc, nỗi khổ tương tư cuối cùng cũng qua đi, hai người lại được ở bên nhau. Tương Bách cảm thấy đã đợi lâu lắm rồi mới có thể nhìn thấy cậu ấy.

Lần xa cách này tình cảm hai người chuyển biến rõ rệt, hai người ở hai nơi cùng chia sẻ sự nhớ nhung đầy hạnh phúc. Điện thoại cũng trở thành công cụ hữu hiệu giúp thúc đẩy tình cảm, ở hai đầu dây thủ thủ tâm tình là việc bọn họ thích làm nhất mỗi ngày.

Ban đêm tĩnh lặng, Tương Bách đúng thời gian cố định nhận được điện thoại của Hoắc Dĩ Tường, đêm nay là đêm cuối, Tương Bách nghĩ chắc cậu ấy sẽ không gọi nữa, nhưng không ngờ cậu vẫn như cũ gọi về.

“Anh đang ở sân bay à?” Qua điện thoại Tương Bách nghe thấy thông báo qua đài ở sân bay, còn có tiếng máy bay ầm ầm ù ù khi cất cánh hay hạ cánh. “Đúng vậy.” Vừa làm xong thủ tục đăng ký Hoắc Dĩ Tường đã kéo va li đi vào phòng chờ dành cho khách VIP.

Qua kính râm màu trà cậu nhìn ra xa ngắm toàn cảnh sân bay, theo nhân viên phục vụ đi vào phòng nghỉ riêng, bước vào liền khóa cửa lại. Còn ba tiếng nữa mới đến giờ bay, cậu muốn làm cái gì đó cho tâm trạng thoải mái một chút nên gọi điện cho Tương Bách.

“Em cứ nghĩ là anh sẽ không gọi điện chứ, em nhớ anh nói hôm nay sẽ bay về mà, mệt không? Lát nữa em ra sân bay đón.” Giọng Tương Bách nghe có vẻ mơ màng.

“Em đang ngủ sao?” Hoắc Dĩ Tường quên mất không tính giờ, nhận ra lúc này ở bên kia bán cầu đang là thời gian Tương Bách bắt đầu đi ngủ.

“Em đang mặc áo ngủ?”

Phòng Tương Bách đã tắt đèn. Trong bóng tối anh nhận điện thoại của Hoắc Dĩ Tường, âm thanh hơi khàn khàn, dù không phải là đang ngủ say bị gọi tỉnh, nhưng quả thật là có chút buồn ngủ khi nghe cậu nói chuyện.

“Áo ngủ thất đây?” Hoắc Dĩ Tường nuốt nước miếng hỏi. (mình nghĩ đây là kiểu giống như áo mặc sau khi tắm xong ấy J)

“Ừ...”

“Vậy, quần lót trông như thế nào?” Hoắc Dĩ Tường lại thêm một bước hỏi tiếp, dùng âm thanh vô cùng quyến rũ trên chộc anh người yêu nhà sĩ đáng yêu chỉ thuộc về riêng mình kia. Loại chuyện này bọn họ đã từng làm qua, làm nhiều đến phát nguyền rồi.

Rõ ràng Hoắc Dĩ Tường đêm trước mới qua điện thoại làm tình với Tương Bách, hôm nay lại không thể không chế mà lại gọi để trên anh. Đòi hỏi miệt mài như vậy, lại còn ở ngay sân bay mà gọi điện khiến Tương Bách thấy xấu hổ vô cùng, cảm thấy Hoắc Dĩ Tường thật đúng là người tùy hứng hay thay đổi. Nhận được bánh quy của mình thì ngay lập tức từ bỏ dạng trung khuyến công đáng thương biến thành bạo quân bá đạo.

“Em muốn ngủ.” Tương Bách cố ý nói. “Dạo này công việc ở phòng khám không được tốt lắm.” Bởi vì Hoắc Dĩ Tường luôn gọi điện quấy rầy anh.

“Nhưng anh muốn sờ em... Kéo quần lót xuống, sờ cậu nhỏ xinh đẹp của em.” Hoắc Dĩ Tường ngồi trên sofa trong phòng nghỉ tại sân bay, hạ thấp giọng nói ra những lời thật thô tục.

“Từ trên xuống, tiếp tục âu yếm, cho đến khi nó thẹn mà khóc ra.”

“Ồ...” Qua điện thoại Tương Bách không kiềm chế được mà thở hổn hển một tiếng.

“Bây giờ anh không ở bên cạnh, vậy em sờ thay anh được không?” Hoắc Dĩ Tường bắt đầu qua điện thoại chỉ dẫn người đàn ông bên kia tự an ủi.

“Bàn tay cầm lấy thân của nó, vuốt ve lên xuống, miệng dính nhón mẫn cảm phải dùng ngón tay chơi đùa vỗ về, chậm rãi, thật êm ái... Còn có gốc cầu đáng yêu nữa, cũng nhẹ nhàng di chuyển như vậy.”

“A... A... Hoắc Dĩ Tường, Dĩ Tường... A a ——” một lúc lâu sau, Hoắc Dĩ Tường nghe thấy tiếng thở dốc vọng lại, nghe tiếng thở dâm loạn kia, Hoắc Dĩ Tường biết anh đã nghe lời cậu làm. Mỗi lần Hoắc Dĩ Tường yêu cầu, anh đều nghe lời tự an ủi, những lúc đó anh đều gọi tên cậu.

“Đầu vú cũng có cảm giác đúng không? Nhô cao lên rồi nhí. Dùng tay còn lại âu yếm kéo chúng lại cô đơn. Tưởng tượng đó là tay anh đang sờ chúng.”

“Ồ ô... A...”

“Sau khi vuốt ve xong, anh sẽ ngậm chúng. Nhớ lại cảm giác nụ hoa ướt át khi được anh ngậm vào nào.”

“Dĩ Tường... A... A a...”

“Phía dưới cũng không được ngừng, nghĩ đến anh. Vừa nghĩ vừa thủ dâm đến khi nó bắn ra... Đằng sau tưởng tượng bị cây thịt thô to của anh nhét vào, điên cuồng ra vào, không ngừng đâm vào chỗ sâu nhất, chỗ mà em thích anh chọc vào nhất ấy, khoái cảm tràn ngập toàn thân em, nghĩ em đang dưới thân anh cầu xin nhiều hơn nữa, rên rỉ thật đáng yêu...”

“Dĩ Tường, em... Em không được... A... Muốn bắn... A a...” Tiếng người đàn ông vừa kịch liệt vừa then thùng rên rỉ tựa như bài thuốc tuyệt diệu làm tan đi bao mệt nhọc nơi Hoắc Dĩ Tường. Cậu ước gì giây sau có thể xuất hiện trước mặt Tương Bách, dùng tư thế nguyên thủy nhất ôm lấy người kia rồi điên cuồng xuyên qua.

“Có thoải mái không?”

“Thoải... mái”

“Dễ dàng bắn chứ?”

“Ừm...”

“Anh vừa rồi cũng vì em mà bắn thật nhiều nha.” Hoắc Dĩ Tường nói chuyện với người vừa đạt đến cao trào ở đầu dây bên kia.

Trên thực tế, Hoắc Dĩ Tường vừa rồi lúc gọi điện thoại cũng đã kéo khóa quần ra, lấy dục vọng bùng bùng của mình ra, trong phòng nghỉ riêng nằm rồi không ngừng ma sát cây côn thịt đang đói khát kia. Thời điểm Tương Bách cao giọng rên rỉ đầy khiêu gợi, cậu cũng nhanh chóng phóng ra, một bên nói chuyện đường dài, một bên lấy khăn ăn trong phòng nghỉ sửa sang lại bản thân.

Chấm dứt điện thoại tình yêu, hai người tiếp tục cuộc nói chuyện nhạt nhẽo mà chỉ mấy đứa trẻ con học sinh yêu nhau mới nói.

Một lát sau, Hoắc Dĩ Tường không nhịn được nói với Tương Bách: “Anh yêu em, vô cùng yêu em, thích nhất vì em yêu anh khiến anh nghĩ mình có thể làm được mọi thứ.”

“Em cũng vậy.” Tương Bách xụi lơ đáp lại.

“Lần sau cho dù có đi công tác, anh cũng phải mang em đi cùng, anh không bao giờ muốn rời khỏi em một giây một phút nào nữa.” Sau lần đi công tác này Hoắc Dĩ Tường hiểu rằng nếu rời khỏi anh ấy, mình nhất định sẽ chết vì không có tình yêu.

Mười mấy tiếng sau, khách sạn ngay cạnh sân bay thành phố T đón tiếp một vị khách vô cùng tuần tú cao to khiến mọi người phải ngạc nhiên, bên cạnh là một người đàn ông khác lớn tuổi hơn nhưng cũng đẹp trai không kém ở phòng tổng thống trên cùng.

Có phóng viên cho biết thêm chi tiết, người đó là Hoắc Dĩ Tường nhị thiếu gia của công ty Khải Ốc cùng với nhà sĩ Tương Bách, bọn họ là người yêu nhưng lại khoa trương đến nỗi Hoắc Dĩ Tường vừa xuống sân bay phút trước, phút sau đã bước thẳng vào phòng khách sạn. Tình yêu cuồng nhiệt đến mức khó có đôi tình nhân nào bì kịp.

Trong phòng khách sạn xa hoa, trên giường đế vương mềm mại, Hoắc Dĩ Tường giống như một dã thú dụ dỗ, ôm chặt lấy Tương Bách, giữa hai người không còn khe hở nào, đầu tiên là trên giường hiện thực hóa điện thoại tình ái của hai người suốt nửa tháng nay, sau đó lại tiếp tục trầm luân vào vòng chiến sự mới, khiến Tương Bách hôm sau có chút khó khăn khi xuống giường, đành để Hoắc Dĩ Tường ôm ra khỏi khách sạn.

Cùng một chỗ triền miên quấn quýt với nhau không rời thật khiến người ta thấy trên thế giới này không còn chuyện gì có thể đẹp hơn tình yêu giữa bọn họ.

19. Chương 10-1

Thiếu niên trong ảnh có khuôn mặt đoan chính mà anh tuấn, mắt phượng mũi cao, môi đỏ tươi giống hoa anh đào, mơ hồ nhìn ra là đã được trang điểm nhẹ, nhiếp ảnh gia thật sự rất quen thuộc hiểu rõ hình dáng khuôn mặt của cậu, vì cậu làm ra hóa trang rất thích hợp với cậu.

“Thật không ngờ Xuân Thụ thật sự thích hợp làm cái này...” Tương Bách thì thào khen tập ảnh chụp màu sắc rực rỡ kia. Buổi sáng sau khi đến phòng khám, anh lại nhận được ảnh chụp Xuân Thụ gửi tới, cũng kèm theo bức thư nói một ít tình hình gần đây của bản thân.

Xuân Thụ nói cho anh, trước mắt là ở lớp học người mẫu cấp tốc ở thành phố bên cạnh học đi bộ cùng mặc quần áo, hơn nữa còn nộp chút tiền để thầy giáo trong lớp học cấp tốc nhờ vả người chế tác trong đài truyền hình, nếu thuận lợi tuần sau có thể lên TV thông báo một lần.

Tương Bách sau khi đọc mấy tin tức này thì cảm thấy vô cùng tự hào, cảm thấy em trai mình thật sự trưởng thành. Cha mẹ trong nhà như vậy cũng có thể yên tâm người làm anh trai như anh này có thể chiếu cố thích đáng em trai bỏ nhà đi, cả nhà bọn họ thật sự là giai đại vui mừng đến có thể mở tiệc chúc mừng.

Dưới sự thúc đẩy của tâm tình vui sướng, Tương Bách quyết định cuối tuần này bớt chút thời gian đi sang thành phố bên cạnh thăm Xuân Thụ một lần. Thời điểm khi anh hạ quyết định này, anh nghĩ tốt nhất là tạm thời không nói cho Hoắc Dĩ Tường. Tuy rằng trước mắt tình cảm của anh cùng Hoắc Dĩ Tường phát triển thật sự ổn định, nhưng anh vẫn rất rõ ràng chênh lệch giữa anh cùng Hoắc Dĩ Tường.

Hoắc Dĩ Tường không chỉ có được ngoại hình hoàn mỹ, đầu óc khôn khéo, còn là người thừa kế của một công ty vô cùng lớn.

Anh chỉ là một bác sĩ nha khoa bình thường, hơn nữa cũng không phải bác sĩ nha khoa của một bệnh viện lớn hay nổi tiếng gì cả, chỉ là một nha sĩ nhỏ nhỏ trong một phòng khám nhỏ vô danh.

Hơn một tháng gần đây, rất nhiều phóng viên bởi vì Hoắc Dĩ Tường đến phòng khám quấy rầy anh mà hỏi anh rất nhiều vấn đề, những lời nói có tâm tư khác này làm cho người mẫu cảm như Tương Bách nghe ra ý tại ngôn ngoại. Bọn họ cũng không xem trọng đoạn cảm tình này, cảm thấy Tương Bách có ý nghĩ thấy người sang bắt quàng làm họ, cùng Hoắc Dĩ Tường yêu đương là do ham muốn về ngoài cùng gia tài của Hoắc Dĩ Tường.

Trong lòng Tương Bách không có ý nghĩ như vậy, thời điểm Hoắc Dĩ Tường còn làm bộ như là một người đàn ông nghèo đói, Tương Bách đã thích cậu rồi, Tương Bách thích cậu không phải bởi vì hoàn cảnh gia đình của cậu.

Nhưng Tương Bách không biết Hoắc Dĩ Tường thấy anh thế nào, tới hiện tại, Hoắc Dĩ Tường vẫn chưa thật sự đặt quan hệ cùng thông báo qua một lần với anh. Mỗi lần đều dùng loại giọng điệu khiêu khích nói chuyện với anh, cho dù là nói chuyện điện thoại cũng rất không có nghĩa, bởi vì thông qua điện thoại nói coi như là làm tình, Hoắc Dĩ Tường chỉ vào lúc làm tình với anh mới thổ lộ tâm ý của mình, điều này làm cho Tương Bách rất khó phân biệt lời cậu nói có phải thật sự hay không.

“Tương Bách, chờ một chút buổi chiều tôi có một người bệnh, cậu đến lúc đó giúp tôi tiếp một chút. Xưởng xe vừa rồi thông báo cho tôi biết xe đã bảo dưỡng xong rồi, muốn tôi qua đó lấy về.” Lữ Quang Khiết gõ nhẹ cửa phòng, Tương Bách đang lâm vào trầm tư vội vàng phục hồi tinh thần. “Hả, được.” Im lặng nửa giây, vào lúc Lữ Quang Khiết đi xuống cầu thang, Tương Bách vội hỏi: “Học trưởng cuối tuần này có rảnh không? Nếu có thể, có thể lái xe đưa tôi đi Bích Than được không?”

Lữ Quang Khiết nghe xong thỉnh cầu này, phản ứng đầu tiên là xoay người hỏi: “Hoắc Dĩ Tường cuối tuần lại không đến đây?”

Dĩ vãng từng cuối tuần, còn chưa tới giờ tan tầm Hoắc Dĩ Tường đã lái xe thể thao tới đón Tương Bách đi. Lữ Quang Khiết nhìn ra vừa rồi khuôn mặt của Tương Bách có vài phần mất mát, không đợi Tương Bách trả lời, liền trực tiếp đồng ý: “Có thể, hai ngày cuối tuần tôi đều rảnh. Xe mới vừa làm bảo dưỡng sẽ rất thích hợp đi xa.”

“Cảm ơn anh.” Tương Bách mỉm cười.

“Tôi có thể hỏi đi làm cái gì không?”

“Thăm em trai.” Tương Bách đứng dậy, đem ảnh chụp mà Xuân Thụ gửi tới đưa cho Lữ Quang Khiết xem. “Nó nói nếu thuận lợi là tuần sau có thể ở Bích Than nhận được thông báo TV. Tôi nghĩ qua đó thăm nó, vì nó động viên, cũng cho nó ủng hộ.”

“Tương Bách quan tâm em trai như vậy nha...” Lữ Quang Khiết cười, nhưng số ngày ở mặt sau những tấm ảnh này lại rất không đúng, đó đã là ba tuần trước rồi.

“Xuân Thụ có nói khi nào thì chụp những tấm ảnh này không?”

“Nói là tuần trước, chính là ảnh chụp này làm cho người chế tác ở đài truyền hình trúng nó.”

“Thật... sao?”

“Sau đó hiện tại muốn tôi qua đó xem tiết mục của nó, còn nói...”

“Còn nói mang chút tiền đi?”

“Ừ.”

Lữ Quang Khiết thành thực lập tức như hiểu được cái gì, thấy Tương Bách vẫn đắm chìm trong tình cảm vui sướng vì em trai mà vui vẻ, cũng không nói ra khả năng có chuyện xấu che giấu ở phía sau chuyện này, vạn nhất không phải thì sao.

Ngày kế, Lữ Quang Khiết lái chiếc xe Chrysler mới bảo dưỡng ở xưởng xe đến nhà Tương Bách đón Tương Bách, lại thấy Tương Bách đang nói chuyện với Hoắc Dĩ Tường ở dưới lầu nhà trọ.

Hai người tựa hồ cãi nhau có chút không thoải mái, Hoắc Dĩ Tường cuối cùng thậm chí đưa tay túm lấy cổ tay Tương Bách. Tương Bách giãy ra ngồi lên xe Lữ Quang Khiết.

Xe rất nhanh chuyển động, Hoắc Dĩ Tường đeo dép lê vẫn đứng sừng sững ở dưới lầu nhà trọ của Tương Bách, nhìn theo bọn họ rời đi.

“Làm sao vậy.” Sau khi xe hòa mình vào dòng xe cộ trên đường cao tốc, Lữ Quang Khiết cười hỏi Tương Bách còn đang cúi đầu tức giận.

“Cậu ta không thích tôi ra ngoài với anh. Hỏi tôi vì sao không tìm cậu ta đưa tôi đi?”

“Cậu ta sợ tôi cướp cậu đi?” Lữ Quang Khiết đã sớm ý thức được cho tới bây giờ Hoắc Dĩ Tường đều coi anh trở thành uy hiếp mà cư xử. Điều đó chứng tỏ cậu ta thật sự để ý cậu nha.” Làm tiền bối, ở chung với Tương Bách nhiều năm như vậy, Lữ Quang Khiết chưa bao giờ thấy cậu vui vẻ như thế. Ma lực của tình yêu thật sự là không giống người thường. Chỉ là cá tính quá mức miễn cưỡng làm cậu hiện tại có chút khiếm khuyết tự ti với việc nhấm nháp ngọt ngào của tình yêu.

Lữ Quang Khiết thật sự hy vọng cậu trở nên tự tin một chút, càng thêm nhấm nháp đến phần tình cảm đã sớm thuộc về cậu ta này. Hạnh phúc đã sớm vì cậu đặt tên cho mối quan hệ giữa cậu và Hoắc Dĩ Tường, chỉ là cậu ta còn không dám nhìn thẳng vào phần hạnh phúc thật sự buông xuống trên người cậu ta này.

“Đúng rồi, tôi cũng muốn hỏi vấn đề giống cậu ta, vì sao cậu không tìm cậu ta lái xe đưa cậu đi chứ?” Lữ Quang Khiết rất hiếu kỳ điểm này. Nếu là xe hàng hiệu, ngồi vào sẽ càng thoải mái một ít, sao lại không ngồi xe hàng hiệu chứ.

“Bối, bối vì...” Tương Bách mở miệng lại không nói ra lời. Bởi vì em trai làm người mẫu, Hoắc Dĩ Tường là thành viên ban giám đốc của công ty người mẫu lớn nhất trong nước. Nếu thật sự dính dáng, sẽ có hiềm nghi Tương Bách đang lợi dụng Hoắc Dĩ Tường. Tương Bách không phải người như vậy, hơn nữa cũng không biết Hoắc Dĩ Tường là thích thân thể anh hay là tâm linh nhiều hơn.

Đêm hôm qua, vừa mới lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, còn ở trên sofa đã cởi sạch quang người anh, giống như dã thú qua lại giữ lấy anh, trong quá trình tự nhiên còn nói những lời tình dục làm anh lúng túng.

Cảm giác tình ái thoải mái như vậy Tương Bách cũng không kháng cự, ngược lại rất thích, nhưng cảm thấy giá như nhiều tín nhiệm một chút, giống như lúc trước anh không biết Hoắc Dĩ Tường đang lừa anh vậy, hai người thả tâm mà ôm nhau, đoạn tình cảm này sẽ càng làm Tương Bách vui vẻ.

“Kỳ thật cậu ta thật sự rất thích cậu, mỗi người trong phòng khám đều nhìn ra được, làm gì phải không tự tin vào bản thân?”

“Làm cho học trưởng chê cười tôi, xem tôi từ đầu tới cuối đều bị cậu ta coi như một tên ngu ngốc mà đùa giỡn.”

“Vậy cậu là để ý cậu bị cậu ta lừa, hay là để ý ở trong lòng cậu ta cậu là một người ngu ngốc?”

Tương Bách đều để ý hai thứ đó, Tương Bách của hiện tại thường xuyên nghĩ, nếu có thể trở lại lúc mới vừa quen nhau như vậy thì tốt rồi, dùng một trái tim bình thường cùng Hoắc Dĩ Tường ra ngoài dạo đêm, ăn quán ven đường.

Hiện tại, Tương Bách cũng không dám mở miệng muốn Hoắc Dĩ Tường đi cùng anh ra ngoài, bởi vì hiện tại rất nhiều người đều chú ý bọn họ. Tương Bách cực độ không muốn cho người khác tạo thành giả định anh có lợi dụng Hoắc Dĩ Tường.

“Tôi đọc sách một lát, không quấy rầy anh lái xe.” Tương Bách lấy ra một quyển tiểu thuyết trinh thám tùy thân mang theo. Nhìn bìa sách, nhớ tới đây là tác phẩm kí tên mà Hoắc Dĩ Tường đội mưa mưa về cho anh, bỗng nhiên cảm thấy đau đớn trong lòng.

Buổi sáng thời điểm ra khỏi cửa Hoắc Dĩ Tường chủ động thậm chí là hiếp bức anh, nói nhất định phải tự mình đưa anh đi Bích Than, anh vẫn cự tuyệt, anh không biết Hoắc Dĩ Tường có thể cứ như vậy tức giận hay không.

Xe di chuyển ở trên đường cao tốc gần ba giờ thì tới được Bích Than. Sau khi ăn cơm ở một quán ăn đơn sơ xong, hai người xuất phát đi tới địa chỉ mà Tương Xuân Thụ cho bọn họ, nhưng khi tới nơi đó lại căn bản không tồn tại lớp huấn luyện người mẫu kia, sau khi hỏi cư dân địa phương mới biết đó là một công ty hư danh chuyên lừa gạt.

Đã có rất nhiều thiếu nam thiếu nữ vì muốn thành danh mà bị công ty này lừa, không chỉ không thuận lợi xuất đạo làm người mẫu mới, ngược lại còn bị lừa một số tiền lớn.

“Này... Này phải làm sao bây giờ?” Tương Bách thiếu chút nữa vì sự thật này mà ngất xỉu. “Chúng ta phải đi tìm cảnh sát sao? Chúng ta nhanh đi tìm cảnh sát đi!”

“Vô dụng thôi, cảnh sát đã sớm không thể để ý đến những vụ án như vậy, bởi vì thủ đoạn lừa gạt của bọn chúng rất khôn khéo, căn bản không bắt được.” Lữ Quang Khiết đã sớm chuẩn bị tâm lý lập tức phủ quyết, chuyện anh đoán thật sự đã xảy ra.

“Cho nên vẫn là tự mình nghĩ biện pháp là tốt nhất.”

“Phải nghĩ biện pháp như thế nào?”

“Ở trong thư Xuân Thụ nói muốn cậu mang tiền tới hả?”

“Vâng.”

“Vậy nhất định sẽ có người gọi điện thoại tới.”

Mắt Tương Bách lộ rõ vẻ sợ hãi, lập tức muốn gọi điện thoại cho cha mẹ trong nhà, nhưng sao dám làm cho trưởng bối lo lắng. Vậy gọi cho... Hoắc Dĩ Tường, nhưng Hoắc Dĩ Tường nhất định sẽ che cười hai anh em Tương Bách, làm cái gì người mẫu.

Rõ ràng Hoắc Dĩ Tường chính là ông chủ của công ty người mẫu, nếu thật sự muốn làm, đi chỗ cậu ta mở cửa sau không phải được rồi, để làm chi phải làm bộ cao quý rồi bỏ cậu ta ra ngoài phát triển, hiện tại biến thành như vậy không phải chuyên môn cho Hoắc Dĩ Tường cười nhạo sao.

Hai chữ ‘ngu ngốc’ một lần lại một lần hiện lên trong đầu Tương Bách, anh không nghĩ ở trong mắt Hoắc Dĩ Tường mình chỉ là một tên ngu ngốc.

Cho nên, anh ức chế ý tưởng gọi điện thoại cho Hoắc Dĩ Tường.

“Yên tâm, bọn lừa đảo bởi vì sẽ bận tâm đến ảnh hưởng xã hội, cũng không muốn phạm tội, chỉ biết đòi tiền chuộc mà thôi, chúng ta cho hắn tiền, Xuân Thụ sẽ bình an trở lại.” Lữ Quang Khiết an ủi Tương Bách nói: “Đưa đi động của cậu cho tôi.”

“À?”

“Vạn nhất bọn họ gọi tới tôi sẽ nghe.”

Nhìn thấy Lữ Quang Khiết trấn định tự nhiên như vậy, tựa hồ đã sớm cảm thấy được nguy hiểm, Tương Bách thì thảo hồi: “Tôi... Là một người ngu ngốc sao?” Thế nhưng một chút cũng không phát hiện chuyện có kỳ lạ.

“Cần bản không phải, cậu chỉ là rất thiện lương, rất dễ dàng tin tưởng tốt đẹp.” Là như thế này mới có thể làm cho Lữ Quang Khiết nhiều lần muốn yên lặng bảo vệ cậu. “Không cần lo lắng, rất nhanh bọn họ sẽ gọi điện thoại đến đòi tiền.”

20. Chương 10-2

Ban đêm, đối phương thật sự gọi điện thoại đến, nói cho bọn họ, nếu muốn đón Tương Xuân Thụ về thì phải nộp ba mươi vạn tiền chuộc. Xuân Thụ ở chỗ bọn họ mặc quần áo, dùng nhiếp ảnh gia, còn tham gia chương trình học cách đi trên sân khấu, vân vân, số tiền này chính là học phí Xuân Thụ thiếu.

Lúc Tương Bách hỏi an toàn của Xuân Thụ, tên lừa đảo chắc chắn trả lời: “Tốt lắm, chỉ cần đêm nay đúng hạn đem tiền giao ra.”

Tương Bách cùng Lữ Quang Khiết trải qua một phen tranh chấp, cuối cùng là do Lữ Quang Khiết đi giao tiền, để lại Tương Bách ở trong khách sạn chờ tin tức. Đêm hôm đó, đại khái là một đêm lo lắng hãi hùng nhất mà Tương Bách trải qua trong đời.

Loại giờ phút này, anh rất muốn tìm một người tin cậy để dựa vào. Lữ Quang Khiết thoát nhìn là tiền bối rất tin cậy, nhưng loại nhờ cậy mà Tương Bách muốn lại không tồn tại trên người anh, không ngừng muốn nhắc điện thoại gọi cho Hoắc Dĩ Tường, lại vẫn sợ hãi Hoắc Dĩ Tường sẽ cười nhạo chuyện bọn họ bị lừa mất mặt này. Một mình khổ đợi thật lâu, cũng chưa nhìn thấy Lữ Quang Khiết đưa Xuân Thụ trở về, Tương Bách rốt ruột tới bật khóc.

Vào lúc khóc đến cả mặt đầy nước mắt, cửa phòng khách sạn lại bị người đập mạnh, bên ngoài vang lên rất nhiều tiếng bước chân người nặng nề, nghe ra là rất nhiều chân của những người đàn ông thân thể cao lớn đang bước đến gần, Tương Bách sợ tới mức từ trên sofa ngồi phịch xuống đất. Anh nghĩ, nhất định là tiền Lữ Quang Khiết mang theo không đủ nên những người đó mới tìm đến đây!

“Mở cửa! Mở cửa nhanh!” Bên ngoài rất nhiều người đàn ông đang kêu to.

“Không ra!” Tương Bách khóc hô: “Tôi đã gọi cảnh sát rồi, nếu các người làm chuyện gì thương tổn bọn họ, cảnh sát nhất định sẽ không bỏ qua cho các người.”

“Anh mở cửa ra trước đã...”

“Không ra!”

Tương Bách ngay cả dũng khí mở cửa nhỏ đi chứng thực ngoài cửa là ai cũng không có. Anh từ lúc sinh ra đã là một bé ngoan, trong cuộc đời phần lớn thời gian là trải qua ở trong trường học, thời điểm đánh nhau với bạn học, anh cho tới bây giờ đều là người bị đánh. Mà sau khi rời trường học, anh lựa chọn ở một góc nhỏ không thể không tranh làm một nhà sĩ dụ dằng mẫn cảm. Khi đối mặt với lừa gạt xã hội, sự kiện bạo lực trên báo chí, anh chưa từng nghĩ tới chúng nó cũng sẽ xảy ra ở trên người anh.

Lúc này, trong tình trạng hoảng loạn trong lòng anh chỉ nhớ tới Hoắc Dĩ Tường, anh rất muốn nhờ cậy Hoắc Dĩ Tường, đem toàn bộ của mình phó thác cho cậu, cho dù muốn anh thừa nhận mình là một người ngu ngốc, một người đàn ông yếu ớt ở trước mặt Hoắc Dĩ Tường cũng được. Chỉ cần khi anh sợ hãi có thể an ổn tựa vào lòng ngực ấm áp của Hoắc Dĩ Tường là được rồi. Anh bắt đầu siêu cấp hối hận buổi sáng không đáp ứng Hoắc Dĩ Tường đưa anh đến Bích Than.

“Các người không được tiến vào, tôi có súng.” Lau sạch nước mắt, Tương Bách đứng cách cửa hơn một thước, phô trương thanh thế nói, nhưng người bên ngoài vẫn phá cửa mà vào.

Hoắc Dĩ Tường mang theo bốn bảo tiêu thân hình cao lớn, quyền cước vô cùng tốt đi vào bên cạnh anh, vừa vào cửa đã thương tiếc ôm anh vào lòng. “Đồ ngốc, vì sao không sớm cho anh biết một chút, sớm đến bên cạnh em bảo vệ em chứ?”

“Ô ô...” Phát hiện người tới là Hoắc Dĩ Tường, Tương Bách lúc này khóc còn ác liệt hơn lúc trước.

“Một mình ở trong này sợ hãi không?”

“Xuân Thụ bọn họ đều tốt, đang ở trên xe của anh, anh đưa em đi gặp bọn họ.”

“Ô ô...” Đôi mắt Tương Bách sưng đỏ giống như cây hạch đào, chỉ trích Hoắc Dĩ Tường: “Anh sao không đến sớm một chút hả?”

“Buổi sáng là em nói nhất định không cần anh tới.” Hoắc Dĩ Tường thật bất đắc dĩ.

“Đúng, em nói thế. Chỉ là bảo anh không đến anh sẽ không đến sao?”

“Em không phải hy vọng anh nghe lời em nói sao?”

“Chỉ là có đôi khi em nói lấy, anh cũng nghe sao?” Mỗi một câu nói cùng cậu ta khi giận dỗi đều là nói lấy, đều là hy vọng cậu làm theo hướng tương phản.

Cậu hẳn là yêu Tương Bách, mặc kệ Tương Bách là ngu ngốc hay là thông minh.

Cậu hẳn là bảo vệ Tương Bách, mặc kệ Tương Bách có nói cần cậu hay không.

Cậu hẳn là làm bạn Tương Bách, mặc kệ Tương Bách có phải cô đơn một mình hay không.

Cậu hẳn là hiểu được mặc kệ Tương Bách là bộ dáng gì, đều tuyệt đối là một Tương Bách yêu Hoắc Dĩ Tường, cần Hoắc Dĩ Tường trăm phần trăm đáp lại tình yêu của mình. Cho dù có đôi khi cáu kỉnh, cho dù có đôi khi khuyết thiếu tự tin, Hoắc Dĩ Tường đều phải nhận.

Chuyện đêm nay chứng minh, Hoắc Dĩ Tường tiêu sái chiếu đan toàn bộ thu, vừa nhận được tin tức, liền vì anh suốt đêm tới rồi.

“Thật sự là không có biện pháp với em, một mình ở trong này khóc thật lâu nhỉ? Thật khờ a, sao không cho anh nhanh chạy tới, đem sự tình giải quyết chứ?”

Việc nhỏ như vậy căn bản chỉ cần Hoắc Dĩ Tường sai khiến một người lão luyện trong nghề can thiệp cho tên lừa đảo kia một cái cảnh cáo, lại phân phó mấy bảo tiêu tới đón người là có thể giải quyết. Nhưng anh lại kiên trì không gọi điện thoại cho Hoắc Dĩ Tường, điều này làm cho Hoắc Dĩ Tường cảm thấy lúc trước chơi với anh trò sấm vai cô nhi khổ tình cho tới giờ phút này, đều còn đang phản tác dụng với cậu. “Cho tới bây giờ bác sĩ Tương vẫn còn cảm thấy tôi là một người đàn ông không đáng cho anh dựa vào sao?”

Tương Bách ngẩng đầu nhìn thanh niên trước mặt, ánh mắt cậu rộng lớn, khuôn mặt anh tuấn, thân hình cao lớn, bộ complet quý báu cộng thêm áo khoác gió màu vàng nhạt làm cậu đẹp trai khí phách không giống một người đàn ông sống trong hiện thực, đứng ở phía trước bốn bảo tiêu sắc mặt ác liệt, giống một kẻ độc tài bá đạo, làm cho Tương Bách liên tưởng tới một mặt làm việc khôn khéo quả quyết của cậu, cậu thật sự là một người đàn ông ở phương diện nào cũng đều rất vĩ đại.

“Anh đây cần cố gắng thêm một chút nữa để cho em tín nhiệm anh.” Hoắc Dĩ Tường càng thêm ôm sát con người tinh tế trong lòng ngực.

“Em không có...” Tương Bách ngừng khóc, nhìn đôi mắt tối đen của người yêu hoàn mỹ, phát hiện nó sáng lên giống như những vì sao trên bầu trời vậy. “Em chỉ cảm thấy em rất ngốc, luôn làm cho anh chê cười em.”

Giống lần đầu tiên hẹn hò, Tương Bách không biết làm thế nào để nói chuyện với người anh tuấn như cậu. Lại nghĩ bị cậu lừa gạt lâu như vậy, mới phát hiện thân phận người thừa kế cao quý kia của cậu. Càng nghĩ mỗi lần bị cậu ôm vào trong lòng giữ lấy, đều sẽ lộ ra dâm thái vì tình khó nhất.

Ở trước mặt cậu, ngu xuẩn của Tương Bách nhiều đến không đếm được. “Trình độ hiện tại cũng đã làm em không năng nổi đầu trước mặt anh, em thật sự không muốn cho anh cảm thấy em càng ngốc.”

“Cho nên cho dù một mình trốn đi khóc như vậy, khổ sở cùng thương tâm cũng không nói cho anh biết?” Lần ở Bắc Hải Tương Bách cũng làm như vậy, căn bản không tìm hiểu Hoắc Dĩ Tường ôm dạng tình cảm gì với anh, liền quyết định đoạn tuyệt quan hệ với Hoắc Dĩ Tường.

“Biết không? Em như vậy mới làm cho anh cảm thấy bị dả kích, cảm thấy anh làm không tốt, cho em không thể tin tưởng cảm tình của anh đối với em. Từ sau khi biết được thân phận của anh, quan hệ của chúng ta liền cải biến, chỉ là trái tim yêu em say đắm kia của anh vẫn không thay đổi, anh chưa từng cười nhạo em.”

“Anh thật sự yêu em... Sao?” Tương Bách từng nghĩ đến cảm giác dựa vào kia chính là xuất phát từ quan hệ thân thể mà sinh ra.

“Đương nhiên, anh yêu em.” Bất kể có người khác ở đây Hoắc Dĩ Tường vẫn kiên định nói: “Anh yêu em còn hơn yêu chính anh, là em làm cho anh hiểu được tâm tình hạnh phúc khi toàn tâm thích một người, hiểu được cảm giác gia đình khi hai người sống cùng nhau. Nếu không có em ở bên cạnh anh, anh đây liền không biết làm thế nào để tiếp tục ngày mai.”

“Ồ... Sao anh không nói sớm cho em biết những lời này?” Tương Bách vừa mới ngừng khóc lúc này lại bật khóc, nhưng lúc này đây, là bởi vì cực độ hạnh phúc mà khóc. Người đàn ông hoàn mỹ như vậy đang ôm lấy Tương Bách, nói ra lời tỏ tình làm cho Tương Bách hết hồn, đúng vậy nhỉ, cậu chính là người yêu Hoắc Dĩ Tường của Tương Bách.

Tương Bách cùng Hoắc Dĩ Tường đi xuống đại sảnh khách sạn, nhìn thấy Xuân Thụ cùng Lữ Quang Khiết ở trong phòng lớn trên chiếc xe màu đen của Hoắc Dĩ Tường, bọn họ đều tốt lắm.

Thời điểm Lữ Quang Khiết đi đàm phán, bởi vì tên lừa đảo đã bị Hoắc Dĩ Tường cho cảnh cáo, xem như thực thuận lợi, không cần giao tiền liền đón được Xuân Thụ về, vừa mới đưa Xuân Thụ đi tới liền nhìn thấy Hoắc Dĩ Tường. Lữ Quang Khiết nhìn thấy bộ dáng xử lý sự tình không hề hoảng hốt của cậu ta, bắt đầu cảm thấy bội phục người thanh niên này.

Xuân Thụ lúc này hoàn toàn là vừa mất tiền vừa chịu khổ mua một bài học kinh nghiệm, tin vào quảng cáo trên đường, tìm tới lớp huấn luyện người mẫu ở đây, không nghĩ tới hoàn toàn là một âm mưu, chẳng những không làm thành người mẫu, còn liên lụy đến chính anh trai của mình, thật cảm thấy hổ thẹn, vừa mới đi xuống phòng trên xe của Hoắc Dĩ Tường liền bổ nhào vào lòng ngực Tương Bách khóc lớn. “Anh, em sai lầm rồi, về sau em không bao giờ bỏ nhà đi nữa, tuần sau em về nhà chăm chỉ học bài, không bao giờ để anh mất tiền oan vì em nữa...”

Tương Bách ôm em trai yêu dấu, một chút ý trách cứ đều không có. “Chỉ cần em không bị thương là tốt rồi.”

“Sao lại không bị thương, lúc bọn họ túm vòng cổ liền làm bị thương cổ của em.”

“Cho anh xem.” Đó là một vết cắt nho nhỏ, qua vài ngày sẽ biến mất, Tương Bách cảm thấy như vậy cũng tốt, làm cho thiếu niên biết tư vị đau đớn, về sau sẽ càng dũng cảm hơn lúc nhỏ một chút.

Trong một khách sạn xa hoa ven biển ở địa phương, sau khi dàn xếp xong cho Xuân Thụ cùng Lữ Quang Khiết trở về, Hoắc Dĩ Tường cùng Tương Bách im lặng đi trên bờ cát.

Bờ biển đêm khuya nhiệt độ không khí có hơi thấp, Tương Bách yên lặng đi bên cạnh Hoắc Dĩ Tường. Gió đêm có chứa hương vị muối biển thổi qua, Hoắc Dĩ Tường cởi chiếc áo gió dài trên người xuống, khoác ở trên người Tương Bách, dùng thanh âm trầm thấp khêu gợi yêu cầu Tương Bách: “Về sau hoàn toàn tin tưởng anh được không?”

Tương Bách ngượng ngùng cúi đầu suy nghĩ một giây, sau đó kiên quyết trả lời: “Ừm.”

“Chuyện tình của chúng ta thật sự quyết định đến đây đi... Để cho anh làm người yêu chân chính của em.”

“... Được.”

“Ai, anh vì em làm được không?” Nắm tay đi dọc theo bờ cát vài bước, Hoắc Dĩ Tường còn thật sự hỏi vị nha sĩ dẹt dài mồm cảm này.

“Cái gì?” Tương Bách nhất thời không rõ lắm Hoắc Dĩ Tường đang nói cái gì.

“Người yêu lý tưởng trong cảm nhận của em.”

“Anh...” Tương Bách vào lúc sắp trả lời ra đáp án đó, đột nhiên sửa lại miệng: “Còn kém xa lắm.”

Anh nghĩ, ngàn vạn lần đừng cho người kia đắc ý quá sớm mới đúng. Hiện tại ở một số phương diện anh cũng đã rất có khí chất bạo quân, tỷ như ở thời điểm anh tức giận, anh quả thực bá đạo đến mức có thể so sánh với một con sư tử đực tàn bạo.

“Về sau phải cố gắng nhiều thêm một chút nữa, người trẻ tuổi.” Tương Bách cố ý nói như vậy, để có thể thu hồi một chút mặt mũi ở trước mặt người yêu hoàn mỹ.

“Tuy rằng không biết em muốn dạng người yêu gì, nhưng kế tiếp, anh sẽ vì em càng cố gắng làm được, cố gắng cho em vừa lòng.” Thật không ngờ Hoắc Dĩ Tường cũng không tức giận câu nói đùa như vậy, ngược lại là khiêm tốn nói ra hứa hẹn.

Điều này làm Tương Bách cực kỳ cảm động, ánh mắt xinh đẹp cười đến uốn thành một đường cong. “Ừm. Em cũng sẽ càng thêm chờ mong.”

Gặp nhau là chuyện mấy tháng trước, xác nhận cõi lòng là chuyện vài phút trước, kế tiếp, con đường nắm tay muốn đi tựa hồ vừa mới bắt đầu.

Nhưng, có tình nhân lý tưởng này ở bên cạnh, cho dù khuyết thiếu tự tin như Tương Bách, cũng có thể rất chắc chắn biết, về màu sắc tình yêu anh nhất định có thể nhìn thấy càng nhiều, về hạnh phúc tình yêu anh cũng nhất định có thể nhắm nháp càng nhiều.

Cho nên, cứ nắm tay như vậy, luôn luôn tiếp tục tình yêu ngọt ngào chứ nhỉ?

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-vi-xu-xu-khai-he-liet>